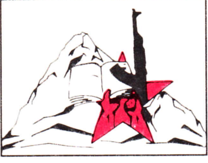

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎN E

Yıl: 11 / Sayı: 131 / Kasım 1992 / 4.- DM

Her türden saldırı ve komploları boşa çıkararak 15. yılına giren

PKK, DEVRİMİN ZAFER MEVZİLERİNDE İLERLİYOR!

1992 yılının hedeflerine büyük oranda ulaşmayı başaran ulusal kurtuluş mücadelemiz, dönemin esaslarına uygun geliştirilen politika ve taktiklerle sömürgeci-faşist TC'yi nihai bitişin eşiğine biraz daha sürüklemiş oldu. Ölümüne sürdürülen halk direnişi, partimize yönelik yapılmak istenen topyekün saldırıların önünde adeta bir kalkan gibi yükseldi. Halkımızın partimizle kaynaşması bu süreçte daha da güçlendi. Faşist TC'nin Güney ve Kuzey Kürdistan'da gerillalarımıza ve halkımıza karşı geliştirdiği barbar saldırıları ölümüne sergilenen direnişlerle boşa çıkarıldı, sömürgeciliğe tarihinde hiç görmediği dersler verildi. Halkımız her şeyini büyük bir fedakarlıkla bağımsızlık ve özgürlük uğruna ortaya koydu.

Bugün halkımız özgürlüğüne kavuşacağına daha çok inanıyor. Her fırsatta buna olan tutkusunu dile getiriyor. Partimizin, cephemizin ve ordumuzun döneme uygun geliştirerek ihtiyaçlara yanıt veren taktikleri ve kesintisiz sürdürülen eylemlilik halkımıza coşku ve güven verirken, düşmanın yüreğine de korku salmıştır. Bu dönem partimiz ve ordumuz mevzilenmesini iyi yapmış, olası gelişmeleri de dikkate alarak tedbirli davranmıştır. Partimizin halklaşması bu süreçte derinlik ve yaygınlık kazanmıştır. Hiçbir ülkede uluslararası karşı-devrimin kuşatmasına rağmen savaş bu kadar üst boyutlarda sürdürülmemiştir. Emperyalist sistemin yoğun desteğini alan düşmanlarına karşı halkımız ve partimiz kendi özgücüne dayanarak mücadelesini sürdürmüştür. Bağımsız bir Kürdistan'ın kurulmasına bütün emperyalist güçler ve bölge gerici devletleri karşı çıkmasına rağmen, halkımızın kararlılıkla bu mücadeleyi sürdürmesi, bu yönde hiçbir engeli tanımadığını, tek başına da kalsa sonuna kadar direneceğini ve başaracağını dost ve düşmanın gözleri önünde sergilemiştir.

İşte bu kadar ağır görev ve sorumluluk bilinciyle partimiz 14. yılını da muazzam bir direnmeyle karşılamış ve 15. yılına daha güçlü mevziler elde ederek girmeyi başarmıştır. Böylesi bir süreci sadece direnmeyle değil, yeni yeni mevziler kazanarak karşılamak, Ortadoğu'nun kilit noktalarından birini oluşturan Kürdistan'da devrimin gerçekleşmesi kadar önemli bir gelişmedir.

Ordumuz ARGK, gerilla mücadelesiyle Kürdistan'da yaşamın yönünü tamamen değiştirmiştir. Modern Kürdistan'ın inşasının ancak gerilla savaşıyla mümkün olduğu eylemlilik ve beraberinde sürdürülen eğitim çalışmalarıyla halkımıza kavratılmıştır. Halkımızın direnişçi kişiliği bu şekilde daha da ortaya çıkarılıp keskinleştirilmiştir.

Bu haklı savaşımıza çeşitli çevreler ve düşmanlarımız sürekli bir ömür biçmişlerdir. "PKK kısa sürede biter", "TC karşısında fazla tutunamazlar", "Bitirdik", "Bellerini kırdık", "1992 yılında PKK denilen olay kalmaz" vb. belirlemeler yapıldı. Hatta Türk sol çevreleri bile buna kendilerini iyice inandırdılar, TC'nin dilini kullanarak hakkımızda belirlemelerde bulunup Parti Önderliğimizin hiçbir yere varamayacağını söylediler. Bazıları halk savaşımıza karşı düşmanın yürüttüğü psikolojik savaşın birer araçları gibi çalıştılar. Düşman topyekün bir saldırı hazırlığı içinde bulunurken, dost olduklarını söyleyenler bile cesaret edip

Devamı 2. sayfada

PKK, SIFIRDAN BAŞLAYARAK HER ŞEYİ YARATAN BİR HAREKETTİR!

ABDULLAH ÖCALAN

Devrimimizin gelişim sorunlarını değerlendirirken, söylenmesi gerekenler birçok kez söylenmiştir; yapılması gereken görevlerin çerçevesi oldukça iyi çizilmiştir. Çizilen çerçeve doğrultusunda kendini bir türlü hazırlamayan, alabildiğine aymazlığı ve başarısızlığı normal bir yaşam tarzı olarak kabul eden kişiliğe en az düşman kadar öldürücü bir darbe vurmanın zamanıdır. Hiç kimse, herhangi bir gerekçeyle uzun bir süre en temel insani yaşam gereklerine karşı anlamsızca ve gafilce yaşama hakkına sahip değildir; hiç kimse, mutlak kazanılması gereken görevler karşısında sürekli başarısızlığı kabul etme hakkına sahip değildir; hiç kimse, uzun süre kabul edilemez bir kişiliği saflarımızda yaşama hakkına sahip değildir ve hiç kimse, hiçbir gerekçeyle, gerekleri, olanakları ortadayken, kazanmanın dışında hiçbir düşünce, tutum ve davranış sergileme hakkına sahip değildir!

Güncele bakarken, onun anlam ve önemine değinirken, bizim için tarih nedir, gelecek nedir diye düşünüldüğünde fazla övünülecek yönü olmayan; kendini yeniden yaratmanın dışında, tarihi geleceği ve bugünü özgüçle birleştirerek kazanmanın dışında hiçbir çarenin olmadığını belirtmekten başka diyecek bir şeyimiz yok. Öyle övünülecek tarihi geçmişimiz olmadığı gibi, öyle şanlı, sağlam bir çalışmaya dayanmayan gelecek ufuklardan bahsetmenin de anlamı yok. Her şey bugüne dönüşmüştür; bugünün çözümü ve kazanılmasına indirgenmiştir. Bugün bir şey yaptıysan yaptın, kazandıysan kazandın, gerisi hayaldir! Hem de gerçekleşmeyecek hayallerdir.

İnsan olmanın mütevazi gereklerine bağlı olmakla, ülke ve toplum gerçeğimizde yaygınca yaşanan büyük kaçışa izin vermeme ve bu büyük gaflete kapılmama gibi bir duyguyu, tutumu ve giderek düşünceyi benimsemekle bu işe başladık. Vatanın bütün parçaları harabeye dönüşürken, insanlarımız sürüye dönüşürken, bulunulan duruma bakmaksızın yaşamanın imkanı var mı? "Sonu ne getirir?" sorusunu hiçbir biçimde ve hiçbir gerekçe ile düşünmeden buna yönelme gereğine

Devamı 12 sayfada

"Cumhuriyet tarihinin en büyük taarruzu"

ÖZEL SAVAŞIN YENİLGİSİNİ ÖNLEYEMEDİ

TC'nin, bölge gericiliğinin ve emperyalizmin güdümünde olan, ihanette ve uşaklıkta sınır tanımayan Güney Kürdistan'daki gerici önderlikli güruhun, 1 Ekim 1992 tarihinde ulusal kurtuluşçu güçlerimize yönelik saldırıları başladı. Hatırlanacağı üzere, saldırı çok önceden Türk devleti ile işbirliği içerisinde, Avrupa ve ABD emperyalist güçlerinin öneri, perspektif ve onayı ile MİT karargahında planlanmış, tam da kış sürecine göre ayarlanarak hayata geçirilmiştir.

Saldırı harekatına isim de konuldu: "Sandviç Operasyonu!" TC, kış koşullarının yaratacağı elverişli zemini de hesaplayarak, Kürdistan tarihinin son 50 yılının olumsuz dışatına damgasını vuran, Kürdistan'ı ve Kürt halkını nefes alamaz duruma getirerek dirilmemecesine mezara gömmenin olağanüstü pratiğini, hem de Kürdistan ve Kürtlük adına sergileyen KDP gibi ihanette nam salan işbirlikçi, gerici bir gücü ulusal kurtuluşçu güçlerimize saldırttı. Ardından hemen YNK denilen gücü devreye koydu. İran ve Suriye ile girilen ilişkilerde varılan anlaşmalar temelinde sınır önlemleri arttırıldı. TC'nin hesabına göre, böylece Güney, Doğu ve Batı'da kıskaç altında tutulan güçlerimiz bir alana sıkıştırılacak ve Türk Silahlı Kuvvetleri'ne bağlı hava ve kara birlikleri son darbeyi indirecekti! "Sandviç Operasyonu" denilen harekat bu temelde tamamlandıktan sonra, geriye kalanlar da, kış koşullarının yaratacağı barınma ve lojistik zorluklar sonucu ya teslim olacak, ya da söz konusu güçler tarafından tutuklanarak teslim edilecekti. Bu plan başarıya ulaştıktan sonra, bu kez de tüm güçlerini ülke içindeki gerillaların üzerine yönelteceklerdi. Belirlenen hesaplar tutmamasına rağmen, şid-

Devamı 7. sayfada

Halkla ilişkiler, sorunlar ve görevlerimiz

Yazısı 10. sayfada

Abdullah ÖCALAN yoldaşın tüm partililere ve ARGK savaşçılarına talimatı:

Yurtdışından ülkeye dönüşün 10. yıl derslerini kavrayalım ve her alanda devrimin ordulaşmasını tam uygulayalım!

"En yeninizden en eskinize, en üsttekinden en alttakine kadar hepiniz bu temelde bir kez daha bu 10. yıl dersleri ışığında kendi durumlarınızı gözden geçirin; noksanlığın, yanlışlığın, hatanın nerede olduğunu bulup onları gidermeye çalışın, görevlerin üzerine tam zafer tarzını yakalar bir biçimde nasıl yönelineceğine ulaşmaya çabalayın."

YAZISI 5. SAYFADA

Her türden saldırı ve komploları boşa çıkararak 15. yılına giren

PKK DEVRİMİN ZAFER MEVZİLERİNDE İLERLİYOR!

Baştarafı 1. sayfada

halkımıza destek sunmadılar. Hatta partimizin reformistleşmesiyle bütün sorunların rahatlıkla çözülebileceğini ileri sürdüler. Düşman "PKK silahları bırakırsa ancak bir şeyler yapılabilir" açıklamalarını da bu çevrelerden aldığı ilhamla yapmıştır. ARGK'nin silahları bırakmasının ne sonuçlara yol açacağını anlamakta güçlük çeken veya anlamamazlıktan gelen bu çevreler pratik tutumlarıyla düşmanı demokrat, partimizi ise "anarşist, sekter, aşırı milliyetçi" olarak tanımlamış oldular. Partimiz bütün bu olumsuzluklara karşı da bir mücadele içinde olmuş ve özellikle sol çevrelere kemalist, oportünist, reformist ve revizyonist kabuklarını kırmaları için çağrılarda bulunmuş, savaşmaları halinde her türlü desteği koşulsuz sunacağını defalarca açıklamıştır.

1992 yılı bunlardan dolayı partimiz açısından yoğun bir mücadele yılı oldu. Öyle ki, bu yılda Avrupa, ABD ve TC sömürgeciliği işbirlikçi-ajan güçleri de yedeklerine alarak savaşı oldukça tırmandırmışlardır. Bu da Kürdistan sorununu tamamen uluslararası bir sorun haline getirmiştir. NATO'nun Çekiç Güç ile Kürdistan'a müdahalesi ve bununla birlikte emperyalizmin Federe Kürt Devleti'nin kurulmasına onay vermesi yine partimizin mücadele sahasını daraltma ve halktan tecrit etme planlarının bir parçasıydı. Göstermelik bir tarzda oluşturulan ve hiçbir sosyal dayanağı olmayan Federe Kürt devletinin oluşumu işbirlikçi-ajan güçlerin özgürlük mücadelesine karşı kullanılmasında etkin bir rol oynayabilmesi içindir. Bu aynı zamanda halkımızı içten parçalamaya yönelik bir komplodur. 1992 yılının son kozu olarak kullanılan bu komployu da partimiz zamanında gerekli tavrı koyarak boşa çıkarmıştır. Şehitlerimizin kanı pahasına elde edilen değerleri emperyalistlere pazarlamak isteyen hain güçlere gereken cevaplar sert bir şekilde verilmiştir. Artık eskisi gibi Kürdistan'ı aile ve aşiret çıkarları uğruna pazarlayamayacakları, onlara bunun pahalıya ödettirileceği gösterilmiştir. Binleri bulan savaşçı kayıplarıyla ihanetlerinin bedelini ödemişlerdir. Böylece Güney Kürdistan'da da halkımızın özgürlüğe giden yolda ortaya çıkarılan engeller büyük oranda saf dışı bırakılmıştır. Düşmanın umutları yerle bir edilmiş, halkımızın umutları ise güçlendirilmiştir.

Yaşamla ölüm arasında bulunan çizgide sergilenen halk direnişimiz, sömürgeciliğin otoritesini sıfırlamış, partimizin otoritesini tek otorite olarak ortama hakim kılmıştır. Devrimsel nitelikteki gelişmeler karşısında özel savaşın geliştirdiği yöntemler ve araçlar böylece işlevsiz kılınmıştır. Partimiz daha 1992 yılının başlarında bu yılı devrimsel gelişmelerin yaşanacağı bir dönem olarak planlamış ve sonuçta bu süreci öyle de karşılamıştır. Özellikle kentlerde geliştirilen serihildanlar, kentlerin paslı kölelik zincirlerini, alıklaştırıcı etkilerini parça parça etmiştir. TC kentlerde bile tutunamaz hale getirilmiştir. Halkımızın en çok öfkesini dışavurduğu alanlar olmuştur. Buralara taşlı-sopalı yaptığı saldırılarla siyasi olarak TC'yi tanımadığını göstermiştir. Sömürgeci güçler kentlerde bile garnizonların dışında kendilerini tankla, topla ayakta tutmaya çalışmışlardır. Kürdistan'ın büyük bir kesiminde bu gelişmeler 1992 yılı içinde yaşanmıştır. Görüldüğü gibi TC, bütün tarihi boyunca hiçbir zaman Kürdistan sorunu karşısında bu kadar gülünç bir duruma düşmemiştir. Arkasında emperyalist sistem ve onun olanakları olmasına rağmen yine de sonuç alamamıştır. Kendini dünyanın en güçlüsü olduğuna inandırdığı için yenilgileri hazmedemeyip çılgına dönmüştür. Oysa koca imparatorluklar, emperyalist devletler sömürgelerde halk hareketlerinin karşısında tutunamayıp geri çekilmek zorunda kalmışlardır. Faşist TC, bu gerçekliği görmesi gerekirken hala "bize karşı savaşanlar tarihimize bakıp da ders alsınlar" deyip durmaktadır.

Tarihin nostaljisiyle politika yapılmaz, sömürgecilik ilişkileri yürütülmez. TC'nin en çok sığındığı, en çok övündüğü Osmanlı İmparatorluğu'dur. O da barbarlığının, vahşiliğinin bedelini ödeyerek halkların mücadelesi karşısında tuz gibi dağılıp gitti. Aslında TC'nin kuruluşu trajedi-komedi türünden bir oluşumdur. Aslında psikolojik savaşa ağırlık vermesinin nedeni yine "en güçlü benim" anlayışını sürdürmek istemesinden kaynaklanıyor. Dünyada hiçbir güç TC faşizmi kadar yaptığı katliamlarıyla övünmemiştir. Katlettiği köylüleri şu kadar PKK'li öldürdük diye televizyonda dakikalarca göstermesi onun kan akıtarak ayakta kaldığını göstermekten öteye gitmemektedir.

Halk olarak bu barbarlığa karşı geliştirdiğimiz mücadele partimizin öncülüğünde kesintisiz bir yürüyüşe kavuşturulmuştur. Sömürgeciliğin geliştirdiği saldırıların dozu son dönemlerde oldukça artmıştır ama partimiz de halkımızla daha çok kaynaşmayı sağlayarak buna gereken karşılığı vermiştir. 14 yıldır nefes nefese verilen ulusal kurtuluş savaşımız bugün stratejik denge aşamasına geçişin sancılarını yaşamaktadır. Denge aşaması aynı zamanda devletleşmeye geçişin de bir mücadelesi olmaktadır. Kürdistan Ulusal Meclisi'ni oluşturma yönünde yapılan seçimler birçok alanlarda tamamlanarak, halkımızın katılımını ve coşkusunu daha da güçlendirmiştir.

Ulusal ordulaşmada atılan adımlar, halkımızın tarihinde ilk defa bağımsızlık ve özgürlüğe götürecek bir örgütlenmeye tabi tutulmuştur. Güney Kürdistan'da gerilla ordumuzun bir ayı aşkındır sürdürdüğü direniş bütün dünyayı şaşkına çevirmiştir. Emperyalizmin en geliştirilmiş personel ve teknik araçlarına karşın ciddi kayıplar vermeden komploları ve imha hareketlerini boşa çıkarmasında da görüldüğü gibi ordu gücümüz, halkımızın istemlerine yanıt verebilecek, düşmanlarının saldırılarına karşı koyabilecek mevzilenmeyi ve yetersiz de olsa bir donanımı gerçekleştirmiştir.

Elbette bütün bunlar partimizin ortaya çıkardığı ve halkımıza kazandırdığı değerlerdir. Her alanda düşmanlarımızın aralıksız sürdürdüğü saldırılarına direnmeyle karşılık vermek, sadece halkın özgücüne dayanarak bu mücadeleyi sürdürmek, sürekli kazanımlar elde ederek kesintisiz bir yürüyüşü gerçekleştirmek günümüzde eşine ender rastlanan bir durumdur.

Halkımızın her gününü savaş ruhu içinde yaşaması, düşmanlarının sonuç almasını engelliyor. Köle Kürt kişiliğinden savaşkan Kürt kişiliğine ulaşmakla bunlar ancak yapılabiliyor. 15 Ağustos 1992 sonrasında geliştirilen topyekün saldırıların temelinde de böyle bir Kürt kişiliğinin oluşması yatmaktadır. Avrupa emperyalizmi bu gerçekliği gördüğü için TC'ye Kürdistan sorununun çözümü için 1990 yılında 1992'ye kadar bir süre tanımıştır. Yardımları da bu çerçevede şartlı vermiştir. 1992 yılının sonunda TC bundan dolayı topyekün bir saldırıya geçmiştir. Oysa böylesine kapsamlı saldırıyı 1993'te başlatacaktı. Ama hesaplar tutmadı ve planlar bir kenara atılarak haçlı seferi başlatıldı. Yani bu sefer de partimize biçilen ömür 1992 yılının sonuna kadardı. Ama partimizin taktik alanda uyguladığı politik hat emperyalizmi de, TC'yi de etkisiz kıldı. 14. yılı böylece partimiz yok edilme tehlikelerini de ortadan kaldırarak tamamlaması oldu.

Yenilgiye doymayan TC zirve toplantılarıyla büyüklük taslıyor

Ulusal kurtuluş mücadelemiz, Ortadoğu'nun dengesini bozma yönünde önemli gelişmeleri ortaya çıkarmıştır. Emperyalizmin çıkarlarını güvence altına alan yapılanmaların çelişkilerin derinleşmeye başlamasıyla halklar üzerinde otorite yitirmeye başladıkları da görülmektedir. Kürdistan'ın bölünmüşlüğü devrimimizin uluslararası boyutlarını daha yakıcı kılmakta ve etkilerini erkenden duyurmaya yol açmaktadır. Emperyalizm Sovyet sistemini dağıtmakla sorunları büyük oranda çözeceğini sandı. Ama milliyetçi hareketlerin birbiri ardına patlak vermesiyle ortalık kan gölüne döndü. Herkes birbiriyle savaşır hale geldi. Savaşların bizzat nedeni olan emperyalizm bu sefer de savaşları kontrol altına alamayacak bir durumu yaşıyor.

Kürdistan'da partimiz önderliğindeki savaş, daha çok dört parçaya bölünmüş halkımızın bütünlüğünü sağlama yönünde bir seyir izlemeye başladı. Mevcut gelişmeler ve daha çok da özel savaşın uyguladığı yöntemler buna zorunlu olarak yol açtı. TC'nin ihanetçi, işbirlikçi önderliklerle birlikte partimize yönelik Güney'de saldırıya geçmesi Irak, İran ve Suriye devletlerinin egemenlikleri altında yaşayan halkımızın tepki göstermesini de beraberinde getirdi. Birleşik Kürdistan'ın oluşması yolunda atılan adımlar bölgede karşı-devrimci cephenin de bir çatı altında TC önderliğinde oluşturulma çabalarına hız kazandırıldı. Bu cephenin önemli bir ayağını da Türki cumhuriyetler oluşturuyor.

Osmanlı İmparatorluğu'ndan bu yana yapılmak istenilen turancılık politikasına TC günümüzde ısrarla sarılmış durumdadır. TC Ortadoğu'ya yönelik yayılmacı emellerini bu Türki cumhuriyetler vasıtasıyla gerçekleştirmenin hesabı içindedir. Bu cumhuriyetlerle kuracağı ekonomik-siyasi ilişkilerin, uzun vadede dikkate alındığında sömürgeci ilişkilere dönüşmeyi kapsayacak biçimde yapılıyor.

30-31 Ekim'de Demirel başkanlığında yapılan zirve toplantısından sonra Türki cumhuriyetlerin başkanları birer basın toplantısı düzenleyerek TC'ye minnet borcu duyduklarını açıkladılar. Ortak ekonomik pazar anlaşmasından duydukları memnuniyetlerini dile getirdiler. Özal ise, Azerbaycan, Kazakistan, Özbekistan ve Türkmenistan petrolünün ve doğal gazının Türkiye üzerinden Avrupa'ya sevkedilmesi ve Türklerin birliğinden söz etmiştir. Elbette bu cumhuriyetler TC'nin önderliğini, büyüklüğünü çıkarları gereği kabullenmişlerdir. "Türkiye'nin sayesinde kalkınacağız" diyerek TC'ye bağlılıklarını dile getirmişlerdir. Demirel zirve toplantısı sonrasında bu cumhuriyetler için şunları söylüyordu:

"Bu cumhuriyetleri dünyaya biz tanıştırdık, yeni bir dünyayı biz tanıttık. Avrupa Güvenlik İşbirliği Teşkilatı'nın (AGİK), Birleşmiş Milletler'in (BM) üyesi oldular. Bunlar yavaş yavaş Avrupa ve ABD finans teşkilatlarıyla ve diğer kuruluşlarla da işin içine girecekler. Biz bunların kalkınmalarını istiyoruz, biz sadece tarihte var değiliz, gelecekte de varız, yarın da varız, her şey daha iyi olacak." (Tercüman, 2 Kasım 1992)

Bu sözlerin anlamı nedir? Açık, TC "bunları ben yaratım" diyor. O halde bu cumhuriyetlere "benimdir" diyerek, nerede Türkler yaşıyorsa orayı TC toprakları olarak sayıyor anlamına geliyor. Bundan dolayıdır ki, TC büyük bir imparatorluk edasıyla hareket ediyor. Türki cumhuriyetin hemen hepsinde bugün TC subayları, istihbaratı ve ajanları cirit atıyor. Tüm devlet yapılarını TC'nin çıkarları doğrultusunda örgütlüyorlar. Bu alanlarda sürdürülen çatışmaları da yine bu kadrolar planlayıp uyguluyorlar.

Dünyayı fethetme duygusuyla "Türkler bir araya geliyor" yaygarası koparan Özal ve Demirel'in basına verdiği demeçler ırkçılık kokularını yayıyor. Siyasette bitmiş, ekonomide bitmiş, kültürde çok yozlaşmış bir iktidarın böyle geniş kapsamlı bir oluşumu gerçekleştirmesi çok zor bir olaydır. Çünkü günümüzde dünya koşulları artık sömürgeci imparatorlukların kurulmasına elvermiyor. Turancılık ise zaten daha ortaya atılmasıyla birlikte bir iflası yaşamıştır. İşbirlikçi yönetimler vasıtasıyla ekonomik sömürü yapabilir, anlaşmalar oluşturup paktlar kurabilir ama arzuladığı imparatorluğa asla ulaşamaz. TC içinde bulunduğu açmazdan kurtulmak için bu hülyalar peşinde koşuyor. Bir atasözü vardır "Kelin merhemi olsa kendi başına sürer" diye. TC'nin de keli ortaya çıkmış ama merhem bulup başına süremiyor. Yani kendi bahçesinde dal olamazken başkasının bahçesinde ağaçlık taslıyor. Türki cumhuriyetlere önderlik yapmaya çalışması da biraz buna benziyor. Kendi ekonomik problemlerine çözüm bulacağına bu ülkelerin ekonomik kalkınmalarını yapmaları için hayali vaadlerde bulunuyor.

Bölgede tek büyük devlet olma istemlerinin gerçekleşmesi mümkün değildir. Ulusal kurtuluş mücadelemiz TC'nin bu tür çıkışlar yapmasının önünde ciddi bir engeli oluşturuyor. Eğer mücadelemiz olmasaydı TC bu yönde rahatlıkla ilerlemeler sağlayabilirdi. Feodal tarihin hortlatılmak istenmesiyle günümüzde hiçbir soruna çözüm getirilemez. TC yetkililerinin adeta dünyayı fethedercesine propagandasını yaptıkları bu zirve toplantıları komik bir

hal almış durumdadır. Halklar tam bağımsızlık yönünde ayağa kalkmanın mücadelesi içine atılırken, TC'nin emperyalist bir güce ulaşma yönündeki istemleri ne kadar gerçekçi olabilir? Turancılığın en geliştirilmiş ideolojisi olan kemalizm bile TC'nin açmazını gidermekten çok uzaktır. O yüzden Turancılık ve kemalizm iç içe geçirilerek sonuç alınmak isteniyor. 29 Ekim törenlerinde bolca işlenen turancılıkla 10 Kasım törenlerinde canlandırılmak istenen kemalizm TC'nin ne kadar bitmiş olduğunu iyice ortaya çıkardı. Gözleri yaşartırcasına 10 Kasım'da yapılan televizyon programları kemalizmin içler acısı dramını yansıtmaktan öteye gidemedi.

Aslında TC de bu cumhuriyetler için bir kurtarıcı olamayacağını çok iyi biliyor. Çünkü Türki cumhuriyetlerin problemleri bir hayli ağır ve karmaşıktır. Buralara bulaşması onu daha da çözümsüz kılmaktan öteye götüremez. Ortaya çıkan fırsatları lehine değerlendirmenin hesaplarını yapıyor. Daha çok ön plana çıkan olgu, psikolojik olarak kendini güçlü gösterme yönündedir. Savaşımız karşısında uğradığı derin yenilginin etkilerini bu şekilde ortadan kaldırmaya çalışıyor. Buna hakim olursa elbette diğer alanda çok arzuladığı yayılmacı emellerini de gerçekleştirmeye girişecektir. Diğer yandan partimizin sürekli yenildiğini, kendisinin ise sürekli güç kazandığını işliyor. Neden? Çünkü TC, çöküşe doğru hızla giderken güçlülük imajıyla bunu örtbas edip saldırı ve katliamlarını sürekleştirerek partiyi bitirmeyi amaçlıyor. Kürdistan halkına açıkça "bakın dünyadaki bütün Türkler birdir, böyle bir birlik karşısında yenilmekten başka yolunuz yoktur, Türklüğün ateşinde yanmak istemiyorsanız bağımsızlık ve özgürlük gibi hayallerden vazgeçin" diyor. İşin gerçekliğine baktığımızda ise durumunun böyle olmadığı, halkımızın savaşı geliştirerek psikolojik savaşa usta taktiklerle yanıt verdiği rahatlıkla görülmektedir.

Türki cumhuriyetlere TC'nin el atması, temelde mücadelemiz karşısında içine düştüğü bunalımı aşmanın arayışlarından kaynaklanıyor. Tabii bunun yanısıra sömürgeci, yayılmacı, ırkçı, şoven yapısı da böyle şeyler yapmasına müsait olduğundan büyüklük taslamaktan da geri durmuyor. Kısacası Türki cumhuriyetlerdeki halklar TC'nin geliştirmek istediği sömürgeci ilişkilere çok geçmeden karşı koyma yönünde bir tavra girmekte gecikmeyeceklerdir. Dahası, partimiz mücadelesiyle sömürgeci-faşist TC'nin önünde engel olacak, onun sömürgeci emellerini kursağında bırakacaktır. Yani faşist TC akan suya karşı boşa kürek sallayacaktır.

Diğer yandan Güney Kürdistan'da TC tam bir bozgunu yaşamaya başladığı bir sırada yeniden diplomatik atağa geçti. Katliamlar eşliğinde Güney'deki işbirlikçi-ajanları da yedeğine alarak başlattığı imha harekatına birçok çevre umut bağlamıştı. Türk burjuva basınının olayları çok abartılı, yalan ve ikiyüzlüce vermesi bu umutları güçlendirdi. Acaba PKK yeniliyor mu diye bekleyiş içine girenler oldu. Hatta bunun üzerine hesaplar ve hazırlıklar yapıldı. Öve öve göklere çıkarılan peşmergeler bu oyuna yoğunca alet edildi. İhanetçilerin alçakça saldırıları boşa çıkarılıp onlara büyük kayıplar verdirilince bu sefer TC tankıyla, topuyla, uçağıyla bu savaşa girdi. Demirel bu savaşa "tarihimizin Kıbrıs çıkarmasından sonra en büyük taarruzudur" dedi. Evet yapılan tarihin en büyük taarruzuydu. Ama sadece taarruza geçmek yetmiyor. Karşısında çok güçlü, düzenli bir ordu varmış gibi saldırıya geçen sömürgeci güçler havadan tonlarca bomba yağdırıp gerillalarımızı bir hamlede yok etmek istedi. Gerillanın hazırlıklı olmasından dolayı saldırılar fazla etkili olmadı.

Sömürgeci-faşist TC'nin yaptığı harekat hiçbir uluslararası kuralla bağdaşmıyor. Bir NATO üyesinin, üstelik NATO'nun araç ve olanaklarını kullanarak her türlü kuralı ihlal etmesine hiçbir NATO ülkesi karşı çıkmadı. TC ise bu askeri taarruzunu ısrarla "sınırötesi operasyon" olarak tanımladı. Tabii bu yönlü yapılan açıklamalar gerçekleri gizleyemiyor. Basın öyle bir hava oluşturmaya çalıştı ki, şovenist duyguları ayaklandırarak, tıpkı Kıbrıs çıkarmasındaki gibi insanların akın akın gelip "biz de savaşa gönüllü gitmek istiyoruz" demeleri için çağrı niteliğinde haberleri ardı ardına manşetlere çıkardı. "Her Türk'ün görevi ülkesini korumaktır" sloganı bayrak yapıldı, Güney Kürdistan'da yaşayan Türkmenler bile partiye karşı silahlarla donatıldı. Yazılanlara bakılırsa mehmetçikler zaferden zafere koşuyorlardı. Her gün birkaç tepe ve birkaç kamp düşürülüyor ve binlerce gerilla öldürülüyordu! Haftanin zaten kuşatılmış ve Osman Öcalan, Cemil Bayık öldürülmüştür(!) Geri kalanlar ise bozguna uğramış ve çoğu da peşmergelere sığınmıştır! İçişleri Bakanı İsmet Sezgin 27 Ekim günü basın kürsüsünden şu açıklamayı yapıyordu:

"Terör konusunda yüce milletimiz ve silahlı kuvvetlerimizin üstün performansıyla, büyük yol katettik ve PKK'nin belini kırdık." (Hürriyet, 27 Ekim 1992)

"...TC yeni bir siyasi lider yaratabilir mi? Mevcut partiler içerisinde böyle biri daha ön plana çıkmış ya da çıkarılmış değildir. Özal'ın ikide bir politikaya "dönüyorum, döneceğim" demesi liderlik alanında çekilen sıkıntıyı da ortaya koyuyor. Özal da yeniden gelse, mücadelemizin çizgisi değişmeyeceğinden o da fazla bir şey yapamayacaktır. "Yeni dünya düzeni"nin bayatlamış, ekşimiş liderleri küflü politikalarıyla TC'yi mücadelemiz karşısında yenilmekten kurtaramayacaklardır..."

Ama nedense TC ordusu bir türlü Zap suyunu aşamamıştır. "Aldık" denilen alanlarda da yine gerillalar bulunuyordu. Tabii savaşta psikolojik mücadele çok önemlidir. TC'nin psikolojik savaş düzeyi İkinci Dünya Savaşı'nda bile bu kadar yoğun kullanılmamıştır. Aralıksız süren ve birbuçuk aya yaklaşan harekat karşısında partimizin sergilediği direniş sömürgecilerin emellerini boşa çıkarmıştır. Yine TC'nin bahanelerini ortadan kaldırmak için gerillanın özellikle sınır kesimleri boşaltarak biraz içerilere doğru taktiksel olarak çekilme harekatı, başarılı şekilde sonuçlanmıştır. TC'nin en çok sığındığı "sınırımız tehdit ediliyor, güvenlik kordonu oluşturuyoruz" gerekçeleri böylece boşa çıkarılmış, kendisini haklı göstermesine olanak tanınmamıştır.

Faşist TC bu işi ilk etapta farklı yöntemlerle halletmek istedi. İşbirlikçi güçleri parça parça savaşa sürdü. Önce KDP'yi kullandı. KDP, gerillalarımızdan aldığı darbelerle ağır kayıplar vererek yenildi ve geri çekildi. Ardından YNK piyasaya sürüldü. Onlar da yenilgiye uğrayıp dağıldılar. TC bu güçlerin yenildiğini ve etkisiz kaldığını görünce bu sefer doğrudan müdahale etti. Piyade ilerleyemeyince tanklar, toplar devreye girdi. 4 günde tamamlanacağı söylenen sözümona operasyon tam bir buçuk ay sürdü. Artık buna operasyon demek yanlış. Kullanılan araçlar, yapılan planlar bir meydan savaşının başlatıldığını gösteriyor. Burjuva basını bile harekatın boyutlarını dile getirirken bunun bir savaş olduğunu gizlemiyor. İşte bunlardan örnekler:

"Adı 'savaş' olmasa bile, orada yapılan şey 'savaşmak'tan başka bir şey değil. Bu gerekçeyle, operasyonun ayrıntıları gizli tutuluyor. Ama bunlara, yurdumuzun başka bölgelerinden de kaydırılan çok sayıda askerimizin katıldığı belli. Her şey gösteriyor ki, silahlı kuvvetlerimiz bugün, Kıbrıs çıkarmasından sonraki en kapsamlı harekatın içindedir." (Altan Öymen, Milliyet, 24 Ekim 1992)

Kıbrıs çıkarması Türk tarihinde Kıbrıs savaşı olarak anılıyorsa, bu harekat ondan da kapsamlı olduğuna göre çok şiddetli bir savaş olduğu gerçeği kendiliğinden ortaya çıkıyor. Devam edelim örneklere:

"Kuzey Irak'taki savaşın iki yönü var. İlki, Türkiye galiba, 1974 Kıbrıs Barış Harekatı'ndan bu yana ilk kez bu çapta bir askeri harekatın içinde yer alıyor... Bu kapsamda ve bu yoğunlukta... İkincisi şu: Bunun adı artık 'sınırötesi operasyon' filan değil... Bunun adı tam anlamıyla 'sıcak savaş'... Belli bir askeri güçle savaşı kendi topraklarında değil, ama çok kullanılan bir deyimle, 'bataklıkta yürütülüyor.' Bataklığın kurutularak yurt içindeki terör eylemlerinin kökünü kazmaya yönelik geniş çaplı bir harekat... Bir değil, birkaç cephede yürütülen bir harekat..." (Yalçın Doğan, Milliyet, 24 Ekim 1992)

İran, Suriye ve Türkiye dışişleri bakanları, 14 Kasım tarihli "Kürdistan'a hayır" zirvesinden mutlu...

Bu iki burjuva yazarının dışında diğerleri de aynı duruma farklı cümlelerle parmak basıyorlar. Tabii TC'nin böyle bir savaşa girmesi onun bir takım kaygılar duymasından kaynaklanıyor. Talabani ve Barzani önderliğinin bitmesi durumunda TC tamamen dayanaksız kalacaktır. Partimizin bu alanda da güçlenmesiyle halkımızın birliğinin ve bağımsızlık bilincinin gelişeceğinden, fiili bir çıkışa yol açacağından duyduğu korku vardır. Burada da gerilla savaşının bu başlatılması TC'nin durumunu daha da zorlaştıracaktır. Nihayet son gelişmeler de bu yönlü olduğundan sömürgeci Türk devleti askeri gücüyle partimizi buradan çıkarma ve ardından da işgal harekatını yerleştirme niyetini taşıyordu. Ama gerilla mücadelemiz buna olanak tanımadı. Faşist TC'nin bahane ettiği nedenleri ortadan kaldırarak, onu boşlukta bıraktı. Güney Kürdistan'da yaşayan halkımız da TC'nin asıl yapmak istediklerini iyice görünce işgale karşı çıkmaya başladı. İşler çığırından çıkmadan ihanetçi güruh sömürgeci güçlerin geri çekilmesi için TC'ye adeta yalvardı. TC de tehlikeyi sezdiği için geri çekilmeye mecbur kaldı. Elbette mehmetçik zaferden zafere koştuğu propagandalarının alevi giderek söndü. Coşkunun yerini yüzlerce kayıp, binlerce yaralılar aldı. Yenilginin boyutları gizlenmek istendiyse de başarılamadı. İşte böyle kritik bir ortamda Demirel, Pakistan ve İran ziyaretinde bulundu. Bu ziyaret nedensiz değildi. Oysa Demirel daha birkaç gün öncesinde şu açıklamayı yapmıştı:

"Türkiye bir tedbir olarak Irak hududunu tamamen, İran hududunun da yarısını kapatmıştır. Pratik olarak sızma olmayacak şekilde kapatmıştır. Türkiye cinayet işleyen bu insanları zararsız hale getirmek zorundadır. Kuzey Irak'ta bu harekata yetecek kadar güvenlik kuvveti vardır. Bu işin hakkından gelinecektir. Devlet bir nefsi müdaafa halindedir. Kuzey Irak'ta yapılan iş tamamen legaldir. Bu bir güvenlik harekatıdır. Ve her gün, her saat değişen şartlara sahiptir. Bu nedenle ne zaman biteceği konusunda bir şey söyleyemem. Güvenlik icapları yerine getirildiği ve 'bu kadar yeter' dendiğinde harekat son bulacaktır." (Hürriyet, 25 Ekim 1992)

Demirel'in 11. basın toplantısında yaptığı konuşma böyle. Burada "biz yenildiğimizden değil, yeterli gördüğümüzden çekiliyoruz" demenin zemini yaratılıyor. Gezinin başlamasıyla birlikte dikkatler de yavaş yavaş başka yöne çekiliyor. Demirel gezinin gerçek amacını gizlemek için hem Pakistan'a kadar uzanıyor, hem de yanında bir işadamı heyeti götürerek ticari ilişkileri geliştirme süsü veriyordu. İlk ziyaretin Pakistan'a olması ve daha sonra da İran'a geçilmesi işin asıl yüzünü örtbas edemedi. Demirel Tahran'da Güney Kürdistan'daki son durumların değerlendirilmesi ve ortak hareket edilmesi için Suriye ve İran'a zirve toplantısını 14 Kasım'da yapma çağrısında bulundu. Suudi Arabistan da bu toplantıya davet edildi ama Suudi Arabistan bu çağrıya olumlu yanıt vermedi. İran ve Suriye kısa sürede toplantıya katılacaklarını açıkladılar.

Gelişmeler sömürgeciler açısından tehlikeli bir rotaya girmişti ve TC bu soruna herkesi bulaştırmak istiyordu. Suriye ve İran bugüne kadar TC'nin yürüttüğü özel savaşa katılmamaya ama ciddi bir tarzda karşı çıkmamaya da özen gösterdiler. Güney Kürdistan'da başlatılan harekatın hemen sonrasında partimizin uygulamaya koyduğu ambargoya gönüllü katılım gösteren İran ve Suriye sömürgelerinde yaşayan halkımız, parçalar arasında ortak duygularla hareket etmenin gelişim düzeyini ortaya koydu. Bu İran ve Suriye'nin hoşlanmadığı bir durumu arzetti. Kürdistan hakındaki bu gelişim tarihsel olarak birbirlerine hiç güven duymamış olarak Türkiye, İran ve Suriye devlet adamlarını bir araya gelmeye zorladı. Partimiz gelişmeleri lehine çevirmenin mücadelesi içinde olurken, elbette sömürgeci devletler de boş durmayacaklardı. Hele ihanetçi güçler ağır kayıplar aldıktan sonra partimizin çağrı ve uyarısına karşılık vererek TC ile ortak saldırı yapmaktan vazgeçmeleri üzerine daha ciddi problemleri ortaya çıkardı, yapılan anlaşma gereği gerilla gücümüzün sınır bölgelerini boşaltarak içeri kısımlarda konumlanması, serbestçe her alanda dolaşması TC'de müthiş bir rahatsızlığa yol açtı. Yıllardır yürüttüğü özel savaştan sonuç alamayan Türk hükümeti, bu sefer de "bu sadece benim sorunum değil, hepimizin sorunudur" diyerek kendisini güçlendirmeye çalışıyor. Bugüne kadar Kürtleri öbür komşu ülke devletlerine karşı koz olarak kullanıyordu ama şimdi durum çok değişik. Bu sefer de "gelin benimle birlikte savaşın" diye kullanıyor.

TC'nin "genelkurmay hükümeti" sözde Federe Kürt Devleti'nin oluşumuna karşı çıktı. Ama görünüşte pratik aynı değildi. Barzani ve Talabani ile sık sık yapılan görüşmeler, sunulan yardımlar bu devletin oluşturulması yönündeydi. Elbette TC'nin federe devletten bir takım istemleri de vardı. Bu istemler yerine getirildiği müddetçe TC sözde karşı olacak ama el altından da her türlü desteği sunacaktır. TC'nin istemi KDP ve YNK ihanetiyle partimize darbe vurmak, hatta yok etmekti. Bütün gelişmelerin temelini bunun oluşturduğu en kısa zamanda ortaya çıktı. KDP ve YNK partimize fütursuzca saldırdılar. TC'ye yaranmak için, uşaklıkta sınır tanımadılar. Verdikleri ağır kayıplar sonucunda bu işi beceremeyeceklerini anlayıp geri çekildiler. İşte bundan sonra TC Federe devletin oluşmasına tamamen tavır aldı. Eğer ihanetçi güçlerin saldıracak güçleri olsaydı saldırır, çok iyi uşak olduklarını gösterirlerdi. Ama sömürgeciliğin kanunları güç dengelerine göre işliyor. Uşak da olsa, hain de olsa gücü yoksa bunun hiçbir anlamı kalmıyor.

14 Kasım'da TC Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin, İran Dışişleri Bakanı Ali Ekber Velayeti, Suriye Dışişleri Bakanı Faruk El Şara bir araya geldiklerinde üzerinde durdukları konular şunlar oluyordu:

-Kürt sorununun ülkelerin birbirine karşı koz olarak kulanılmasından

kaçınılması,

-Sınırlarda herhangi bir değişikliğe yol açacak gelişmeler karşısında ortaklaşa tavır konulması,

-Bu aşamada Kürt Federe Devleti'ne karşı konulması,

-Kürt nüfusunun sorunlarının insan hakları çerçevesinde ele alınarak çözüme kavuşturulması için üç ülkenin de çaba sarfetmesi.

Bunlar toplantıdan çıkan ortak düşüncelerdir. Toplantı sonrasında Faruk El Şara, federe devlet üzerine sorulan bir soruya *"Irak halkı çok acı çekti. Kürtler biraz daha fazla acı çekti. Ancak bu onlara devlet kurma hakkını vermez"* şeklinde bir yanıt veriyordu. Bu sözler üç ülkenin tavrının ne olduğunu da ortaya koyuyordu.

14 Kasım toplantısına Barzani ve Talabani de katılmayı istedi. Hatta bunun için Ankara'ya gidip "belki toplantıya alınırız" diye beklediler. Ne de olsa kendilerini devlet olarak ilan etmişlerdi. Toplantı da Kürt sorunu üzerine yapılıyordu, devletlerarası bir mesele olduğundan toplantıya alınacaklarını sanıyorlardı. Bütün çabaları federe devlete karşı çıkılmasını önlemek içindi. Ama uşaklıklarının düzeyi sömürgeciler tarafından yeterli görülmemiş ve toplantıya alınmamışlardı.

14 Kasım toplantısı TC'nin Güney Kürdistan'da yenilip kaçmaya başladığı bir esnada yapıldığından anlamlı ve üzerinde durulması gereken bir gelişmedir. Alınan ortak kararlar yeni oluşumların zeminini de bağrında taşıyor. Bölgesel paktların doğuşuna da yol açabilir. Çekiç Güç'ün uzun süre bölgede kalması durumunun çeşitli tepkileri geliştireceğinden bölge devletlerinin birleşiminden bir örgütlenmenin oluşturulması sömürgeciler açısından daha az sakıncalı olacaktır. Elbette günümüzün Kürt meselesi eski tarihlerdekine hiç benzemiyor. Her türlü sömürgeci politikayı boşa çıkaracak yeteneğe sahip olan partimizin bu mücadeleye önderlik etmesi sömürgeci devletleri daha temkinli davranmaya götürüyor. Geçmişte de birçok paktlar kuruldu ve anlaşmalar yapıldı. Bugün de aynı oluşumların değişik biçimlerde karşımıza çıkması gayet doğaldır. Çünkü meydanda fiili bir savaş yürütülmektedir. Cepheler düzeyinde yapılan ittifaklar savaşların doğası gereğidir. 14 Kasım toplantısı da sadece bunlardan bir tanesidir ve bunu da savaşın normal seyrinin bir ürünü olarak görmek gerekiyor.

Kürdistan'da "Yeni Dünya Düzeni"nden bir görüntü...

"Yeni Dünya Düzeni"ne yeni lider arayışları ve ABD seçimleri

ABD ve Avrupa emperyalizmi reel sosyalizmi dağıtmakla huzura kavuşmanın rahatlığı içinde yaşayacağını düşünürken dünyada yeni sorunlar boy verdi. Sorunları çözülmemiş halklar özgür ve insanca yaşamak için ayağa kalktı. Doğu Avrupa'da meydana gelen politik ve sosyal olaylar emperyalizmin başını ağrıtmaya başladı. Reel sosyalizmin yıkılması kendi başına bu ülkelerin sorunlarını çözmüyordu. BM kanalıyla yapılan yardımlar günlük yaşamı bile kurtarmaya yetmiyor. Emperyalizm büyük bir iddiayla halkların sorunlarına en iyi çözümü getireceğinden dem vuruyor. Yeni sömürgecilik artık ihtiyaçlara yanıt vermede çok zayıf kaldığı için emperyalizm, kendisini "yeni dünya düzeni" adı altında halklara benimsetmeye çalışıyor. "Yeni dünya düzeni"nde ulusal sorun, ulusal haklar diye bir şey yok, sadece insan haklarının ihlallerinden kaynaklanan sorunlar vardır. Bu çerçeveyi aşan oldu mu şiddetli bir şekilde bastırılmalıdır. Körfez savaşından bu yana ağırlıklı olarak uygulanan politika budur.

Emperyalist sistem günümüzde değişik görünümler yaratmaya ihtiyaç duyuyor. Dikkatleri biraz sıcak savaşlardan başka alanlara kaydırarak kafaları boş şeylerle, tali sorunlarla meşgul etmek istiyor. Sistemin başını çeken ABD'nin son başkanlık seçimleri de böyle bir muhtevaya sahiptir. Aslında politikada değişen bir şey yok. Yüzeysel ya da göstermelik yapılacak bazı değişiklikler de sonuçta gerçek yönü gizlemeye yetmiyor. Körfez savaşıyla birlikte George Bush başkanlığı çok yıprandı. Savaşta yapılan astronomik rakamlı harcamalar dünya ekonomisini derinden sarstı. Bu sarsıntıların etkileri hala silinmiş değildir. Bazı ülkeler günümüzde bunun sancılarıyla yaşıyor. Uygulama değişmeyeceğine göre o zaman simalar değiştirilerek yeni umutlar, bekleyişler yaratılmalıydı. İrangate skandalından vd. alanlardaki başarısızlıklarından dolayı da Bush'a ABD kamuoyunda tepkiler yoğunlaşmıştı. Evet "yeni dünya düzeni"ne yeni sima arayışları sistemin bir ihtiyacı olarak belirdi. Başkanlık seçimlerinde bu sima Bill Clinton oldu. Clinton yeni vaadler sunarak seçimi kazandı.

Demokrat Parti'den adaylığını koyan Clinton'un seçimi kazanmasının hemen ardından birçok siyasi çevre "ABD politikasında ne tür değişiklikler olacak" beklentisi içine girdi. Dünya durmadan değişiyor. Avrupa ülkeleri kendi aralarında ekonomik işbirliğini geliştiriyor. Azınlık milliyetler ve halklar haklarını istiyorlar, bunun için savaşa tutuşuyorlar. ABD ise bunların odağında bulunuyor. "Yeni dünya düzeni" daha çok yeni sömürgeleri güçlendirmeyi amaçlıyor. Bunun pratik uygulamasında ortaya çıkan pürüzleri Clinton başkanlığı gidermeye çalışacaktır. Şu da bir gerçektir ki, özellikle günümüzden sonra emperyalizm nereye el atarsa atsın orada bir halk mücadelesi, muhalefeti yükselecektir. Çünkü Clinton temel politikalara dokunmayacaktır. Değişik görüntülerle bu politikaları uygulama yoluna gidecektir.

ABD seçimlerinin Kürdistan sorununa yönelik değişik bir politikasının olması ihtimal dışıdır. ABD'nin yaklaşımı zaten bellidir. Bunun da ötesinde bağımsız Kürdistan vardır ki, bu da onun gönüllü kabul edebileceği bir şey değildir. TC'ye özel savaşı yürütmesi için sunduğu yardımlarda bir kesintiye gitmesi de ABD çıkarlarının alacağı biçime göre değişecektir. Ancak kolay kolay TC'yi elden bırakmayacaktır. Çünkü TC güçsüz duruma düştükçe karşısında daha güçlü bir PKK'yi bulacağını çok iyi bilmektedir. Bu konuda Avrupa ülkeleriyle bazı çelişkileri yaşayabilir. Avrupa emperyalizmi 1990 yılında Türkiye'ye Kürdistan sorununun çözümü için 1992 yılı sonuna kadar süre tanımıştır. Süre dolmuş olmasına rağmen TC bir çözüme ulaşamamıştır. Hatta onlar açısından Kürdistan meselesi daha karmaşık hale gelmiştir. TC'nin tek başına altından kalkması da zaten düşünülemez. 14 Kasım toplantısı da TC'ye biraz güç verme biçiminde sonuçlanmıştır.

Evet, ulusal kurtuluş mücadelemiz Türk hükümetinin inkarcı politikasını terk etmeyi yakıcı bir tarzda dayatmaktadır. Elbette bu değişiklik emperyalist sistemden bağımsız bir şekilde olmayacaktır. ABD'nin "yeni dünya düzen" politikası nasıl yeni liderleri gerekli kıldıysa, Türkiye'deki değişiklikler içinde yeni liderlere ihtiyaç vardır. Demirel-İnönü hükümeti yaptığı yoğun katliamlarla çok yıprandı ve teşhir oldu. O yüzden bu katliam hükümeti reformist uygulamalara yatkın değildir. İnandırıcılığı da kalmamıştır. ABD'de esen seçim rüzgarları Türkiye'de etkisini 23 yerleşim alanında yapılan belediye seçimlerinde gösterdi. Bu seçimler bir anlamda nabız yoklama biçiminde olduysa da, diğer yönde de yeni iktidar ve yeni lider bulmanın da ön çalışması biçimindeydi. Seçimlerde Refah Partisi adeta patlamalı bir oy potansiyeli topladı. DYP oylarını korurken, SHP ve ANAP en güçlü oldukları illerde bile gerilemeyi yaşadılar. Görüldüğü gibi SHP-ANAP artık piyasada kabul görmüyor. DYP'yi olduğu gibi koruyan ise son dönemlerde aşırı bir tarzda körüklenen ırkçılık ve şovenizmdir. Refah Partisi'nin öne fırlamasında katliam hükümetinin dini yönde yaptığı yaygın örgütlenme ve propaganda çalışmalarının etkin bir rolü vardır.

TC yeni bir siyasi lider yaratabilir mi? Mevcut partiler içerisinde böyle biri daha ön plana çıkmış ya da çıkarılmış değildir. Özal'ın ikide bir politikaya "dönüyorum, döneceğim" demesi liderlik alanında çekilen sıkıntıyı da ortaya koyuyor. Özal da yeniden gelse, mücadelemizin çizgisi değişmeyeceğinden o da fazla bir şey yapamayacaktır. "Yeni dünya düzeni"nin bayatlamış, ekşimiş liderleri küflü politikalarıyla TC'yi mücadelemiz karşısında yenilmekten kurtaramayacaklardır.

Almanya ikiyüzlülüğe, TC yalanlara sığınıyor

Almanya NATO'nun Güney kanadını askeri, siyasi ve ekonomik olarak en çok besleyen ülkedir. Türkiye de en büyük askeri yardımı Almanya'dan alıyor. NATO'ya göre Almanya'nın verdiği silahlar NATO'nun kapsamı dışındaki olaylarda kullanılamaz. Ama TC aldığı askeri araçları NATO'nun dışında kullanıyor. Kürdistan'da en kapsamlı katliamlar Almanya'dan alınan ekonomik ve askeri yardımlarla yapılmıştır. Alman silahlarının, tanklarının Kürdistan'da kullanıldığına dair belgeler çoktur. Almanya Dışişleri Bakanı *"Türkiye ile anlaşmamız var. Verilen silahlar Güneydoğu Anadolu'da meydana gelen olaylarda Kürtlere karşı kullanılamaz. Bu olaylar NATO'nun kapsamı dışındadır"* diye açıklamalarda bulunuyor. Oysa daha dün Şırnak, Ağrı, Çukurca katliamları, Mesut Dündar'ın katledilmesi vb. olaylarda kullanılan Alman panzerleriydi. Alman devleti bunlardan haberdar olmadığını söyleyemez. Kürdistan'da TC'nin yaptığı her şeyden haberi var da, bu silahların kullanılmasından mı yoktur?

Almanya'nın partimize karşı aldığı tavır ortadadır. Göstermelik olarak silah yardımını durdurması da kamuoyundan gördüğü tepkiden dolayıdır. Bugün Türk makamları bile Alman tankının Mesut Dündar'ın katledilmesinde kullandıklarını inkar edemezken, bunun boy boy resimleri dünya basınında yayınlanırken Alman devleti bunu duymamazlıktan geliyor. Türkiye'ye "bu tanklar PKK ile olan savaşta Kürtlere karşı kullandın mı" diye soruyor. Türkiye "kullanmadık" diye cevap veriyor. Elbette TC hayır diyecektir. Hangi bir devlet ben Kürtleri katlettim diye itirafta bulunur! Demirel-İnönü hükümetinin yaptığı katlimlar bir asır boyunca yapılan katliamların sayısından kat kat fazladır. Katliamlar hükümetine ekonomik-askeri yardım sunmanın anlamı nedir? 1990'da TC'ye 1992 yılının sonuna kadar Kürt meselesini çözmesi için süre tanıyan ve bu süreçte TC'nin yapacağı soykırımlara göz yumacağına dair güvence veren Avrupa emperyalistleri arasında yine Almanya başı çekmektedir. Almanya da çok iyi biliyor ki, TC'ye yapılan yardımlar olmazsa o, partimize ve halkımıza karşı yürüttüğü özel savaşı bir gün bile devam ettiremez.

Almanya, kendi kamuoyunun tepkisi karşısında askeri yardımları durdurduğunu açıkladı. Fakat kısa birkaç geçiştirici açıklamalardan sonra yardımları tekrar başlattı. Ve ilk elde Derince Limanı'na 95 personel taşıyıcısı gemiyle gönderildi. Üstelik bu yardımları da hibe yoluyla yapıyor.

Göstermelik olarak ne söylerse söylesin, Alman hükümeti Kürdistan halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini engellemek için her türlü çabanın içinde bulunuyor. Almanya'ya iltica yapmış Kürtleri bile TC'ye teslim etmek için yasalar çıkarmanın uğraşını veriyor. Elbette Almanya'nın TC'nin özel savaşından ayrı düşünülemez. Çünkü özel kirli savaşın ana karargahlarından birisi de Almanya'dır. Almanya-Türkiye ilişkilerinde Kürdistan sorunu en başta geliyor. Bölgede emperyalizmin çizdiği sınırları radikal tarzda tanımayarak bozmaya yönelen partimiz önderliğindeki Kürdistan halkının mücadelesi, yapılan yardımların düzeyi ne olursa, bu engelleri aşacak güce, yeteneğe ve politikaya sahiptir.

TC, Rusya'dan da zırhlı araç alıyor. Bu kadar askeri malzemeye rağmen, TC gerillalarımız karşısında yenilgiyi yaşamaktan kurtulamıyor. Çekiç Güç bile bizzat fiili olarak katılıyor. Sonuçta partimiz bu savaşta sürekli güç toplayan ve kazanan taraf oluyor. Nitekim Çekiç Güç'ün konumu da tartışılır hale gelmiştir. "Çekilsin mi, çekilmesin mi" diye tartışmalar sürerken, işin tehlike arzeden yönü daha çok dikkate alınıyor. Çekiç Güç çekilse olası patlamalara nasıl müdahale edilecek? O zaman çekilecekse bu görevi üstlenecek yapılanmalara gitmek gerekiyor. Sorun bu kadar karmaşık bir hal almışken, Çekiç Güç'ün Türkiye'den ve Güney Kürdistan'dan çekilmesi pek olası görünmüyor. Yeni askeri paktların oluşumu gerçekleşirse o zaman çekilme durumu gündeme gelebilir.

Olağanüstü Hal'in uzatılması ve Pişmanlık Yasası

Kürdistan'da yaşanan savaşın düzeyinde olağanüstü bir durum kalmamıştır. Günlük yaşam amansız bir savaş içinde yürütülmektedir. Halkımız düşmanın topyekün saldırısı karşısında gücünü büyüterek ve özgücüne dayanarak özgürlük yürüyüşünde kararlı adımlarla ilerlerken, düşman da yeni kararnamelerle Kürdistan'da kirli savaşına yasal dayanaklar yaratmaya çalışıyor. Olağanüstü bölge dediği Kürdistan'da askeri gücüyle varlığını korumanın peşindedir. MGK'nin kararı ve ardından Bakanlar Kurulu'nun onayı ile kararla Olağanüstü Hal 4 ay daha uzatılmıştır. Oysa daha önceki uzatmada "bu son uzatmadır" denilmişti. Söylenenler önemli değildir. Önemli olan TC'nin savaşımız karşısında ne hale gelmiş olduğudur. Kürdistan'da normal yaşam nasıl sağlanacaktır? Halkımız artık TC sömürgeciliğini mahkum etmiştir ve onu hiçbir koşul altında kabul etmeyecektir.

Olağanüstü Hal askeri yönetim demektir. TC bu yönetimi kaldırdığında askerin normal yaşamına dönmesi gerekiyor. Asker normal yaşamına dönerse Kürdistan'da TC denen bir olay kalmaz. Bir de bu gerçekliği yasalara bağlamak da öyle çözüm değildir. "Olağanüstü hali uzatıyoruz" demek Kürdistan halkına karşı savaşa devam ediyoruz demektir. Zaten TC bu savaşı yasaya bağlasa da, bağlamasa da sürdürmekten kaçamaz. Ya yok oluşunu gönüllü kabul edecek ya da sonuna kadar savaş içinde olacaktır.

Olağanüstü halin uzatılmasından hemen sonra mecliste onaylanan pişmanlık yasasının kışa denk getirilerek yeniden çıkarılması da çok şeyi ifade ediyor. TC o kadar çözümsüz kalmış ki, bu yasaya bile umut bağlamıştır. Bir umuttur diyerek hazırlanan yasanın Kürdistan'da sonuç alması mümkün değildir. Savaşı halk yürütüyor. Halkın kendi özgürlük kavgasından pişmanlık duyması da beklenemez. Kaldı ki sömürgeciler askeri gücüyle, barbar uygulamalarıyla dize getiremediği insanları böyle yasalarla, çağrılarla dize getireceklerini sanarak kendilerini aldatıyorlar.

Sonuç olarak, faşist TC hangi taşa başını vurursa vursun, dünyayı da peşine taksa özgürlük ve bağımsızlığı elde etmekte kararlı olan halkımızın karşısında yenilmekten kurtulamayacaktır. ■

Abdullah ÖCALAN yoldaşın tüm partililere ve ARGK savaşçılarına talimatı:

Yurtdışından ülkeye dönüşün 10. yıl derslerini kavrayalım ve her alanda devrimin ordulaşmasını tam uygulayalım!

Partimizin, ulusal kurtuluş mücadelemizin tarihinde temel ve belirleyici rollerden birisini oynayan yurt dışı faaliyetlerimizin ve bunun merkezinde yer alan Mahsum Korkmaz Akademisi'nin kendini çok kapsamlı bir biçimde üretme ve ülkeye yansıtma biçiminde belli bir mevzi değişikliğine gitmesi dolayısıyla, sizlere bu sahada gerçekleştirilen çabaların, yürütülen savaşın anlam ve önemini bir kez daha hatırlatma gereğini duyuyoruz. Hiç şüphesiz bu on yılın doğru kavranması halinde devrimde tam zafere nasıl ulaşabileceğimizi göstermek, zaferden başka bir seçeneğe fırsat tanımamak, bunu artık başarı imkanlarından da öteye mükemmel ve hiçbir engelin önleyemeyeceği bir biçimde güçlü adımlarla başarı yürüyüşü halinde sağlam götürmek hiçbirimizin hiçbir gerekçeyle kaçınamayacağı, gereklerini yerine getirmemezlik edemeyeceği, daha da ötesi bu yılların yaman derslerine dayanarak büyük bir yarış ruhu halinde bunu görevlere yansıtarak tam bir başarıya sahip olma gibi bir sorumluluk anlayışı ve çabası ile karşı karşıyasınız.

Ülkeye dönüş üzerine biz daha önce de bir değerlendirme sunduk, tekrarlamayacağız. Anlam ve öneminin ne olduğu üzerinde hem dünya tarihinden, hem de kendi ülke somutumuzdan bazı örnekler verilerek durulmuştur. Özellikle eğer tedbir alınmasaydı, bu yıllar böyle karşılanmasaydı, bir Ermeni soykırımı gibi, nasıl binlerce yıl topraklarından sürülüp bir daha dönmeyen bir sürü halk gibi bizim de o 12 Eylül faşizminin büyük saldırısıyla bir daha topraklarımıza ve kendi kimliğimize dönemeyecek şekilde bir uygulamayla karşı karşıya olduğumuzu; gidenin sadece PKK değil, hatta bir ulusal kurtuluş değil, bir halkın bir daha dönmemecesine gidişi olduğunu orada ortaya koyduk. Bunun böyle olduğunu unutmayarak şimdiki gerçekliğe bakıp aldanmayalım.

Bu yıllarda reel sosyalizmin çözülüşü ve yine ulusal kurtuluş hareketlerindeki çözülüş var. Ayrıca Türk solundaki çözülüş var. Bunlar, öyle basite alınarak değerlendirilecek gelişmeler değildir. Emperyalizm ve onun en vurucu işbirlikçilerinden birisi olan faşist Türk sömürgeciliğinin böyle bir karşı-devrimin hamlesinde yeri büyüktür, hatta belirleyicidir. Üzerimize gelen, böylesi bir güçtü. Bu güç değil bir tek partiyi yok etmeyi, savaş esamesinin bile okunmayacağı bir durumu yaratmakla görevliydi. Bunu fazla vurgulamaya gerek yok; gerçeklere biraz sağduyuyla bakanlar, bunu tespit edebilirler.

Bir defa bizim bilinçlice neye karşı direndiğimizi iyi kavramak lazım. Vuruş, kendi deyişleriyle kılıcı tam isabet ettirme vuruşudur. Birkaç kişi kurtulmuşsa o da kılıç artığıdır! Öyleydi ve doğrudur. Buna rağmen kılıç artığı da olsak, düşmanın ancak bir on yıl sonra tam yönelme gereği duyduğu bir alanda çok umutsuzca ve en yakınlarımızın bile hiç gelecek görmediği bir çalışma mevzisi, inanılmaz sabır ve taktik çabalarla iğneyle kuyu kazar gibi bir şeyler yaratma çabası içinde oluşumuz gerçeği vardır. Hemen belirtelim ki bir umut olabilmek, umudu söndürmemek, bu konuda çok zor olanaklarla da olsa çevreyi yaşatabilmek tek endişemizdi. Bu yıllarda şunun bilincindeydik; her şey bitse de doğru olan bir kişiliğin tasfiyeye uğramadan mutlaka bu yaşama karşı durması ve bunun için de her şeyini ortaya koyması gerekir. Yeter ki çizgi tasfiye olmasın, başkalaşıma uğramasın diye her türlü zorluğa katlanmayı kabul ettiğimiz bilinir.

1980-81 yılları böyle bir tutunmayla, kaybetmeme çabasıyla geçti. Yaman yıllar olduğunu vurgulamaya gerek yok. Parti tarihimizin bütün yılları yaman yıllardır; bütün günleri öyledir. Ama 12 Eylül'e karşı ayakta kalmanın da ne yaman yürek, ne yaman düşünce istediğini de bugün herkes biliyor. Türkiye'de teslim olmayan bir tek toplum ferdi, bir tek demokrat, bir tek devrimci kalmadı. Kalanlara aldanmayalım. Bazı istisnalar varsa, onlara da yüzde yüz kontrol altında yaşam şansı verildi. Ve bunlar, 1980'lerin başlarında birkaç aylığına bile fazla direnmeden bittiler. İstisnalar durumu değiştirmez. Ve biz bir gerçek olarak düşmanın kontrolüne girmemek için çok özen gösterdik ve girmedik.

Evet, bu yıllarda Diyarbakır zindanına dayatılan teslim alma ve imha girişimi tarihte eşine ender rastlanır bir düzeye vardırılmıştır. Sağda-solda direnen birkaç grubumuz varsa da imha edilmişlerdir. Elde parti tarihi diyebileceğimiz bir şey yok. Bir Siverek direnişi var ama başımıza bela olmuştu, altından çıkmak bile büyük özveri istiyordu. Ve bir kez daha her şeyi yeniden yaratmakla karşı karşıyaydık. Dediğim gibi ortalıkta Türkiye'nin devrimci, demokrat, sosyalist dedikleri birlikleri, kimseleri de yoktu. Filistin direnişiyle temasa geçmişiz, temsilcilik vermişler ama ikinci gün kapatmayla yüz yüze bırakmışlardır. Güney'de KDP, MİT'le bağlantılı işbirlikçi konumunu sürdürüyor. Reel sosyalizm, o zaman bütün iğrençliğini TKP eliyle kusuyor. Özellikle yurt dışında düşmandan daha fazla baraj dikiyor, partiyi tasfiyeye götürecek birtakım komplolar düzenliyordu. Bunu açıkça gördüm. Çoğu zaman gizleme gereği bile duymuyor, KUK'u, DDKD'yi kullanmak istiyor...

1982'lere doğru daha adım atmadan, yanına yerleştiğimiz güçler bırakalım destek vermelerini, bizi sadece bir koz olarak kullanmak derdindeydiler. Ama buna rağmen biz birkaç kişiyi bir kampta tutmayı büyük başarı olarak addediyorduk. Yine "bir toplantı yapabilsek, ne mutlu bize" diyorduk. Bu hatırlatmayı yapmak yerindedir. Çünkü ellerinde üç yüz kişiyle, beş yüz kişiyle tarihi bir ordu, parti, cephe toplantısı yapma imkanı olanlar yapmıyorlar. Biz iki yıl ancak yer tuttuktan ve onların örgüt kanallarını zorladıktan sonra 1982 Mayıs'ında bir toplantı yaptığımızda kendimizi dünyanın en mutlu insanı olarak gördük. 150 kişi bir araya gelmek bizim için çok büyük bir olaydı, çünkü o kadar yoldaş ilk defa bir araya geliyordu. Ama şimdi her gün bir aradalar. Bunun anlam ve önemini bilmiyorlar ve birbirlerini çekiştirmeye çalışıyorlar. Sayıları artık yüzleri, hatta binleri aşıyor ama yapımız bir araya gelmenin ne kadar büyük bir kuvvet olduğunu, ne kadar güç verdiğini anlamak bile istemiyor. Fakat bizim için o zaman üç saatlik bir arada bulunma bile -hem de dostların yanında- büyük bir gösteriydi. 1982'lerde engelleme, olanaksızlık o kadar ileri düzeydeydi ki iki kişiyi bu alana taşımak, silahlandırmak mucizeydi. Şimdi de ellerine silahı almış, sopa gibi kullanıyorlar. O zaman biriki ilişki yakalamak mucizeydi. O zamanın kadrosunun kendini delirtme numaralarından tutalım her türlü sıradanlığı kendilerine layık görmeye kadar girmedikleri tutum yoktu.

Yine o zaman içten ve dıştan baş uzatan provokasyon vardı. Sahte yaşamı körüklüyorlardı. "Şöyle Avrupa'nın yolu açılmıştır, şöyle yaşamak bizim de hakkımız değil mi, şöyle yer tutulamaz mı?" diye kazan kaldırıp tef çalmayı marifet biliyorlardı. Ben onlara bir günlük yaşatma istemi vermek için her şeyimi ortaya koyarken, onlar gırgırı, dalgayı marifet bilip arkamızdan "buradan bir an önce nasıl kurtuluruz" diye tartışıyorlarmış. İşte bir dönem tasfiyeciliği; içeri bir türlü vuruyor, dışarı bir türlü vuruyor.

İyi biliyoruz ki bütün bunlara rağmen 1982'de ülkeye dönüş kararı ve bunun için de konferans ve kongrenin gerçekleşmesi durumu var. Böylelikle 1982'nin sonbaharında grupların peş peşe ülkeye yönelimi gerçekleştirildi.

Bu dönemde aynı zamanda, şimdi yine başbelası olan KDP'nin düşmanla işbirliği içinde olma durumu başta olmak üzere bazı işbirlikçilerin eliyle Uludere ve Çukurca'da gruplarımızı TC'ye teslim etme durumları var. Aslında her taraf tutulmuştu. İşte böyle koşullarda ülkeye giriş yapıldı.

Bundan sonraki süreç, parti tarihinde çok kapsamlı bir biçimde işlenmiştir. Ülkeye dönüşün neye karşı olduğu, kimlerle nasıl başarıldığına dair çözümlemeler var. Bunları fazla derinleştirmeye gerek yok ama şunu çok iyi biliniz ki en büyük dönemeçlerden birisi de bu dönüşe geçerlilik kazandırmaktı. Lolan'a, Doğu'ya, ülkeye gittiler... 1983'te üç yüz kişiyle giriş yapıldığı bilinir. 1984'ün sezonu neredeyse kapanacakken zorbela bir 15 Ağustos Atılımı'nı yaptırdık. Gücümüzün kırk tane 15 Ağustos eylemi yaratma imkanı varken, yetmez önderlik ve komuta gücüne zorbela bu adımı attırdık. Halbuki çalışmış, umudu ve silahı yaratmıştık ama maalesef ilgi gösteren yoktu. Bazı insanlar direnmekten yanaydılar ama onları yürütecek adamlar rollerine layıkıyla sahip çıkmıyorlardı. Bildiğiniz gibi bu önderlik yetmezliği 1985'te bizi ağır bir yenilgiyle yüz yüze bıraktı. Öfkeyle karışık bir tasfiyecilikle sonuç bozulmaya götürülmek istendi.

Biz bu yıllara bir kez daha yüklendik. Ki bize, "Biz ikinci bir 12 Eylül'ü yaşıyoruz; yeniden çıkış gerekir ve belki de bu sefer gelemeyiz" deniliyordu. Bu sefer, 3. Kongre ile karşılık verdik. Çözümlemelerle daha kapsamlı hazırlık, ülkeye 1987 hamlesini yaptırma... Ve kendini daha da acımasız dayatan tasfiyecilik, bozgunculuk... Bir kez daha artan müdahale, artan çözümleme... Büyük bir inatla örgüt tasfiyeciliğine devrimci örgütü dayatma, gerilla tasfiyeciliğine gittikçe derinleşen gerillayı dayatma ve yine halk düşmanlığına karşı halkın cephesini, giderek halkın serıhıldanını dayatma... Böyle amansız bir biçimde 1988-89'a ulaştık. Sonuçta 1990 yılı bir adım daha ilerlemeydi.

Biz, en büyük inatçı direnmeyi parti içinde gördük; sağlıklı bir toplantıya gitme, merkezileşme yok. Olsa da görevinin, rolünün ne olduğunun üzerinde durma yok. 1984-85 yıllarını merkezileşme üzerine değerlendirmelerde dile getirdik. Merkezileşme kendini bu kadar dayatmışken, "sen parti özelliklerinin bu kadar uzağında olacaksın, akılkarı değil" dedim ve bireysel çözümlemelere yöneldim. Nasıl doğduklarından büyüdüklerine kadar anlam vermeye çalıştık. Bu, örgüt olayından kaçınılamayacağını, parti öncülüğünden vazgeçilemeyeceğini, parti öncülüğü aşınırsa hiçbir şeyin ayakta kalmayacağını gösterdik. 1987-88 yıllarında özellikle 1989'lara doğru bu sefer Botan pratiğinde dayatılan provokasyon çok tehlikeliydi ve önlenmeye çalışıldı.

Yurtdışında zaten her yıl bir provokasyon dayatılıyordu. Yine önlemeye çalışıyorduk. Dikkat edilirse her bir provokasyon partiyi bitirmeye yeter de artar bile. Dengeler kestiriliyor, mevziler iyi kullanılıyor, yenileniyor, hazırlıklar yapılıyor ve boşa çıkarılıyor.

1990 yılında bildiğimiz gibi gerillada gelişmenin yolu biraz daha aralanıyor. Özellikle Körfez sorunu dolayısıyla Güney'in daha iyi kullanılma durumu ortaya çıkıyor ve yükleniyoruz. Tabii düşman da boş durmuyor. Bu yıllarda zindanın da kapısını biraz aralayarak bize dayatmak istediği bir provokasyon var. Biraz da legaliteye çekme gibi bir yaklaşım var. Düşman legaliteyi ve illegaliteyi iyi kullanarak, kontrolüne geçirdiği kanalları bize karşı çok iyi değerlendirerek bu yöntemle içimizde ve dışımızda sonuç alma denemesine girişti. İşkence ve yok etmeyi de bolca denedi ve bildiğimiz gibi iyi direnişlerle karşılık verildi. Sonuç, 1990 yılının sonlarında 4. Ulusal Kongre gerçekleştirildi. Zaten bütün yıllar, bir kongre gibi geçirilmişti; o da bunun özlü ifadesi oldu. Hazırlıkları bizzat kendimiz yaptık. Bir gerillayı işletmeyene karşı biz ortaya yüzlerce gerilla çıkardık. Bir mevziyi kullanmayana karşı biz peş peşe mevzileri dayattık. Her türlü örgüt içi bozguncular, gerillayı engelleyenler ve provokatörler çaresiz bırakıldı. En büyük gücü de halktan aldık. Halk bize kesin inandı ve ayağa kalktı. Dolayısıyla düşmanın özel savaş yöntemlerinin dolaylı etkileri de en az zarar verecek seviyeye indirgenerek 1991 yılı daha iyi kazanılarak 1992'ye ulaşıldı.

1992'yi biraz daha güçlü karşıladık. Şimdi Eylül'ün sonudayız, yani ülkeye yönelişin onuncu yıl dönümüne ulaştık. Ve en son gerçekleşen eyleme bakalım; belki de üç yüzün üzerinde düşman gücü taburuyla, her türlü mevzilenmesiyle, hem de en iyi donandığı, en sıkı durduğu ve korucularla da kendini en iyi güvenceye almak istediği bir alanda bu eylem gerçekleşiyor ve başarılıyor. Tabii ki bu yine de istediğimizin çok gerisinde. Hani, nasıl 1984'te 15 Ağustos Atılımı kırk yerde ve kırk kat daha güçlü olabilirdi gibi bir iddiam varsa, şimdi de mevcut gücümüzle yalnızca Şemdinli Eylül 1992 sonu eylemi değil, onun gibi bir kırk eylem ve kırk yerde kırk kat daha güçlü eylemler gerçekleştirilebilirdi diyorum. Kendimize bunun yapılamamasının hesabını soruyoruz. Ben bu değerlendirmeyi ikinci kezdir tekrarlamak durumunda kalıyorum. Bu kısa tarihçeyi, hiç şüphesiz bazı temel gerçeklere bir kez daha parmak basarak hatırlatıyorum. Hatırlatırken de birkaç örnek daha vermek istiyorum.

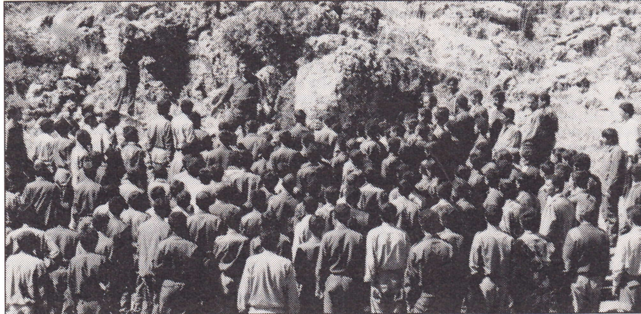
Mesela belki çoğunuza basit gibi gelebilir ama benim kafamı oldukça kurcalayan, beni oldukça rahatsız eden ve hatta moralimi bile bozan bir durum var. Radyolar söylüyor, biraz da haber kaynağına bakıyoruz, doğru olma ihtimali yüksek. Bilmem, "Çatak'ta korucu köyüne girildi ve geri dönerken arkadan bir korucu ateş etti, iki gerillayı öldürdü, onlar da döndüler korucunun evini bastılar" ya da "kahraman korucu gerillayı vurdu" vb. örnekler... Bir gerçeği tekrar bilince çıkartmak için söylüyorum; bizim açımızdan en önemlisi şu: Geçenlerde yine bir yerde eleştiri yaptım: Uludere'de bir korucu taktiği icat ettiler; "Silah alabilirsiniz fakat ne bize, ne de devlete fazla zarar verin, aranızı bizimle de, devletle de iyi yapın" diye. Sonuç; bu taktikle Uludere koruculuğun en tehlikeli olduğu bir alan haline geldi. Halbuki Uludere, bize en çok açılabilecek bir alandı. Ama isabetsiz, yüzeysel, gafil ve de biraz rahatına düşkün, kendini yormak istemeyen yaklaşım bundan sorumludur. Biz aslında bunu soruşturmalık yaptık ve halen de üzerinde duruluyor. İyi niyetli yaptılar; korucular gidip her halde bazı işlerini de yapıyorlardı, devletin de bazı işlerini yapıyorlardı. Sonuç; bir bela. Soruşturmalar bu konudaki gerçeği biraz daha netçe ortaya çıkarıyor.

Çatak'taki bu olaydan neden bahsettim? Bu bana biraz Hogir pratiğini hatırlatıyor da ondan. O da bu alana öyle yöneliyordu. Alan aşiretine gitti. Adam ona her türlü hediyeyi -silahını bile- verecek kadar ilgi gösterdi, fakat adamı aniden öldürdü, zorla genç aldı ve sonuçta o alan bize tümüyle kapatıldı. Bir defa eğer devrimciysen, eğer adam güveniliyorsa niye her türlü hediyeyi alıyor? Evinde kalıyorsun, aniden de vuruyorsun "Zayıf ihtimalle işbirlikçi olabilirmiş" diyor. O zaman sen, bir işbirlikçinin evinde ne arıyorsun? Bu, çoğunuzun yaşadığı bir tutumdur. Hem "işbirlikçi" diyecekler, hem de tedbirsiz, plansız, taktiksiz olarak sonuna kadar dayanmak isteyecekler. Ve oyuna düştüklerinde de "imha edelim" diyecekler. Tabii düşman bunu kullandı ve kullandıkça da zararını halen de telafi edemediğimiz durumlara yol açtı. Bu küçük olay da sizlere acaba bunu hatırlatmıyor mu? Bu alanda -beşinci bölge mi, dördüncü bölge mi deniliyor- geçen sene de böyle hatalar yaptılar. "Koruculara yönelik dostluk politikamız gereğidir" diyerek korucülara köy girişlerinde kendi güvenlikleri için nöbet bile tutturdular. Sonuçta altı kişi bir yerde, on kişi bir yerde kayıp verdik ve halen de bu korucu

politikası yüzünden birçok darbe yeniliyor. Elliye yakın arkadaş bu yaklaşımdan ötürü şehit düştü. Düşman zaten tahrik ediyor. Bunlar da bizi prestij kaybına uğratmak için böyle aksi yöntemlere yöneliyorlar. Böylece işleri kendi elimizle zorluğa sokuyoruz. Birkaç provokatör de bunu çok kötü kullandı. Sonuç; 1989'a doğru geldiğimizde, neredeyse tasfiyeyle yüz yüze gelmiş, gerilladan başka her anlama gelen bir pratik... O kadar şehit, o kadar acımasız zorlukların çekilmesi bize böyle ödettirilmek isteniyordu.

Evet şimdi bu olayı biraz daha inceleyelim. Şimdi bazı raporlarda şu kendisini gösteriyor: "Hemen hemen korucuların hepsi dostluk politikasına çekildi, bir Jirki'ler kaldı, onları da hallederiz." Şimdi ben yoldaşlarıma genellikle güvenmek isterim fakat saf da olmamam gerektiğinin bilincindeyim. Çünkü bu yıllar, bana da epey şeyler öğretti. Düşünün bir kere, bunlar gerçekten dost oldular mı? Bunların dost olamayacaklarını veya en azından bu biçimiyle dost olunamayacağını şimdi daha gerçekçi olarak görüyoruz. Yani iki gerillanın arkadan vurulması hiç de küçümsenecek bir olay değildir. Bir damla kanı bile boşa dökemeyiz, döktürenden de hesap sorarız. Yani işin içinde bir yanılgı var. Bir defa "hem düşmanla, hem bizimle böyle işleri idare et" demek sakat bir yaklaşımdır. Böyle olunca da işte yukarıda örnek verdiğim Uludere pratiği ortaya çıktı. Şimdi beşinci bölge tümüyle böyle mi ortaya çıkacak? Şimdi benim bu bölge yönetimine de soracaklarım var. Geçmişte, ben isim de vererek bazı arkadaşları eleştirdim. Belli ki bu bazı arkadaşlar akıllanmamışlar. Çünkü kendi yönetimlerinde bu pratik gelişiyor. Yani bölge sorumluları, bu işi görmezlikten gelemezler, örgüt açısından sakıncalarının olduğunu anlamamazlık edemezler. Yine böyle yaklaşımların başa ne bela getirdiğini, ne sonuçlara yol açtığını da görmemezlik edemezler. Ciddi bir eylem yapma, ciddi bir otorite olma, ciddi bir geri adım attırma girişimi yok. "Korucularla anlaşma"dan sözediliyor. Peki sıradan bir Kürt köylüsü, hem de düşmana bu kadar alet olmuş bir Kürt köylüsü dostluktan ne anlar? O sadece çıkarını düşünür. Çıkarı neredeyse, ondan yana tavır koyar. Bu açıdan anlaşmaymış, dostlukmuş, bunlar saçma şeyler olup dört dörtlük işbirliğine götürür. Ve sonuç; "koruculuk meşrudur" anlayışına kadar uzanır. Tabii devlet daha etkili olduğu ve parasını, silahını verdiği için bunları kullanır ve alanı bize de girilemez duruma getirir. Belki o alanda şimdi rahat kalınıyor, ama bu, mücadelenin genel prestiji sayesindedir. Düşünelim bir kere, mücadele genelde zayıfladığında, mevziler terk edildiğinde bu arkadaşlarımız bu politikayla orada bir gün bile barınabilirler mi? Bunun ne kadar maceracılık olduğunu zaman çok iyi anlatıyor. Bir işi idare etmek devrimcilik falan değildir, eski alışkanlıkların partiye dayanılarak sürdürülmesidir.

Ben bu konuda bir şey daha söylemek istiyorum: Ana karargahların gafletini ve yetmezliğini daha iyi açığa çıkarmak için yine beşinci bölgeden örnek verelim: "En az bölük düzeyinde güç gerek" diyorlar. Daha önce de, "Bu mıntıka da dahil, bu kadarını kaldıramayız" diyorlardı. Şimdi bu yöneticiye sormak gerekir: Silah ve para ihtiyacının yüzde doksanını bizden karşılıyorsun, niye kendiniz kendi çabanızla silahlanmadınız? Eğitimle ne kadar savaşçı kazandınız? Köylerden ne kadar genç aldınız? Adam mı yoktu? Hayır vardı. Her taraf dolu; elinizi atsanız adam bulursunuz. Ama atmıyorsunuz. Hiç olmazsa yarı yarıya güç büyütseniz, yarı yarıya eğitip güçlendirseniz kıyamet mi kopar? Doğru değil mi? Aslında yarı yarıya da değil, belki bu son üç ayda sınırlı destek sunulmuş olabilir, bu da temelde elimde olmayan nedenlerledir. Ama bütün gücünü dışardan alan ve tüm bildiğin de "bu korucularla işi nasıl idare ederim" olursa, iş yürür mü? Korucular maaşlı ve en tehlikeli bir güç iken her şeyi hazır bekleyen kişilik pratikte de etkinliğini sürdürünce geriliyor ve imha oluyor. Sonuçta, bırakalım verdiğimiz gücü ikiye katlamayı, aksine kaçırtarak, kayba uğratarak azaltmaya yol açıyor. Ondan sonra birkaç intiharvari eylemle daha fazla zarar verdiriyor. Böylece bizim bölük komutanları, takım komutanları ve bölge yönetimleri tekrar "plan yaptık" diyorlar. Yılbaşında da yaptılar, sayıyı da katladılar ama planlarının yüzde beşini bile hayata geçirdiler mi? Partinin bunca desteğine rağmen sen bu planla nereye kadar gidebildin? Gerçekçi bir planlamacı güne bakar, güce bakar ve dönemi öyle planlar. Hem gücünü görmeyecek,

hem fazla silah ve güç isteyeceksin ve bütün bunlara rağmen "planım hayata geçmedi" diyeceksin.

"Beytüşşebap'ı şöyle alabiliriz" dedin, tamam dedik. "Uludere'yi kökünden halledeceğiz" dedin, ona da tamam dedik. Ondan sonra "şöyle düşmüşüm, bana güç gönderin" demek de ne oluyor? Niçin yönelmiyorsun? Ne güç, ne de maddi imkan göndermeyebilirdik. Planı yapan sensin, peki hangi güce dayanarak plan geliştiriyorsun? Bu söz, bu düşünce senindir. Bölge komutanının, bölge yönetiminin, eyalet kargahınındır. O zaman sözünüze, planınıza bağlılığınız nerede kaldı? İşte mevsim bitti; bahar dediniz olmadı, yaz dediniz olmadı, güz dediniz o da bitti. Peki ne zaman yöneleceksiniz? Bahane nedir? Aslında hiçbir engel yok. Düşman bile "1500 kişiyle eylem yapabilirler" diyor. Peki bu birlikleri sen ne kadar kullandın? Halbuki savaşım ruhunu, bilincini, donanımını bütünüyle yarattık. Komuta konularına bunca açıklık getiriyoruz; kesin ne kadar rol oynayacaksınız? Sanırım şunu demeye getiriyorlar: Parti, biraz daha fazlasını yaptırsın. Peki sen neyin başısın, neyin yetkilisisin? Şimdi anlıyorum; önderlik olayıyla ciddi bir oynama var. Nasıl yaşadığınızın farkında değilsiniz. Güçlerin nasıl bir araya getirildiğinin, günün nasıl kurtarıldığının farkında değilsiniz. Evet bütün bunları hatırlattım ve tekrar vurguluyorum: Sizin sandığınızdan daha fazlası üretiliyor. Gerçek bile sandığınızdan daha fazla öyleydi, bunu izah ettim. Gün kurtarılıyor, başarı yolu açık tutuluyor ama bu, sizin pratiğiniz, sizin komuta tarzınız sayesinde değildir. Konumunuz, sanıldığından daha fazla işleri kötü idare etme ve zararı bile tam önleyememe düzeyindedir. Yoksa işlere yüksek şans verdiren, olanakları en verimli bir şekilde kullanan ve böylece usta bir yönetim gücüne götüren bir konum değildir.

Bu konuda sizlere çokça uyarı yaptım. Haftanin Karargah yönetimi özellikle 1990-91 pratiği nedeniyle soruşturmaya tabi tutuldu. Şimdi aynı soruşturmanın aslında genelde bütün eyaletlere fakat özelde dördüncü ve beşinci bölgelere de uygulanması gerektiğini önerebilirim. Çünkü en tecrübeli kadro, savaşçı bulunmasına ve çok önemli silahlanma imkanlarına rağmen gücü istenildiği kadar büyütememe, yılbaşından beri planlananı bir türlü hayata geçirememe veya çok sınırlı bir hayata geçirme söz konusudur. Düşman katliamlara yöneliyor. Birkaç yerde denemesini de yaptı. Ama gerillanın neye nasıl karşılık verdiği bile belli değil. Şırnak'ta düşmana bir karşılık verilemeyeceğine inanmıyorum. Halk bize çok bağlı olmasına rağmen neden güçlü karşılık verilmiyor? Bundan esef ediyorum. Nitekim halk "Bizim gerilla nerede" diye soruyor. Mücadelenin genel seyri, genel çabaları olmasa bu gerillaya acaba ne denilecek? Halk bu kadar şehit veriyor, her şeyini bu kadar ortaya koyuyor ve bu şehirde doğru-dürüst bir örgütleme komitesi yok. Düşman, halkın yüzde doksanına yöneliyor; halka bu yönelişi engellemek gerekmez mi? Umut var ortada. Onlara doğru-dürüst eylem yaptırma yok. Daha önce "araç-gereç yok, adam az" dediler. Yalnız bu sahadan gönderdiğimiz 400'ü aşkın militan, kadro, savaşçı ve her türlü silah, donanım var. Elli tane roketatar gönderdik. Silah sıkan mı yok? Hayır, hepsi de vardır. Doğru gidilse sanırım en az kayıpla büyük işler başarılabilir.

Halk, "bu korucular başımıza bela olmuş" diyor. Örneğin, insan güçlü bir biçimde Tatar ailesine yönelmez mi? Siz tahmin edin. On tane roketatarla yerle bir edilebilir. Sadece bir gerilla birliği özel olarak hazırlansa bile bunu yapmaya yeterlidir. Planlamada bunun gibi bir sürü görev yer alıyor ama uygulamanın kendisi yok. O halde ne yapıyorsunuz? Parti muazzam gelişmiş, halk hazır, bu kadar savaşçı, araç-gereç, her şey var olduğu halde niye yüklenmiyorsunuz? Kendinize ne görev biçiyorsunuz?

Evet, bu biçimde bir-iki roket atıldı mı, atılmadı mı; bir-iki fişek sıkıldı mı, sıkılmadı mı? Biz çok ayrıntılı olarak değerlendirme yaptık. "Dağlar şöyle mükemmel; Cudi, Gabar, Herekol şöyle tutulur; Bestler şöyle kullanılır" vb. denildi. Bütün bunlar doğru da, uygulamaya bakıyorsun çok yetersiz. Şimdi ben burada falan yönetim, şu kişi yaptı demiyorum ama bu durumun gözden geçirilmesi gerekir. Bu planı kalkıp aramızda hayata geçirmeyecek kim var? Yani yapmamak olanaksızlıklara bağlanamaz. Yıllardır "yapı hazır değil" diyorsunuz. İşte son İdil örneği: Yine büyük ihmalkarlık; korucu köyünde arkadaşlar darbe yiyorlar, arkadan vuruluyorlar. Bu bile işin gaflet düzeyinde nereye kadar ilerlediğini gösterir. Kendine çok güveniyor, çünkü parti imkanları vardır. Bir tek yan var ki, o da parti imkanlarının böyle kemirilmesidir. Altı aydır hiçbir eyleme karışmayan birçok birliğin olduğuna eminim. Bu birlikten gelen raporlara bakıyorsun, hepsi eylem istiyor. Hepsi "eylemsizlikten öldük" diye yakınıyor. Bazı eksikliklerininiz varsa da sen komutansın, gidermen gerekiyor. Silah mı eksik, silah verdik; lojistik mi eksik, sayı mı yetersiz, söyle! Yine de yapamazsanız, görevler karşısında suçlu duruma düşersiniz. Madem görevleri yürütecek komuta düzeyinde değilsin, o zaman bu görevleri bırakacaksın arkadaş! Madem sana sunulan bu desteklere rağmen ayakta tutunamıyorsun, yaptığın planları tüm bu gerçeklere rağmen hayata geçiremiyorsun, o zaman istifanı iste. Köylü kurnazlığınız mı, küçük-burjuva aymazlığınız mı neyse, işte bu hale getirdi.

Buna rağmen "yine de parti idare eder, nasılsa benden iyisi yok, parti bana muhtaç" vs. diye düşünmek, böyle söylemek kişilik açısından en tehlikeli durumdur.

Şimdi biraz soruşturmayı geliştirelim diyorum, acaba yargılamaya dayanabilecek misiniz? Bu son onuncu yıl derslerini biraz oturtmaya çalıştık. Siz de çalışın. Yani şimdi bu işi, çok acımasız bir yargılamayla karşı karşıya gelerek mi halledelim, yoksa çok seçkin bir komuta yürüyüşüyle, şerefli bir başarı yolunu zaferle açarak mı karşılık verelim? Bunu size soruyorum. Bu işe girilmiştir ve doğrudur. Çünkü başarı imkanı sağlanıyor. Şu anda bundan başka bir yaşam umudu yoktur. Gerçekten Kürt halkı da büyük yardım ve destek verdi.

Büyük hazırlıklar yaptık, ezilmemek için tüm tedbirleri aldık, istenildiğinde iyi gelişmeler sağlayacak her türlü sabrı, tahammülü gösterdik, mevzi kazandırdık. Evet ben kendimi abartmıyorum ama bir şey söyledim; yalnız Akademi'de 1992'de 1500'e yakın kadro ve savaşçı yetiştirdim. Yanınıza da geldiler. Gerçi ülkenin her tarafına, metropollere, Avrupa'ya bile gönderdik. İnançlı, cesaretli olup çalışıyorlar. Eksiklikleri olabilir ama doğru yönetilirlerse, bunların yüzde doksanbeşi başarıyla yürüyebilir. Yani bir anlamda sizin bir, hatta iki yılda yapamadığınız işi, biz altı aya sığdırdık. Bu kadar sayıya ne olduğunu yöneticilere soruyorum. Daha bir yıl geçmeden "yeni güç gelsin" deniliyor. "Güç daha da gerilemiş" deniliyor. Veriyorsun, "az" diyor. Peki verilen sayıyı bile koruyamazsan ne olacak? Bütünüyle hep dışardan ve benden beklediniz, bekliyorsunuz. İnsaflı olalım, bu mümkün mü? Buna nefesim yeter mi? Sen yıllarını öyle boş geçir, biz hep en iyi, en güçlü işi yapalım ve boşluk bırakmadan her şeyi zamanında karşılayalım! Bunu siz kötü bir alışkanlık haline getirmişsiniz. Bizi, "yaparız, yapmayız" gibi bir beklenti içine sokmanız, komutaya ve yerine mutlak getirilmesi gereken görevlere böyle sağ anlayışla yaklaşmanız acaba kendinize yaptığınız en büyük kötülük değil midir?

Parti tarihini inceleyin dedim; yine yakın dönem silahlı mücadele pratiğini gözden geçirin, ucube olduğunuzu göreceksiniz. "Bizim başarılarımız var, zaten iyi eylemler de koyuyoruz" diyeceksiniz ama bunlar sizin sayenizde değil, siz bunları bana sorun. Hudut boylarının sorumluluğu kimdedir? Onbeş yıl önce nasıl başlandı, on yıldır nasıl götürülüyor? Bu dünya sorumsuzlar dünyası değil; düşman bir karış toprakta senin serbest adım atmanı bile kontrol ediyor. Bunun için bir KDP'ye dayanıyor. Şu devleti, bu gücü kullanmak öyle kolay değildir. Dayandığınız güçler de kof güçlerdir. Sanıyorsunuz ki o güçler yardım ederler! Adama nefes bile aldırtmazlar, dostluk adına da olsa. Bunu da anlayamadınız, ama çok açıktır, tarih tanıktır. Durum nasıl kurtarıldı, bu konuda Parti Önderliği neyi ifade ediyor? Evet, bu konuyu bilenler, ilgi duyanlar biraz hatırlamaya çalışır ve kendini veren insan, görev ve sorumluluk anlayışlarına doğru yaklaşım gösterir.

Sizler kötüsünüz de ben iyiyim demiyorum. Ben yetmiş yıl daha iyisini de yaparım veya yapmam! Ya da şöyle başarı ile sonuçlandı vb. demiyorum. Önemli olan bunlar değil, bunlar tarihe kalır. Önemli olan günlük görevlere nasıl yaklaşmak gerektiğidir.

Partinin büyük imkanları olabilir, bir devlet gibi de olabilir, ama kazandıran da vardır, kaybettiren de vardır. Birileri her gün böyle militan harcar, ama ben ölü gibi adamdan militan, savaşçı çıkardım. Buraya böyle gönderdiklerinizin hepsini de biliyorum. Biz umut, cesaret kaynağıyız ve bu da bir yaşantı veriyor. Eksiklikleriniz olabilir ama eldekini bile kullanmıyor, çürütüyorsunuz. Sizinki başarıdan başarıya koşturma değil, sıradan bir planlamayı bile hayata geçirememe, kararın takipçisi olamamadır. Buna dayanarak söylüyorum; biz büyük sabırla, maraton koşusunu gerektiren nefesle işleri buraya kadar getirdik. İzlediğiniz gibi ülkeye geri dönüşün koşullarını başarıyla sağladık, mevziler verdik, destekledik, PKK'nin dünya genelinde görülmemiş başarısını sağladık. Size şimdi bunun hakkını vermek kalıyor. Bunun anlaşılmayacak hiçbir yönü yok ve kendinizi abartmanıza da gerek yok. Şan, şerefi size parti verdi; yoksa çoğunuz bir çoban bile olamazdınız, size bir keçi bile vermezlerdi. Şimdiyse parti sayesinde komutansınız. Sizler tabur, bölük komutanlarısınız. Ölüm her zaman var; kaldı ki bu yolda ölümsüzlük vardır. O zaman hakkını vereceksiniz! "Yok ben on yıldır böyle yaşıyorum, parti artık benim bu kadarıma da tahammül etsin" demek, ben de olsam, alçakça karşılanması gereken bir tutumdur. Ben de zamanında bir şeyler verdim, parti benim zaaflarıma, başarısızlıklarıma prim versin diyebilir miyim? Size bir gün bile katkım olmasa, kendimi rahat hissedebilir miyim? Hayır, bu tutumu da gösteremem. Partiye yararlıysam yaşama hakkım vardır, yoksa yerim yoktur. Bizim yak-

Devamı 23. sayfada

"Cumhuriyet tarihinin en büyük taarruzu"

ÖZEL SAVAŞIN YENİLGİSİNİ ÖNLEYEMEDİ

Baştarafı 1. sayfada

detten başka yol tanımayan sömürgeci Türk devletinin içteki gerillaya yönelik yoğun hazırlıkları devam etmektedir.

İşbirlikçi ihanetçi güruhun ve TC'nin yoğun hava ve kara saldırılarına karşı en başta sessiz kalmaması gereken Irak rejimi en ufak bir tepki göstermedi. Geçmişte Irak ve Türk rejimi arasında "Sınır Güvenliği ve İşbirliği Anlaşması"na dayanılarak TC'nin Güney Kürdistan'a yaptığı hava ve kara saldırılarına bile Irak rejimi tepki gösteriyordu. Irak Meclis Başkanı'nın saldırının hemen arifesinde Türkiye'nin daveti üzerine Ankara'ya yaptığı ziyaret anlamsız değildi. Türkiye ile Irak arasında gizliden gizliye ilişkiler devam etmektedir. Bu ilişkiler Körfez Savaşı sürecinde de ciddi bir düzeyde kesilmedi, alttan alta sürdürüldü. Eğer Türk sömürgeci rejimine karşı, Kürdistan ulusal bağımsızlık savaşı gibi ciddi bir mücadele olmasaydı, sömürgeci Türk rejimi Irak topraklarını üzerindeki emellerine ulaşmak için her türlü yolu denemeyi mübah görürdü. Yıllardır Musul, Kerkük üzerine kurulu hayal ve planları vardır. Irak denetimdeki Kürdistan'ın bu parçalarını kendisine ait olarak görmektedir. Dolayısıyla ABD'nin bölgedeki çıkarları da elverirse, Türk rejimi, Körfez krizi gibi elverişli bir zeminden yararlanarak, belirttiğimiz alanlara kadar da uzanabilecekti. Ama önünde ciddi bir engel var. Bu engel sadece Türkiye'yi zorlayan bir engel değil, bölgedeki emperyalist-sömürgeci güçlerin de çıkarlarını zedeleyen, dengeleri altüst etme gibi bir konuma sahip olan bir engeldir. Bu engel Kürdistan sorunudur. Daha da belirginleştirirsek, PKK önderliğinde gelişen ulusal bağımsızlık ve sosyalizm davasıdır.

Kürdistan bağımsızlık ve sosyalizm davası, Türkiye'yi olduğu kadar İran'ı, Irak'ı, Suriye'yi, emperyalizmi ve bölge gericiliğini de ilgilendirmektedir. Bu sorundan dolayı emperyalist devletler dahil, tüm gerici bölge güçleri Irak'ın bölünmesinden yana tavır takınamazlar. Biçimde Irak'a karşı tavırmış gibi görünen durum, özünde Saddam rejiminin yerine, emperyalist çıkarları bölgede korumaya alan ve uygulayan daha sağlam işbirlikçi bir rejimin iktidar edilmesidir. Güney'deki işbirlikçilere sunulan destek, Kürt halkına "acındığı" veya Kürt halkının, kaderini özgürce tayin etme hakkına sahip olması, ya da en azından bu kadar baskı ve yok etme politikası altında inim inim inletilen bir halka sınırlı da olsa kültürel özerklik biçiminde bir hakkın tanınması temelindeki bir yaklaşımdan çok, "kullanabildiğin kadar kullan ve yok et", "içten fethet ve ez", "birini tut diğerini ez, birbirine kırdırt, sonra diğerinin imhasına yönel" yaklaşımının ürünü olmaktadır. Sunulan destek ve yardım bunun içindir. Çekiç Güç'ün Kürdistan'da konumlandırılması bu esas çıkarlar dahilindedir.

Irak Meclis Başkanı'yla yapılan görüşmede Türk rejimi, *"Irak'ın toprak bütünlüğünden yanayız. Kürt sorunu hepimizi yıllardır uğraştırıyor. Bu soruna karşı tam bir mutabakat içinde olmalıyız"* demiş ve Güney'deki güçleri de kullandıklarına dair teminat vermiştir. Böylece TC'nin, Güney Kürdistan'a yapacağı saldırılara onay alınmıştır. Türk faşist rejiminin, Güney'deki işbirlikçi güçlere fazla güvenmediğini Irak rejimi de çok iyi bilmektedir. Bu nedenle, TC'nin azgın saldırıları çıkarınadır. Ses çıkarmamasının nedeni budur.

Aynı durum İran açısından da geçerlidir. İşbirlikçi ihanetçi güçler ile TC'nin başlattıkları saldırılara paralel olarak İran rejimi de, güçlerimize yönelik saldırıları tırmandırmış, hastanede yaralı vaziyette bulunan gerillaları bile tutuklayarak zindana atmıştır. İran silahlı güçleri, karşılaştıkları gerillalara ateş etmekten çekinmemiştir. Sınırda alınan olağanüstü önlemlerle tam bir set oluşturmuştur. Bu arada yakalayabildiklerini de tutuklamıştır. 14 Kasım günü Türkiye'nin çağrısı üzerine İran, Suriye ve Türkiye dışişleri bakanlarının katılımıyla yapılan üçlü zirvede, Irak'ın bütünlüğü üzerine tam görüş birliğine varılmış ve her ne koşul altında olursa olsun Kürt devletini istemediklerini açıkça beyan etmişlerdir.

Savaşın bütün teknik araçlarını kullanan TC, işbirlikçi-ihanetçi güçler, korucular ve özel vurucu timler kapsamında -kendi deyimleriyle- cumhuriyet tarihinden bu yana başlattığı en kapsamlı harekata karşı, dünya suskun kaldı. Suskunluğun asıl yönü onaydır. Emperyalist devletler, sözde sosyalistler, sosyal-demokratlar, ilerici kesimler diye kendilerini sıfatlandıranların tümüne hakim olan suskunluk, PKK'nin "bitirileceği"ne yönelik beklentilerdir. Hatta faşist Türk rejimiyle değil, işbirlikçi-ihanetçi güruhun saldırılarıyla PKK'nin ezileceği, bu olmazsa bile önemli oranda belinin kırılacağı yönünde besledikleri umutlar vardı. Bu güçlere göre, dünyada sosyalizmi temsil eden tek güç olarak PKK'nin bu tarzda ezilmesiyle "sosyalizmin iflası" kesinleşmiş olacaktı. En güçlü sosyalist imparatorluklar yıkıldığına göre, PKK neden ezilmesin ki! İşbirlikçilik ve ihanete atfedilen rol buydu ve başaracaklarına da inanıyorlardı. Geçmiş tarihte de böyle oldu. Kürdistan, dış güçlerden çok, iç ihanetlerle parçalanmış, birbirini kırdırtarak direnme odakları ezilmiş; Kürt halkı ihanetler sonucu kendi kendisini dünyadan tecrit etmiş ve yok oluşun eşiğine getirmişti. Bir kez daha Kürt tarihinin böyle bir trajediyi yaşaması, sömürgeci-emperyalist güçler için bir kayıp değil, kazançtı! Olanakları, sosyal dayanakları ve zemini varken, bu güçler, neden kendilerini fiili olarak zora soksunlar ki! İşbirlikçilik ve uşaklıkta övünç duyan, biraz paraya, mal ve mülke kendisini, onurunu, namusunu ve ülkesini satan, bundan gurur ve kıvançla bahseden, biraz omuzları okşandı mı her türlü onursuzluğu yaşamaktan çekinmeyen düşkünleştirilmiş, kişiliksiz, tutarsız yapılar varken ve hem de çok geniş bir potansiyel hazır olarak ellerinde beklerken, bunlar niye kullanılıp, eski tarih yeniden tekrarlatılmasın ki! Ama bütün çabalarına rağmen, tarih yeniden tekerrür etmedi ve amaçlarına ulaşmadılar. Hayaller, sevinçler, beslenen umutlar, ummadıkları tarzda kursaklarında kaldı.

Kendilerine devrimci ve sosyalist sıfatlarını takanların da tutumu, yukarıda belirtilen hususların dışında farklı olmadı. "Kardeş kavgasıdır", "Kürdün Kürde kırdırtılmasıdır" vs. dediler. Savaşın durdurulması için çağrılar yaptılar, barışın kahramanları kesildiler, arabuluculuk önerisinde bulundular. Sol, yıllardır yaşadığı gaflet ve delaleti bir kez daha bu olayda tekrarladı, sağa-sola yalpalandı, bir kez daha politikasızlığı yaşamanın acı teranelerini döktü. Oysa saldırı salt Kürdün Kürde kırdırılması, kardeş kavgası biçiminde değerlendirilemez. TC ve emperyalistlerin emirleriyle yöneltilen bir saldırıdır. Yine bilinir, tüm ulusal kurtuluş savaşlarının karakterinde sınıfsal mücadele de'vardır. Gerçekleşen bütün devrimler, bağrında keskin sınıf mücadelelerini de taşımıştır. Bu durum Kürdistan için de geçerli olan bir yasadır. Kaldı ki Kürdistan'da yaşanan koyu bir ihanettir. Yıllardır egemen sömürücü güçlere dayanmayı meslek edinen, ihanette sınır tanımayan, en son Çekiç Güç'ün himayesinde emperyalizmin bölgedeki politikasına hayat kazandıran, emperyalizmin bölgedeki jandarması olan bir rejimle her türlü kirli ilişkilere bulaşanların kardeş olarak değerlendirilmesinden çok, insanlığın temel çıkarları için ezilip yok edilmesi gereken uşaklar olduğu tarzında değerlendirilmesi en doğrusudur.

Şu kesindir: Sömürgeciliği yaşatan ve var eden, onun güçlülüğü, üstün askeri teknik güce sahip olması değil, bilakis onun dayanakları olan ihanet, uşaklık ve ve ajanlıktır. Sömürgeciliğin içteki dayanaklarının beli kırılmadıkça, ona yaşam hakkı tanındıkça başarıya ulaşılamaz. Bu durum salt Kürdistan için de değil, ulusal ve sınıfsal kurtuluşları için ayağa kalkan tüm ülke halkları için geçerlidir. Türkiye'de her gün devrimci-demokrat insan katlediliyorsa, bunun en önemli nedenlerinden biri ihanet ve ajanlıktır. İhanet ve ajanlık Türkiye ve Kürdistan'da öylesine geliştirilmiş ki, halk kitlelerinin başında bir balyoz gibi sallanmaktadır. Her gün yaşanan infazlar, işlenen cinayetler, kaybolmalar, tutuklamaların önemli kaynağı buraya dayanır. Onun için ihanete karşı tutumda gafil olmamak ve aldanmamak gerekir. Bazı solcuların da, tüm umutlarını bu saldırılara bağlayarak PKK'nin imhasını beklediyeri de bilinmektedir. Söz konusu bu güçler, Newroz katliamı ve ardından yeniden Şırnak katliamından büyük bir medet umarcasına, "PKK'nin yanlış taktik izlediği", sanki ayaklanma yapılmış gibi "ayaklanmanın kanla bastırıldığı", "Kürtlerin kurtuluşu ancak Türkiye devrimiyle olur", "demokratik çözümler içinde Kürt sorunu çözülür" tarzında değerlendirmelerde bulundular. Ve hatta özel savaşın güdümündeki basının yürüttüğü karşı saldırıları geride bırakırcasına bir tutumun ve pratiğin sahibi oldular.

Avrupa emperyalizmine avuç açan, adeta "biraz demokratik bir ortam yaratın bizim için" diye dilenen, "uşağın olurum kabul et" tarzında yalvaran reformist-işbirlikçi küçük-burjuva kesimlerin tutumu da, daha olumsuzcadır. Kürdistan ulusal bağımsızlık savaşına karşı yıllardır Avrupa emperyalizmi tarafından semirtilen bu güçler, kendilerine atfedilen rolün usta uygulayıcıları oldular ve azami bir çabayla rollerini kötü bir tarzda icra etmeye çalıştılar. İçlerinde dürüst unsurlar bulunsa da, genelde hemen hepsinde görülen, mülteciliğe dayalı köle bir yaşamı halkımıza dayatmadır. İdeolojik-politik olarak gıdalarını emperyalistlerden, sosyal-demokratlardan işbirlikçilikten almaktadırlar. Bunları siyasal güçler olarak adlandırmaktan çok emperyalizmin yedeğinde işbirlikçiliği ve uşaklığı meslek edinen güçler olarak nitelendirmek en doğrusudur. Bunlar da bulundukları alanlardaki emperyalist devletlerin çıkarları ve Kürdistan sorununa yaklaşımları temelinde hareket etmekte, bir dediklerini iki etmemektedirler. Kürdistan ulusal kurtuluş savaşına karşı geliştirilen birçok emperyalist komplo ve oyunlar içinde, bu güçlerin oynadıkları rolleri gözardı etmemek gerekir.

Şırnak katliamı ardından faşist Türk rejiminin oluşturduğu milli mütabakatın uluslararası bir mutabakat şeklini aldığını belirten PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, şunları belirtiyor:

"Bu ulusal mutabakatın yılbaşında Türk parlamentosunda yapılan görüşmelerle tamamlandığını iyi biliyoruz. Yine süreç içinde partiler arasında mutabakat sağlandı. Buna en son sendikaları da dahil ettiler. Çeşitli dernekler ve hatta ekonomik kuruluşların hepsi bu mutabakata katıldı. İşte bir HEP katılmadı ve HEP'i de ne hale getirmek istediklerini biliniyor. Daha ötesi 'kahrolsun Kürtler, yaşasın Türkler' deyip kamuoyunu da mutabakat gereği kazanmak istiyorlar. Hükümetin günlük işi cenaze törenlerinde kamuoyunu kışkırtmak ve özel savaşın emrine sokmaktır. Kısaca böyle geliştirmek istedikleri mutabakatı dışta da tamamlamak istediler. Özellikle bu konuda Talabani'nin yardımıyla Hikmet Çetin önce Viyana, daha sonra Almanya, Londra ve Paris'te yaptığı görüşmelerde kesinlikle bu işbirlikçi hainlerin de parmağı vardır... Bu hainlerle görüşmelerin bir boyutu da Avrupa üzeri sağlanmıştır. Buna Almanların ne kadar dahil olduğunu biliyoruz. Özellikle Bush yönetimi altında NATO kullanılarak, hatta Helsinki AGİK süreci de bu konuda işlemez hale getirilerek, mutabakat sonuna kadar uluslararası alanda da sağlandı... İşte tüm imha politikalarına içte ve dışta evet denildi. Görülmemiş bir biçimde PKK'nin tecriti denildi. Muazzam ekonomik kaynaklarını seferber ettiler; rüşvet, ayrıcalık verdiler... En son Suriye, İran ve Irak'a taviz verdiler... Hain Kürtleri de bu mutabakata dahil ettikten sonra, saldırı yapıldığı gün, Türkiye'deki reformist Kürtler 'barıştan başka hiçbir yol yok' deyip harekete geçirildiler..."

Cumhuriyet tarihinin en büyük saldırısına karşı kahramanca bir direniş destanı yazıldı

Saldırı başlar başlamaz hemen hemen herkesin umut ettiği, PKK'nin kısa bir sürede imha olacağı, teslim alınacağıydı. Cumhuriyet tarihinin en büyük saldırısı gerçekleşti. Kıbrıs Savaşı'nda kullanılan teknik ve insan gücünün çok ilerisinde bir kuvvetle saldırıya geçildi. Körfez Savaşı'nın deneyiminden yararlanıldı. Uluslararası destek de tam. Üstelik 36. paralelde konumlandırılan Çekiç Güç de her açıdan destek sunmakta, zaman zaman fiili olarak saldırmaktadır. İran, Suriye tavır almış, sınır boylarında güvenlik önlemleri arttırılmış, TC'ye destek sözleri verilmiştir. İşbirlikçi-ihanetçi güruh amansızca saldırıyor. Bütün bu ortak saldırılara karşı PKK nasıl direnebilir? Direnmekten çok kısa sürede darbeleneceğine kesin gözüyle bakılıyor, Bütün çırpınışlar bu yöndeydi. Ama boşuna!

Tarihin geçmiş bütün olumsuzluklarına, ulusal kimliğinden uzaklaştırılan ve kendi kendisine yabancılaştırılan, ulusal birliği parçalanan ve birbirine düşman ettirilen, toplumsal gerçekliği, ihanet ortamına düşürülen, güçsüz kılınan, sindirilen ve ürkütülen Kürt kişiliğine rağmen devrimci bir çıkış gerçekleştiren, Türk egemenlik sisteminden kaynaklanan sosyal-şoven, reformist-işbirlikçilik ve faşist örgütlenmeye karşı direnen, 12 Eylül ortamının yarattığı karanlık ortama bir şimşek gibi çakan ve halk savaşı sürecini başlatan, özel savaşın her türlü yöntemini boşa çıkarmada başarılı bir pratiğin sahibi olan, Kürdistan halkını yeniden yaratarak serihildan ve direnişleriyle gerilla ile birleşip bir ruh ve yürek gücü haline gelen, halklaşan PKK'nin kolay teslim alınamayacağı, yine PKK'nin geçmiş onbeş yıllık mücadelesi ispatlamıştır. Çekilen zorluklar, verilen kayıplar pahasına, ulusu ve halkı yeniden varetmeninin direniş tohumları Kürdistan'ın her alanına ekilmiştir. Dolayısıyla hangi teknik donanımla ve özel savaş yöntemiyle saldırılırsa saldırılsın, başarı ve zafer, doğru devrimci çizgide yü-

rüyen, insanlığın çıkarlarını, insan olmanın onurunu temsil eden ve haklı taleplerle direnen Kürdistan halkı, onun öncüsü PKK ve silahlı kurtuluş gücü ARGK'nin olacaktır. Bir kez daha Güney Kürdistan'daki saldırılara karşı kahramanca direnişte ispatlanan bu olmuştur.

Türk faşist sömürgeci rejimi, işbirlikçi-ihanetçi güruhu çeşitli vaadlerle ulusal kurtuluşçu güçlerimizin üzerine saldırtırken, bir hafta içinde sonuç almayı umuyordu. *"Eğer PKK, Güney'de kök salar halkı örgütlerse Güney'de ve Kuzey'de ezilmesi mümkün olmayan dev gibi bir PKK ortaya çıkar"* diye demeç veren Türk Genelkurmayı, aynı zamanda işbirlikçi-ihanetçi güçlere, *"PKK altan alta sizi dinamitliyor, yaşamanız için istemlerimiz doğrultusunda hareket etmenizden başka çıkar yol yok"* mesajını da veriyordu. Yıllardır dış güçlere yaslanmayı bir strateji olarak benimseyen, halkının özgücüne güvenmeyen ve sıkı işbirlikçilik içinde olan ihanetçi güruhun, olumlu anlamda buna cevap vermemesi beklenemezdi, konumları bu rolü ifa etmeye uygundur. Ve gerçekleşen de bu oldu.

Saldırı harekatına girişilmeden önce Güney Kürdistan'ın Şaklava kentine peşmerge kıyafeti giydirilerek getirilen Türk subayları, peşmergeleri eğitime tabi tuttular. Saldırıların daha isabetli olması için Çekiç Güç'ün keşif uçuşları arttırıldı. Saldırının başından sonuna kadar Türk ordu birliklerine bağlı subaylar, özellikle saldırıları planlama, koordine ve yönlendirmede görev üstlendiler. Bir piyon olarak kullanılan ve gerillanın üzerine yürütülen peşmerge oldu. Barzani ve Talabani'nin hesaplarına ve TC'ye verdikleri güvenceye göre, kurtuluş güçleri bir hafta içerisinde ezilecekti. Türk sömürgeci rejimin, bu güçlere yönelik övücü sözleri ayyuka çıktı. Şakşakçı Türk basını yalan üzerine yalan haber üreterek, *"kahraman peşmerge, PKK'ya karşı büyük harekata girişti", "PKK'nın beli kırıldı, çok sayıda kayıp verdi", "peşmerge, PKK'ya karşı savaşmakta kararlı", "PKK'lılar peşmergeye teslim oluyor, örgüt bozguna uğradı"* ve daha nice sözler manşet edildi, bol bol peşmerge resimleri yayınlandı, sözde ele geçirilen PKK'ye ait kamplar ve malzemelerin dökümü haberlerde eksik olmadı.

Gerçeklerin çok ciddi düzeyde çarpıtıldığını hemen belirtmek gerekir. TC, Güney'deki güçlerimizi darbelemek için, esas olarak Kürdistani Cephe diye adlandırılan ihanet gücüyle sonuca varmak istiyordu. Bunun için hazırlıklarını çok önceden yapmış, gerekli araç, silah ve gıda maddelerini önceden ulaştırmıştı. Sınıra yaptığı askeri yığınakla hazırlıklarını tamamlamıştı. Saldırı koordinesi tamamen Türk Silahlı Kuvvetleri'nin elindeydi. İlk saldırıyı Çiyaye Sipi ve Çiyaye Bager'de KDP başlattı. Burada gerillanın dar gruplar halinde çembere alınarak imhası hedefleniyordu. Gerilla taktiklerini uygulayan ARGK güçleri, burada KDP güçlerine ağır darbeler vurarak ilk yenilgiyi tattırdılar. Zaxo hattında ise KDP karargahını ele geçiren gerillalar ikinci önemli darbeyi burada indirdiler. Saldırının planı ve çok sayıda silah ele geçirildi.

Birçok kampa yönelik birden başlatılan saldırıların hemen hemen tümü göğüs göğüse verilen direnişle püskürtüldü. Daha saldırının üçüncü gününde KDP 100'ün üzerinde ölü ve iki misli de yaralı vermek durumuyla karşılaştı. Zap, Çukurca, Batufa, Hiror başta olmak üzere sınır hattı boyunca mevzilenen gerillaların kurduğu pusuda, saldıran tarafa ağır kayıplar verdirildi. YNK saflarında savaşan çok sayıda peşmerge, komutanlarıyla, gerillaların yanında yer aldı. Yıllardır gerillayla iç içe yaşayan YNK'li peşmergeler savaşmadılar. Savaştırmak için Talabani ancak Süleymaniye'de adamlarını getirtebildi. Savaşa karşı halkta ve peşmerge saflarında hoşnutsuzluklar arttı. Savunma amaçlı döşenen mayınlara gruplar halinde basan çok sayıda peşmerge öldü ve yaralandı. Çok sayıda komutanın ölmesiyle peşmerge güçleri öncüsüz kaldı. Peşmergelerde savaşmama isteği ve moral bozukluğu artarak devam etti.

Peşmergelerde artan hoşnutsuzlukları gidermek ve halkı ihanete tepki göstermemesi için korkutmak ve sindirmek amacıyla, KDP baskıların dozajını artırdı, acımasız baskılar uyguladı, çok sayıda insanı tutuklayarak zindana attı. Savaşa karşı çıktıkları için 27 peşmerge idam edildi. Halkın üzerinde pervasızca baskıyı ve işkenceyi uygulayan KDP, günümüzde de yine TC'nin emrinde hareket etmektedir. KDP içinde çok sayıda Türk ajanının varlığı, halkta ürküntü yaratıyor. Türk devletinin her istemini şartsız yerine getiren başta Kemal Kerküklü olmak üzere, KDP'nin çok sayıda ileri gelen adamı, Türk ajanı durumundadır ve bu kanıtlanmıştır.

İşbirlikçi-ihanetçi güruhun, TC'ye vaadettikleri bir haftanın yerini haftalar aldı. İşbirlikçilerinin başarısızlıkları karşısında Türk Silahlı Kuvvetleri havadan ve karadan saldırıya geçti. Hava bombardımanları ve karadan dağ komandolarının gücü yetmeyince, tankları ve zırhlı birliklerini de devreye koydular. İhanetçi güçlerin de yoğun desteğiyle devam eden saldırılarda fosfor bombaları başta olmak üzere, her karış toprağa onlarca bomba nasip olacak tarzda tonlarca bomba yağdırdılar. Kara birlikleri ancak zırhlı araçların desteğinde ilerleyebildi. Peşmerge güçleri ise azap askerleri gibi tankların önüne alınarak yer göstermede, öncülük yapmada yedek güç olarak kullanıldı. Aslında sömürgeci Türk devleti fiili müdahaleye geçmeseydi, gerilla güçlerimizin geliştirdiği karşı saldırılarda darbelenen ihanetçi gücün imhası kaçınılmaz olacaktı, zaten savaşmak istemeyen güçleri de dağılıp gidecekti. İşbirlikçi-ihanetçi gücün bu duruma düşmesi halkta büyük bir coşku yarattı. YNK güçleri zaten önemli oranda savaş dışı kalarak barış görüşmelerinin arayışı içindeydiler. İhanetçi güç tam nefes alamaz duruma düşmüşken, TC ordu sürüsü imdadına yetişmeye çalıştı.

Sömürgeci Türk ordu birliklerinin başlattıkları çok yönlü ve kapsamlı saldırı harekatına karşı, her biri bir kahramanlık destanı olan ve Kürdistan tarihinde en büyük direnme hareketi olarak nakşedilen bir direniş gerçekleşti. Bu direnişte yer alan her bir militan, şahadeti ve yaşamıyla görkemli bir mücadelenin ve kahramanlık örneğinin temsili oldu. Cumhuriyet tarihinin en büyük taarruz harekatı olarak nitelenen ve Körfez Savaşı'nda kullanılan bütün imkan ve araçların kullanıldığı böylesine kapsamlı bir saldırıda direnmek, savaşı geniş alanlara ve sürece yayacak tarzda düşmanı her açıdan çıkmaz bir batağın içine çeken güçlerimizden hiçbiri kurtulmamış bile olsaydı, yine de zaferi kazanan kahramanlar olarak adlandırmak gerekecekti. Evet, sonuç böyle olsaydı bile kazanan ve yenilmeyen partimiz PKK ve onun yiğit militanları olacaktı. Bu kadar üstün bir güçle ve uluslararası mutabakatla saldırıya geçen Türk devletine karşı direnmek bile bir kahramanlıktır. Körfez Savaşı'nda dünyanın beşinci büyük ordusuna sahip olan Saddam'ın ordusu bile, müttefik güçlere karşı yenilmekten kurtulamadı ve uzun vadeli bir direniş göstermedi. Yine uluslararası desteğe rağmen Rumlar, Kıbrıs'tan Türk işgalci güçlerine karşı uzun sürede direnemediler, topraklarını koruyamadılar. Oysa bir avuç kadar sayılabilecek PKK militanına karşı uluslararası destekle saldırılmış, harekat alanının her karış toprağı bombalanmıştı.

Bu direnişte, göğüs göğüse yaşanan çatışmalarda gerilla taktikleri ustaca uygulanarak, arkadan pusuya düşürülen düşmana ağır kayıplar verdirilmiştir. Hezil Çayı'nda zırhlı birliklerin Güney'e geçtikleri gün ön mevzilerini bilinçlice boşaltan gerilla güçlerimiz, düşman güçlerine saldırmıştır. Salt bu eylemde 72 düşman askeri öldürülmüş, çok sayıda asker de yaralanmıştı. Yine Zap bölgesindeki bir pusu eyleminde 110 kişilik düşman birliği imha edilmişti. Yukarıda belirttiğimiz biçimde bile gerillanın bir kaybı olmamıştır. Gerillalarımız az bir kayıpla, ama düşmana ve işbirlikçilerine ağır darbeler vurarak zaferini dünyaya ilan etmiştir. Orada savaşan ve direnen Kürdistan halkının yiğit evlatları, davalarına olan yüce inançlarıyla, halka ve önderliğe olan soylu bağlılıklarıyla direnmiş, gerilla taktikleriyle düşmanı hezimete uğratmış, böylece kahramanlıklarını, yenilmeyeceklerini, bu davanın mutlaka zaferle taçlanacağını, sömürgeciliğin ve ihanetin vardığı sonun imha olacağını göstermişlerdir.

Düşman güçleri, gerilla güçlerimizi mevzi savaşına çekerek imha etmek istediler. Havadan ve karadan bombardımanlarla, zırhlı birliklerin desteğinde güçlerimizi bir alana sıkıştırarak, düzenli savaşa çekme planlarına karşı başvurulan taktik, "düşmanın saldırdığı veya saldıracağı mevziyi boşalt, arkadan çevir, pusu kur ve darbe vur" biçiminde gelişti. Düşman ön cepheden gerillanın terk ettiği mevziye girerken, arkadan aldığı darbelerle başka bir mevziyi kaybediyor ve darbeler alıyordu. Düşman çılgındır. Ele geçirdiğini sandığı boş tepelerde naralar atarak "zafer" elde ettiğini ilan ediyor, bayraklar dikiyor, televizyon, basın ekiplerine karşı gövde gösterisi yapıyordu. Düşman, çok üstün bir moralle savaştığını, bir bir tepeleri, kampları ele geçirdiğini, yüzlerce ceset bulduğunu açıklıyordu. Amaç, orduya moral kazandırmak, şovenizmi daha da körüklemek, ordusunun "kahramanlığı"nı, "yenilmezliği"ni göstermek ve ayrıca halkımıza ise, *"bizim gibi güçlü bir orduya karşı savaşırsanız sonunuz imhadır"* mesajını iletiyordu. Oysa ki bir haftalık ömür biçtiği saldırı harekatı ayları alınca, düşman hem maddi ve hem de manevi açıdan tam bir çöküntü içerisine sokulmuş, sonuç alıcı darbeler indirilmişti.

Buralarda da güçlü teknik donanımlı düzenli ordulara karşı, zaferi garantileyen gerilla direnişi olmuştur. Türk ordusunun da yaşadığı ve bir türlü sonuç alamadığı gerçeğin özünü burada aramak gerekir. Son sekiz yıllık mücadele tarihimizde, düşman savaşa öyle kirli bir öz kazandırdı ki, gerillaya karşı uygulanmadık özel savaş yöntemleri bırakılmadı. Peki sonuç: Her geçen gün kaybeden, tükenişe doğru ilerleyen düşman, zafere doğru emin ve sabırlı adımlarla ilerleyen, Kürdistan halkını ayaklandıran ulusal direniş mücadelemiz oldu.

Bizim kayıplarımızı gizli tutma gibi bir sorunumuz yoktur. Ulusal direniş mücadelemizi boyutlandırmanın ve şehitlere bağlılığımızın bir gereği olarak kayıplarımızı ortaya koyuyor ve bundan gurur duyuyoruz. Gurur duyuyoruz, çünkü, bizde yaşanan gerçeklik ölümlerde gerçek yaşamı yaratmaktır. Bizde yaşanan her şahadet, halkımızı direnişe kaldırmanın, beyin ve yüreğiyle ayaklandırmanın özü oluyor. Her şahadet yerine binleri yaratıyor. Tarihin tüm kirini, pasını, düşkünü, düşürülmüş, ihanet ettirilmiş kişiliği, korkaklık ve teslimiyeti bu kanlar temizliyor, yaşamı güzelleştiriyor, anlamlılaştırıyor ve tertemiz yeni insan tipini yaratıyor. Ya düşman! Haksız savaşıyor, haklı hiçbir temeli yok. İnsan olmanın vasıflarını yok ediyor, onurlu kişiliği öldürüyor. Çağdışı gericiliği temsil ediyor. Gönüllü birliği yoktur; her şey, yaşam ve yaşamak zora dayalıdır. Gerçekleri açıklayamaz. Gerçekleri ortaya koysa, kaçınılmaz sonu daha hızlanır. Elindeki gücü savaştırmak için morali, maneviyatı güçlü tutmak zorunda. Bir diğer yönüyle de, doğrudan ve haklıdan yana olan halkı korkutmak, sindirmek ve teslim almak için bu yola başvurur. Gerçekler her şeyiyle ortaya konulsa, halk yekvücut olur. Bu da, onun sondur. Dolayısıyla gerçekleri saptırır. Bu savaşın psikolojik boyutudur.

Özel savaşın güdümündeki Türk basınının tırmandırdığı psikolojik savaş

Yediği darbeler çok açık ortadayken "zafer" sarhoşluğuna girmek düşman açısından gafleti tam yaşamaktır. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin, gerillanın terkettiği boş mevzileri ve kampları, *"tepeleri ele geçirdik", "kampları vurduk", "mevzileri elimizde"* tarzında lanse etmeleri yenilgiye uğradıklarının bir göstergesidir. TC basınının, psikolojik savaş biçiminde gerçekleri tersyüz etmesi savaşın bir cilvesi! MGK'nin Diyarbakır'da yaptığı toplantıda, psikolojik savaşın tırmandırılması konusu karara bağlanmış ve Türk basın cephesine düşen görevi ortaya koymuştu. Gerçekten de Türk basını, bu geçen süreçte özel savaş kurmaylarının bir dediğini iki etmedi, öngördükleri tüm haberleri yayınladı. Önlerine konulan görevin de ötesinde bir hizmet sundu. Bu hizmet öyle bir noktaya vardı ki, her gün üretilen yalan haberler, ordudaki subay ve polisler için alay konusu olacak kadar seviyesizleşti. Dünyada "en çok yalan üreten kim" yarışması gerçekleşirse, eminiz ki kazanan Türk basını olacaktır. Spor müsabakalarında, dünya güzellik ve uluslararası şarkı yarışmalarında ve daha birçok müsabakada kaybeden Türk devletinin gerçekten morali bozuluyor. Devlete moral kazandırmak için mutlak birinciliği kazandıracak bir yarışmaya Türk basını önayak olabilir. Bu kendilerine ödül kazandırır! Buna inanıyoruz.

Savaşta kayıpların olmamasını düşünmek, bu savaşların doğasına aykırıdır. Savaşan her iki tarafta da mutlaka kayıplar olur. Ancak düzenli ordulara karşı savaşta gerilla taktiğiyle mücadele veren tarafa karşı, düzenli ordunun "zafer" kazanması, gerilla gücüne ağır darbeler vurması çok zayıf bir olasılıktır, hemen hemen yok gibidir. Eğer hareketli değilsen, mevcut savaş konumun gerilla düzenine göre değilse ve sen salt mevzi savaşına girmişsen,

yine gerekli tedbirlerini almamış bir durumda, düşman tarafından yerin tespit edilmişse gruplar halinde kayıplar vermek mümkündür. Ama bu, "bitti", "yenildi" biçiminde de kesin bir ifadeyle değerlendirilemez. Güney'deki saldırılarda bu durum bile yaşanmamıştır; güçlerimiz tarafından saldırı önceden sezinlenmiş ve buna göre güç mevzilenmesine gidilmişti.

Tarihi biraz okuyanalar bilir: Napolyon ordusu Avrupa'yı kasıp kavururken, İspanya'ya kadar ilerler ve İspanya işgal edilir. Napolyon'un yenilmeyen ordusuna karşı ilk kez gerilla taktikleri veya gerilla savaş düzeni İspanya ordusu tarafından uygulanır. Bu savaş tarzına karşı Napolyon'un güçleri fazla dayanmaz, çil yavrusu gibi dağılarak yenilgiye uğrarlar. Yakın tarihi geçmişten Çin, Vietnam devrimi gibi, emperyalizme ağır yenilgiler tattıran devrimler var-

Vietnam Savaşı'nda da, savaşın psikolojik boyutuna ağırlık verildi. Sözümona Amerikan askerlerinin Vietnam'da yarattığı "kahramanlık", ciddi kayıplar vermeden kazandığı "başarılar", "gerillanın yediği sınırsız darbeler" bugünkü Amerikan filmlerinin konusu olarak işlenmekte, yeni yeni rambolar türetilmekte ve dünya televizyonlarında gösterilmektedir. Oysa ki bu savaşta en az 50 bin Amerikan askeri yaşamını yitirmişti. Yine sürekli işlenen bir konu da, işbirlikçi yaralı Vietnamlı yerlilerin ABD'de tedavi edilmelerine ilişkindi. Oysa götürülen yaralıların hemen hemen büyük çoğunluğu diri diri uçaklardan denizlere atılarak imha edilmişti. Çok sayıda örnek verilebilir, ama savaşın psikolojik yönünün anlaşılmasında bu örnekler yeterlidir.

Tabii Türk ordusu, hükümeti ve basınıyla dünyadaki bütün emperya-

listlere taş çıkartırcasına bu konularda meşhur olduğunu kanıtladı. Saldırılar başlar başlamaz radyolarda, televizyonlarda, gazetelerde işlenen konu bu olmuştur. Bütün basın-yayın araçlarında *"imha edildiler"*, *"kaçtılar"*, *"teslim olmaktan başka çareleri yok"*, *"mehmetçik enselerinde"*, *"Haftanin ha düştü ha düşecek"* biçiminde işlendikçe işlendi. Öyle ki verdikleri rakamlarla her gün yüzlerce PKK'li yaşamını yitirmiş oldu! Televizyon programlarında ise, arşivden çıkarılan filmlerle "mehmetçik kahramanlığı" işlendi, tepeler, kamplar ele geçirildi. Ele geçirdik dedikleri tepe ve kampları gerillalar taktik gereği terk etmiş ve boşaltmışlardı. Boşaltılan bu alanlarda, "kahraman Türk askeri" kendi yenilgisini değil, bayrak dikerek, sahte çatışma görüntülerini vererek "zaferi"ni göstermeye çalışıyordu. Yalan haber üretmekte dünyanın birincisi diye kazanma şerefini verdiğimiz Türk basınından birkaç örnek:

"Ordumuz da devrede" başlığıyla verilen haberde, *"Peşmergelerin, 'PKK'yı silme harekatı'na Türk uçakları da katıldı. Jetlerimiz, PKK'nın Hakurk ve Durji kamplarına bomba yağdırdı. Komandolar tampon bölgede hareketlendi... PKK can çekişiyor..."* (9 Ekim 1992, Hürriyet) *"Artık dağlar mehmetçiğin!"* (10 Ekim 1992) *"PKK'da ağir kayıp"* başlığıyla verilen haberde ise, *"Haftanin ve Batufa'da mehmetçik ile peşmerge arasında sıkışan PKK büyük kayıplar verdi."* (22 Ekim 1992, Hürriyet) *"Bir haftadır yoğunlaşan saldırılar üzerine PKK 500'ün üzerinde kayıp verdi..."* (1 Kasım 1992, Hürriyet) *"PKK'ya öldürücü darbe... Kuzey Irak sınırından giren Türk öncü komanda birlikleri peşmerge gruplarıyla üç koldan birleşerek, PKK eşkıyasını 'ölüm çemberi'ne aldı."* (19 Ekim 1992, Tercüman)

Bu kadar "başarı"nın yanında bir de Türk basınında verilen kayıplarımızın bir dökümünü yaptık ve topladık. Türk basınına göre yaralanan ve esir düşenlerin dışında toplam 3021 gerilla öldürülmüştü. Tabi en son 4500 PKK'linin tamamen savaş dışı bırakıldığı spot haber olarak verildi. Oysa savaşın içinde yer alan gücümüzün toplamı 2500 civarındaydı.

Tabii bu izahlarla birlikte Osman Öcalan üç kez Türk basını tarafından öldürülmüş oldu. Osman Öcalan'ın yanısıra PKK'nin öldürülen diğer komutanları da vardı.

"Osman Öcalan ile birlikte kod adı Mustafa olan PKK'nın Zaho sorumlusu ve 35 PKK'lı de aynı çatışmada ölü olarak ele geçirildi." (14 Ekim 1992, Tercüman) *"Kanlı örgütün merkez komite üyesi Cemil Bayık da öldürüldü... PKK konvoyuna baskın: 70 ölü."* (17 Ekim 1992, Tercüman)

Türk basınının iddialarına göre, PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş da, saldırılardan nasibini almış oldu. *"Apo'nun karargahı düştü!"* (12 Ekim 1992, Hürriyet) *"PKK lideri Apo'ya suikast girişimi."* (21 Ekim 1992, Tercüman)

Yine, *"Eğer hükümet onay verseydi, Apo'yu çoktan vurmuştuk, başbakanlık engelledi.."* biçiminde konular işlenmeye başlandı. Ne yazacağını şaşıran Türk basını, birbiriyle çelişir yalan haberler vermeye devam etti. Ortaya çıkan bu iddialara yönelik, Abdullah ÖCALAN yoldaş şunları belirtiyor:

"Gafil olsaydık, tedbiri elden bıraksaydık bizi öldürmek için bir saniye bile çekinmezlerdi. İçişleri Bakanı, hükümete, komplo ve komploculara yönelik bilgi yollamış, başbakanlık bu konuda karar vermemiş! Bunlar, kendi çıkmazlarını ve komplocu niteliklerini gösteriyor. Bizzat kendi kendileriyle çelişiyorlar. Herkes çok iyi bilir ki, bizi kavrasalardı ve fırsat bulsalardı sağ bırakmazlardı. Ortadoğu'ya yönelik istihbarata önem verecekler. Böylece ajanlarını dolu-dizgin üzerimize yollayacaklar. Bize yönelik katliam ve cinayetleri sonuç da verebilir, ama bütün bunlar bizim tarihi rolümüzü oynadığımızı ortadan kaldırmaz. Kaldı ki her zaman söylediğimiz gibi, ölümüz dirimizden daha fazla iş yapar. Bu konuda elimizden gelen her türlü tedbiri alırız. Yine sözümona bugünlerde bize ateş edilmiş, yaralıymışız biçiminde haberler üretiyorlar ve halkın moralini bozmak istiyorlar. Ama hemen belirtelim öyle bir girişim olmamıştır. Belki bazıları niyet etmek isteyebilir ama, kenarımızdan dahi geçememişlerdir. Halkımızın, dostlarımızın bu konuda endişelenmelerine gerek yoktur..."

Diğer haberlerin de gerçeklerle bağdaşmadığını belirttik. Psikolojik savaşı tırmandırmada ve başarısızlıklarını gizlemede özel savaşın bir kolu olarak çalışan Türk basını içinde daha faşizan bir kalemle konuları işleyen Hürriyet gazetesinin başlattığı bağış kampanyası, maddi açıdan çökertilen Türk ordusunun yeniden toparlanmasına yönelik olduğunu vurgulamak gerekir. Yalnız başına bu durum, Türk basının özel savaşta nasıl kirli bir rol oynadığını ortaya koyuyor.

Yaralılar hunharca katledildi

Türk rejimi, ordu gücü ve basınıyla birlikte gerçekleri o kadar çok çarpıttı ki, tek tek sıralansa sayfaları alır. Newroz katliamını gerçekleştirirken, *"ayaklama olacaktı bastırdılar"*, *"ayaklanma provası oldu, güvenlik güçlerimiz kendilerini korudular"* tarzında uluslararası alanda, katliamlara haklılık gerekçesi kazandırmak için kılıflar uydurdular. Şırnak'ı yakıp yıktılar, halkı katlettiler, "gerilla baskını oldu" diye kamuoyunu aldatmaya giriştiler ve ardından "zafer"lerini ilan ederek, katliamı gerçekleştirenlere katliam madalyası taktılar.

Güney'deki güçlerimize saldırıda, gerillanın terk ettiği alanları ve kampları, *"mehmetçik şöyle savaşarak ele geçirdi"* dediler. Ve sıra yaralı ve şehit yoldaşlarımıza geldi. Şehitlerin mezarı kazılarak cesetler çıkarıldı, hakaretlerde bulunarak yenilginin acısını cenazelerden çıkardılar. Sağ yakalanan 5 gerillanın ellerini arkadan bağlayarak kurşuna dizdiler, ardından olayı basına yansıtarak, *"PKK adamlarını kurşuna dizmiş"* dediler ve vahşetlerini gizleme gafletine düştüler. Haftanin'i terk eden gerilla güçlerimiz, 15 yaralı yoldaşı bir sığınakta bırakmak zorunda kaldılar. Daha sonra alanı işgal eden düşman güçleri, yaptıkları aramada sığınağı tespit ederler. Gerillaların çoğu ayaklarında yaralı olduğu için yürüyememiş, alanda kalmışlardı, yaraları hafif sayılacak düzeydeydi. Ele geçen yaralıların elleri arkadan bağlanarak, Türk faşist ordusu tarafından kurşuna dizildiler ve ardından aynı hikayeyi tekrarladılar.

Her gerilla biriminde yaralıları kurtaracak ve tedavi edecek özel birimler vardır. Savaşın kızgınlığı içinde anında kurtarılmaya güç getirilememiş olabilir. Ama yaralıları kurtarıp tedavi etmek hem gerilla kuralının prensiplerinden biri ve hem de devrimci ilişkilerde yoldaşlığın vazgeçilmez zorunlu bir gereğidir. Gerilla yaşamının en güzel yönü de budur. TC, buradan da yalan ve çarpıtmalarla, şehitlerimizin şahsında bu yaşamı, utanmazca lekelemeye çalıştı. Ardından birkaç silik, korkak kişiliği basına yansıtarak, 1985'lerde tekrarlayıp durduğu, *"bu yolun sonu yoktur, gelin teslim olun"* çağrılarını, bu unsurların ağızlarından yeniden dile getirmeye başladı. MİT'in hazırlayıp ellerine tutuşturduğu çeşitli düzmeceleri, sözümona PKK'nin bozguna uğradığı, güçlerinin kaçarak canlarını kurtarmaya çalıştıkları hikayelerini okuttular ve sanki yeni bir buluşmuş gibi yeniden pişmanlık yasasını işlemeye başladılar, *"teslim olanlara kötü muamele yapılmayacaktır"* gibi sahte gösterilere girdiler. Bu yönlü hazırladıkları bildiri ve çağrıları helikopterlerden atarak dağıtmaya çalıştılar. Bütün bu çabalar boşuna! Eski hikayelerle, dürüst ve namuslu olan hiçbir insanın aldanmayacağı, TC'nin yalanlarına güvenmeyeceği açıktır. Düşman içine girdiği durumla, PKK direnişçi militan yapısını ve kişilik oluşumunu kavramamışa benziyor veya en azından o pozisyonlara giriyor. Düşmana buradan belirteceğimiz şudur: Tüm çaban nafile, hak ettiğin sona ulaşmaktan kurtulamazsın!

Barış görüşmeleri ve sağlanan anlaşma:

PKK silahını bırakmadı, büyük zaferler için direnişi daha keskin sürdürecektir

Türk sömürgeci rejiminin, Güney Kürdistan'da işbirlikçiler şahsında planladığı komploları boşa çıkarmak, bu temelde bazı tedbirler geliştirmek, özellikle Kürdün Kürde savaşımına karşı olan, yurtsever, ülke ve halk çıkarlarını savunan insanlarımızın daha fazla bu oyun ve komploların suç ortağı durumuna gelmemeleri için, YNK güçleriyle, gerilla güçlerimiz arasında Ekim ayının ortalarından itibaren görüşmeler başladı. Partimizin her dönemde olduğu gibi Kürdistan halkının çıkarları için sorunları görüşmeler yoluyla, siyasal bir çerçevede çözmeyi esas aldığı bilinir. Nitekim 1982'lerden bu saldırı sürecine kadar PKK'nin onlarca yiğit militanının Güney'deki güçlerin komplolarında şehit edildiği, yaralıların kurşuna dizildiği, yakalanan yoldaşlarımızın TC'ye teslim edildiği, zindanlara atılarak işkencelere maruz bırakıldığı, ama buna rağmen de, partimizin çok sabırlıca, metanetle bu güçlere yaklaşarak, içinde bulundukları konumlarını terk etmeleri doğrultusunda yoğun çabalar içerisine girdiği, yine PKK'nin mücadelesinde kanıtlanmıştır.

YNK ile yapılan görüşmeler, karşı tarafın istemi üzerine gerçekleşti. Bu görüşmelerde partimizin esas aldığı hususlardan biri, Kürdün Kürde karşı savaştırılması ve Kürdün kırdırtılması politikasının boşa çıkarılmasıdır. Ayrıca TC'nin büyük bir yığınak yaptığı biliniyor. Yığınağın amacı, mücadelemizin imhasına dönüktür. TC'yi bu temelde daha çok içlere doğru bataklığa çekerek, iştahını kursağında bırakmak için taktik bir girişim olarak ele alındı. Yine saldırılara gerekçe teşkil eden sınır alanlarını boşaltarak içlerde mevzilenmenin halk kitlelerini örgütlemede de büyük fayda yaratacağı gerçeğinden hareketle, yapılan görüşmeler, bu temelde olumlu sonuç vermiştir. Sağlanan anlaşma çerçevesinde YNK, güçlerini Haftanin hattından geri çekmiş, silahlı güçlerimiz daha iç alanlarda mevzilenmiştir.

Bu anlaşma ardından Türk basını şarlatanlığını sürdürdü ve PKK'nin silahlarını bıraktığı, teslim olduğu, PKK'nin siyasi-askeri faaliyetlerine müsaade edilmeyeceği tarzında ardı arkası kesilmeyen spot harberler verdi. Hangi alanda ve hangi koşul altında olursa olsun, ulusal kurtuluşçu güçlerimiz ne silahlarını bırakmıştır ve ne de bırakacaktır. Güney'de güçlerimizin yeniden mevzilendirilmesi, Kuzey Kürdistan parçasında yükselen kurtuluş savaşımızı etkilemeyecektir. Zaten ülkenin hemen hemen her alanında karargah sistemine ulaşılmış ve mücadele bu temelde hızından hiçbir şey kaybetmeksizin devam etmektedir. Güçlerimizin Güney'in iç alanlarına doğru çekilmeleri, TC'nin Güney'e saldırı gerekçesini ortadan kaldırmıştır. Yaşanan bu süreç, Güney'deki halkımızın da bundan sonra daha bilinçli bir tavır içine girmesini sağlayacaktır. Çatışmanın sona erdirilmesiyle, mücadelemize karşı emperyalizmin çıkarlarına dayalı oluşturulan cephenin kendi iç bünyesindeki çelişkileri de ortaya çıkacaktır, işbirlikçiliğin teşhir ve tecriti daha da gelişecektir.

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş, varılan anlaşmanın sonuçları ve TC'nin bilinçli çarpıtmalarına yönelik olarak şu hususlara parmak basıyor.

"Bilmem 'PKK silahlarını teslim ediyor' vb. söylentilerin aslı astarı yoktur. Aynı eskisi gibi direnme çizgisiyle ve hatta daha fazla aldığımız tedbirlerle düşmanın komplocu çabalarını boşa çıkaracağız. Verdiğimiz bu kahramanca mücadele ile Güney halkı doğru bir çizgiye çekiliyor. Ve şimdiden bu olumluya dönüşüyor. İşbirlikçiler tasfiye edilecektir, teşhir ve tecrit edilecektir. Bu, partimizin başından beri savunduğu çizgidir. Kısaca doğru bir çizgide çok önemli ve anlamlı bir aylık savaşı yaşadık. Bu bir aylık savaş, Kürdistan tarihini çok derinden etkileyecektir. Bu savaş, bundan sonra daha da gelişecektir. Kuzey ve Güney arasındaki ilişki daha sağlıklı bir şekilde gelişme imkanı da yaratmaktadır. Devrimci eğilimler biraz daha güç kazanabilir, işbirlikçi eğilimler oldukça teşhir ve tecrit edilecektir. Eskisi gibi artık komplolara fısat vermek mümkün değildir. TC ise Güney'de tam bir bataklık içine çekilmektedir ve gittikçe de bu durum daha da pekiştirilebilir. Kuzey'de de daha kapsamlı eylem yapma durumu artmıştır. Özellikle halkın muazzam bir bilinçlenmesi söz konusudur. Kısaca bir aylık savaşı böyle değerlendirebiliriz. Önümüzdeki günlerde de daha yeni gelişmelerin koşulları vardır. Kayıplar her zaman olur, fakat çok anlamlı bir savaş dönemi geçirdiğimiz için kazanımları çok daha fazladır."

Ayrıca, savaş süresince ulusal kurtuluşçu güçlerimizin koyduğu amborgo uygulaması barış görüşmelerinin sonuçlanmasından sonra kaldırılmıştır.

"...Bizim kayıplarımızı gizli tutma gibi bir sorunumuz yoktur. Ulusal direniş mücadelemizi boyutlandırmanın ve şehitlere bağlılığımızın bir gereği olarak kayıplarımızı ortaya koyuyor ve bundan gurur duyuyoruz. Gurur duyuyoruz, çünkü, bizde yaşanan gerçeklik ölümlerde gerçek yaşamı yaratmaktır. Bizde yaşanan her şahadet, halkımızı direnişe kaldırmanın, beyin ve yüreğiyle ayaklandırmanın özü oluyor. Her şahadet yerine binleri yaratıyor. Tarihin tüm kirini, pasını, düşkünü, düşürülmüş, ihanet ettirilmiş kişiliği, korkaklık ve teslimiyeti bu kanlar temizliyor, yaşamı güzelleştiriyor, anlamlılaştırıyor ve tertemiz yeni insan tipini yaratıyor..."

Körüklenen şovenizm: Türk-Kürt düşmanlığı geliştiriliyor

Ordu ve hükümet omuz omuza, MGK'nin aldığı kararı uygulamaya olağanüstü bir çaba sarfetmektedir. Alınan kararın özü şudur: Kürdistan halkına ve onun öncüsü PKK'ye karşı topyekün saldırı! Bunun için de, milli bir mutabakatın sağlanmasında faşist öğeler eliyle şovenizm körükleniyor.

Güney Kürdistan'da öldürülen Türk askerlerinin cenaze törenleri adeta gövde gösterisine dönüştürülüyor. Milli duyguların canlandırılması ve Türk halkının da kirli özel savaşın suç ortağı haline getirilmesi için, bilinçli bir politikanın ürünü olarak geliştirilen Türk-Kürt kavgası Edirne olaylarından başlayarak günümüze kadar yaygınlaştırılarak sürdürüldü. Güney Kürdistan'da öldürülen Türk askerlerinin Fethiye, Bursa, Kuşadası, Piraziz, Erzurum, Alanya, Maraş'ta yapılan ve aynı dönemlere denk gelen cenaze törenlerinde Kürt kökenli insanlara saldırıldı; insanlar dövüldü. Törenler milliyetçi gösterilere dönüştürüldü. Bu cenaze törenlerinin hemen hemen tümünde dışarıdan getirilen ülkücü odaklar sloganlar atarak yürüyüşler gerçekleştirdiler. Ülkücülerin, *"PKK'ya karşı silah isteriz"*, *"Doğu PKK'ya mezar olacak"*, *"Kana kan intikam"*, *"Ordu Irak'a, PKK toprağa"*, *"APO'nun kellesini isteriz"* tarzında attıkları alçakça sloganlar yanında, yalanlara dayalı haberler yayarak halkı tahrik etmek için yoğun çaba sergilediler. Özellikle Alanya'daki törenlerde dışardan getirilen ülkücü gruplarla Kürt avına çıkılıyor. 29 Ekim tarihli saldırılarda Kürtlere ait en az 30'dan fazla ev ve işyeri tahrip edildi. Silahlı ve sopalı ülkücü gruplar inşaatları kontrol ediyor, araçlarda arama yapıyor ve yakaladıkları Kürtleri ölesiye dövüyorlar. Bu saldırılar devletin silahlı ve resmi güçleri önünde gerçekleşiyor.

Yine gerilla eylemleri sonucu öldürülen asker ve polislerin cenaze törenlerinde de aynı durumları görmek mümkündür. Kars ve Diyarbakır'da, öldürülen polis ve askerler toprağa verilirken gösteri yapan polis ve özel tim kuvvetleri bugüne kadar halka ait yüzlere varan evi ve işyerini tahrip etmiş, yakalayabildiklerini işkencelerden geçirmiştir.

2 Kasım 1992 günü TC'nin Güney Kürdistan'a yaptığı askeri müdahaleyi protesto etmek amacıyla, barışçıl bir gösteri gerçekleştiren Iğdır halkına, devlet güçleri tarafından örgütlendirilen ülkücü Azerilerin açtığı ateş sonucu yürüyüş kana bulandı, iki yurtsever yaşamını yitirir-

Devamı 23. sayfada

Halkla ilişkiler, sorunlar ve görevlerimiz

PKK bugüne hangi zorlukları nasıl aşarak geldi? Gerçek ölümden sadece hayatta olma farkına sahip olan korkak, kendisi için düşünme yetisini kaybeden, bütün dünyasını dar çevresine hapseden, köleliği tanrının çizdiği bir kader olarak gören, kendi içinde birbirine karşı kahraman kesilen, ölmekten-öldürmekten çekinmeyen ama asıl düşmana karşı ise boynunu uzatan ve bu haliyle de varlığı yokluk anlamında olan bir halk, nasıl direnişiyle artık dünyanın denge politikasında rol oynama konumuna ulaştı? "Dağ Türkleri" olarak Kürtleri inkar edenler, bugün "Kürt gerçeğini tanıyoruz" söylemine hangi gelişmeler sonucu zorlandılar? Kürdistan tarihinde ömrü altı ayı geçmeyen isyan yokken, halkımızın bu en son başkaldırısı sekiz yılını bitirip dokuzuncu yılına nasıl giriyor? Ve bu başkaldırı en basitinden geriletilemiyor bile, tersine her güne gelişme sığdırıyor, her gün bir adım daha zafere yakınlaşıyor. Hem de terör, katliam ve zulmün her türden uygulaması altında... Savaş uçakları, zırhlı helikopterlerin ağır bombardımanına, tankların şehir ve diğer yerleşim birimlerindeki katliamlarına, Türk ordu güçlerinin kan kusan soğuk namlularına rağmen... Sömürgeciliğin yanısıra her türden işbirlikçilerin, ihanetin, provokasyonun, hatta dünyanın bütün egemenliğine oynayan "büyük" emperyalist devletlerin odaklaştığı karşı-devrim cephesinin imha kuşatmasının sindirme çabalarının yoğunluğuna karşın...

Bu beklenmeyen, hayal edilmeyen bir değişim, bir dev uyanış, bir gelişme seviyesi olarak birçok çevre için dikkat çekicidir, mucizevi bir durumdur. Ama bu gerçektir, her parçası için çaba harcanmış, zorluklar göğüslenmiş, kan verilmiş, sabırla tahammül edilmiş, ne gerekliyse o yapılmış ve bu düzeye getirilmiştir. Her anı bir tarih, bir destan, bir kahramanlık öyküsü, daha doğrusu bir küçük devrim olmuştur. Bir okurun tarihin sayfalarında kolay kolay karşılaşmayacağı türden... İnanılması çok güç bir olayı, nefes nefese bir yaşam öyküsü, denilebilir ki yüzyılların yıllara sığdırılması, azmin büyük zaferi... Hem de Kürdistan'da ve Kürdistan insanıyla...

Buna rağmen bütün bunlar PKK'nin bütünü olmuyor. PKK'nin bir kısmının uygulanması ve bu kadarının başarısıdır. PKK'nin kalan diğer kısmı ise asıl hedefe yöneltilemedi. Bu kendi içinde bir iç mücadele olarak geçti. Fakat asıl başarı, içte başarılarla ortaya çıkarıldı. İçte mesafe alındıkça, bu dışa yönelik gelişmede yükseliş sağladı. İç dünyanın değiştirilmesi yönünde yürütülen mücadele, yeni bir insan tipi yarattı ve ancak bu tiple dış düşmana karşı dış dünya değiştirilmeye çalışıldı. Bu bütün her şeyin temelini oluşturdu, olası büyük yenilgilerin, bir daha ayağa kalkmamacasına acı ezilişlerin yollarını kapattı. Nitekim PKK'yi bu günlere getiren, her türden aklın sınırlarını zorlayan saldırılar karşısında yıkılmaz kılan, onun Türk devletine karşı yürüttüğü mücadele değil, kendi içinde bitmez tükenmez çabalarla her gün biraz daha yoğunluk kazandırdığı iç mücadeledir. Elbette bu, her şeyden daha çok gerekli olan, hiçbir şekilde gözardı edilmemesi, önemi gittikçe yakıcılaşan bir ihtiyaçtır. Bu ihtiyaç giderildikçe, sonuca doğru gidişin hızlanacağı defalarca hayatın gerçekleri içinde kanıtlamıştır. İç mücadelenin neden ve sonuçları bütün yönleriyle kavranırsa, Parti Önderliği'nin "Beni kendi sorunlarınızla uğraştırıyorsunuz. Bu zamanımı alıyor. Halbuki biz daha farklı şeyler düşünüyoruz. Bir yerde hem TC'ye karşı savaşıyorum, hem de PKK ile uğraşıyorum" sözleriyle her alanda gelişme yolunu bulmak zor olmayacaktır.

PKK'Lİ OLMAK

Her PKK kadrosunun, savaşçısının, sıradan çalışanının öncelikle kendisine sorması gereken sorular vardır. Bu ad altında hareket etmeden önce, bunun temsil şartlarını kendisinde aramalıdır. Gereklidir bu. Devrim büyüyor, görevler ağırlaşıyor, çözüm bekleyen sorunların türleri artıyor. En zor koşullarda, demoklesinin sallanan keskin kılıcı altında, kan-ter içinde an kurtarılmaya çalışılıyor. Değil saatlerin, anın devrimcisi olmak dönemin vazgeçilmez özelliği oluyor. Öyleyse bundan çıkarılması gereken sonuç ne oluyor? Gerekli olan değişim, yenilenme oluyor mu? Bunun üzerine yeterince yoğunlaşma sağlanıyor mu ve bu yeterli oluyor mu? Yaşanması gerekenle mahkum edilmesi gereken arasındaki çizgide netlik sağlanıyor mu? Kazanan tarz ile kaybeden tarz arasında doğru tercih yapılıyor mu?

Çalışma tarzı buna göre sonuç alıcı kılanabiliyor mu? Günlük yaşam, pratik ve ilişkiler sisteminin doğru sorgulaması temelinde her gün değerlendiriliyor mu? Olumlu ve olumsuz yönleriyle günlük sonuçlar ışığında bir sonraki günde yeni başlangıçlar yapılıyor mu? Bütün bunlar ve hatta daha fazlası, yeni dönem kişiliği, görevleri ve başarıları için yanıt arayan sorulardır. Gerçekten de PKK'liliğin hakkı verilecekse, insan gücünün, dönemin emrettiği görevlerin başarılması doğrultusunda zafere ulaştırılması gerekiyor.

Biliyoruz ki, devrim bir yenilenme, yaratma, köklü değişim olayıdır. Üstelik söz konusu olan Kürdistan devrimidir. Sıradan çabalar bir yana, belli bir gelişmeyi esas almayan büyük çabalar bile, geçici olmaktan öteye bir başarıyı sağlayamaz. Öyleyse PKK saflarında bulunmakla, kendini PKK'li addetmekle, günü kurtarma düzeyinde bile olmayan çabaların sahibi olmakla, amaçsız bir yaşam tarzını tutturmakla gerçek PKK'lilik arasında dağlar kadar fark vardır. Yukarıda sıralanan bazı temel sorular olumlu cevaplarını bulmadan, bir devrimcilikten, özellikle de PKK devrimciliğinden bahsetmek çok zor. Kendini PKK'ye uyarlamadan, devrimciliğinde onun ölçülerini temel almadan, dolayısıyla gerçekliğini tanımadan "PKK içindeyim, öyleyse PKK'liyim" diyenlerin ya da böyle bir PKK'lilikle yetinenlerin sayısı hiç de az değildir. Nitekim hangi mücadele sahamıza gidersek gidelim, böyle PKK'lilerle karşılaşmamız zor değildir.

Böyle PKK'lilere sormak gerekiyor: PKK'yi nasıl anlıyorsunuz? Her şeyden önce PKK'yi PKK yapan gerçek nedir? Hangi koşullarda nasıl doğdu, nasıl gelişme yollarını neler pahasına açtı ve bugüne gelişinde neye borçludur? Bu gerçeğin neresindesiniz? Ya da buna hiç ihtiyaç duydunuz mu? PKK'den aldığınız nedir, verdiğiniz nedir? İkisini karşılaştırdığınızda ağır basan yan hangisidir? Ayrıca neden ve sonuçlarını düşündünüz mü? Düşünmüşseniz bunun dehşeti karşısında irkildiniz mi? Bunun sonucunda kendinize gelmenizin kaçınılmaz olduğunu fark ettiniz mi? Değilse, yapmak istediğiniz nedir? Dürüstsünüz, düşmana alet olmak istemeyip devrim saflarına kadar geldiniz; bunun hakkını vermekten kaçınmanız, attığınız ilk adıma ne kadar saygısız davrandığınız anlamına geldiğini biliyor musunuz? Biliyorsanız, cevabını bulması gereken sorular dizisi daha da uzamaz mı? Her şeyden önemlisi, bu durumunuzla kime hizmet ediyorsunuz? Neyinizle nasıl PKK'li olma hakkını kendinizde görüyorsunuz?

Parti Önderliği, bu tip devrimciliğin adından "Aptal devrimcilik" olarak bahseder. Bunların verdiklerinden çok partiden aldıklarını, kazandırmaktan çok kaybettirdiklerini, yenilgimizden de olsa olsa açık düşmanla değil, bunlar eliyle hazırlanabileceğini ve bu nedenle dış düşmana karşı olduğu kadar bunların anlayış ve pratik tutumlarına karşı mücadelenin de amansız bir şekilde yürütülmesi gerektiğini, başarı için bunun şart olduğunu defalarca vurgulama gereğini duymuştur. Bu, artık anlaşılmak zorundadır. Ulaşılan bu süreç, devrim ile karşı-devrimin her zamandan daha çok keskinleşen mücadele dönemi bu kavrayışa sahip olmayı kaçınılmaz kılıyor. Fazladan nefes alacak kadar bile zaman yok. Devrim ile karşı-devrim zamanla yarışırcasına çarpışıyor. Anların değeri bile, sınırsız çabayı gerektiriyor. Öyle ki, anlar bile bir tarafın kazanmasına, karşı tarafın ise kaybetmesine yol açabiliyor. Kaldı ki bu, sarfedilen emeğin de bir gereği oluyor. Yılların çabası artık sonuç almayı dayatıyor. "Ne yapıyorsunuz? Bir ömür geçiyor" sözleriyle Parti Önderliği dikkati zaman kavramının önemine çekiyor ve artık çabalarımızı zaferle sonuçlandırma aşamasına geçiş yaptığımızı söylüyor.

Aslında içerisine girilen sürecin özellikleri, büyüyen görevleri doğru yaklaşımın bütün hususlarına netlik kazandırıyor. Biliyoruz ki, her sürecin kendine özgü mutlaka dikkate alınması, önemi gözden kaçırılmaması gereken yakıcı özellikleri vardır. Her yeni aşamanın da bir önceki aşamaya oranla bu yakıcı özellikleri daha fazla hassaslık gösterir. Üstelik devrimini gerçekleştirmeyi hedeflediğimiz ülke her şeyin çok zor inşa edildiği ve bu her şeyin yıkılışının da çok kolay olabileceği Kürdistan'dır. Ve bizler de Kürdistan devrimcileriyiz. PKK Kürdistan koşullarını, dış güçlerce düşürülmüş insan yapısını dikkate alarak örgütsel ve anlayış yapılanmasına gitmiştir. Onun inşacı özelliği, yıkılışa geçit vermeyen ve bunun tedbirini elden bırakmayan çizgisi buradan kaynaklanıyor.

Peki PKK, böylesi ideolojik, politik ve örgütsel yapıya sahipken, onun adına hareket eden tek tek bireyleri ne durumda? Süreçler ne kadar kavranıyor? Bu kavrayışta esas alınan ölçü nedir? Sürecin başarıyla geride bırakılması, yeni sürecin zaferi için zemin hazırlayacak kişilik formasyonu tam mıdır? Değilse, bunun için gerekli olan temel ölçü nedir? Eski dönemin pozisyonunun yeni dönemin kazanılmasında yeterli olamayacağına inanılıyor mu? Bunun için yoğunlaşma, yenilenme, taktik, vuruş tarzı var mıdır?

Pratik gelişmelerin sonuçları, dönemin görevlerini başarmada gerekli ölçülerin gerisinde seyrettiğimizi ve hatta bunda ısrar ettiğimizi gözler önüne seriyor. Bunun nedeni ve nasılı yoklandığında ortaya çıkan, anlaşılmaz bir durumdur. Süreçler birbirini kovalarken, görev ve sorumluluklar artış gösterirken eski tarzımız adeta bir tabu biçiminde geçmişten uzanıp bugüne geliyor. Böyle olunca da bu tarz, yeni süreçte bırakalım kazandırmasını, tersine kazanmak önünde bütün tutuculuğunu konuşturuyor. Parti Önderliği, pratik görevler konusunda yaptığı bütün çözümlemelerde mutlaka "doğru yaklaşırsak" sözcüklerini eksik etmiyor. Bu, mücadelenin ve onun geliştirilmesi görevlerinde ısrarla sürdürülen yetmezliklere, yanılgılara ve yenilgiye açık kapı bırakan tutumlara işaret ediyor. Bunca çözümleme, aydınlatma, eğitim, maddi-manevi destek hiçbir harekette olmadığı kadar PKK'de vardır. Fakat çok kötü olan, bütün bu çabalara karşılık ya hiçbir şeyin ya da çok azının veriliyor olmasıdır.

Yüzyılların toplumsal hastalıkları veya bu hastalığın düşürdüğü kişilik özelliklerini bunda gerekçe göstermek, "devrimciyim" diyenin iflası anlamına gelir. Ya da kendisinde devrim yapamayanın dış devrimde trajik bir sonla karşılaşması demektir. Eğer mevcut kişiliğe sevdalanma olayı söz konusu ise, bu, daha da kötü bir durum olarak traji-komiktir. Nitekim biliyoruz ki eski kişilikte sevdalanılacak hiçbir yan yoktur, ama utanılacak yan boldur. Gerçeğin böyle olduğunu teslim etmemek ise yanılgıların en büyüğüdür ve iç düşmanın kişilikteki özel savaşının zafere ulaşması demektir. Duygu ve düşüncelerin devrimcileşmediği, amaca hizmet etmekten uzak bulunduğu kişiliklerden birçok şey beklenebilir ama devrimcilik asla beklenemez. Bu kişilik yürüyüşte sağlam adım atmaz, zor koşullarda tökezler, düşmana karşı duruşta tereddütlü, kararda ikircikli, devrim ile karşı-devrim için eşit şanslara sahip... Öyleyse bu kişilikten vazgeçmemek niye? Böyle bir kişiliği kaybetmek, en azından sürekli bununla mücadele halinde olmak, kişinin kendisini kaybetmesi değil, tam tersine kendini yeniden şekillendirip kazanması demektir. Dolayısıyla kendi şahsında devrime kazandırmasıdır.

Özgür ve bağımsız denilen kişilik de budur. Kişisel kaygılardan uzak, devrim yürüyüşünde sağlam adımların sahibi olan, başararak sonuç alan, olumsuz etkilere kapalı duran, dolayısıyla ilkelere bağlılık temelinde şaşmadan amaca doğru ilerleyen kişilik de budur. Ve asıl PKK'lilik olayı da böyle ortaya çıkar. Her şeyden önce PKK, bir emek hareketidir. PKK'li olma olayı da, emekle bu sıfatı hak etme gerçeğidir...

HALKIN ÖNCÜSÜ OLMAK

Devrim hareketlerinde halkın gönüllü desteği, başarmada belirleyicidir. Esas olan, sonuç alan güç halktır. En son sözü o söyler. Bu, onun hakkıdır. Onsuz hiçbir şey başarılamaz; bir şeyler yapılabilse bile bu kalıcı olmaz. En halk düşmanı olan güçlerin bile "halk" kavramını önemle ele almak zorunda kalmaları halkın nelere muktedir olduğunun açık belgesidir. Çok uzaklara gitmeye gerek yok, bu konudaki bütün örneklerin toplamı PKK önderliğindeki Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin somut başarısında dile geliyor. Artık ayağa kalkamaz diye sanılan, Türk devletinin tek bir jandarmasına karşı elpençe duran, öl denilse ölmekten başka hiçbir seçeneği aklına bile getirmeyen bir zamanların Kürdistan halkı, bugün sadece tek bir jandarmaya karşı değil bütün Türk ordusuna, Türk devletine karşı "PKK halktır, halk biziz" diyor. PKK'yi yenilmez kılan, bütün karalama kampanyalarına rağmen onun "terörist" olduğu iddialarını somut pratikte gerçersiz kılan gerçek budur. PKK halklaşma başarısını gösterdi ve bu da devrimin zaferini garantileyen zor mesafesini katetmektir.

Tabii ki bu, her şeyin başarıldığı ve gerisinin kolay geleceği anlamına gelmez. Bir rahatlamanın, zafer sarhoşluğunun gerekçesi ise hiç değil. Örneğin Kürdistan halk gerçeğine yabancı olmayanlar, gelinen bu düzeyin büyük zorluklara göğüs germe, büyük çaba ve bedeller ödeme pahasına tutturulduğunu anlamakta zorlanmazlar. Ya da tekrar hatırlatma yapılırsa; içerisine girdiğimiz sıcak savaş döneminde şimdiye kadar yapılanlardan büyük sonuçlar da alınabilir, yenilgiler de...

Öyleyse ayağa kaldırdığımız halkı, dönem itibarıyla daha yaygın örgütleme biçimlerine kavuşturmalı, topyekün yürüyüşte daha aktif kıl-

malı ve onun gücüne olan inancı daha da geliştirmeliyiz. Devrimciliğin böyle bir ihtiyaçtan kaynaklandığını, bütünüyle halk için olduğunu unutmamalıyız. Nitekim partinin sık sık işlediği ve bu konuda uyarılarda bulunduğu bir nokta da halk kitleleriyle ilişkiler sorunudur.

Bu alan faaliyetlerimizdeki durum nedir? Kitlelerle ilişki bağı ne düzeyde? Tutturulan çalışma tarzı döneme cevap veriyor mu? Yeterli mesafe alınıyor mu ya da gelişme sağlanıyor mu? Olumlu cevaplar vermek zor oluyor. Elbette kitle potansiyelimiz sürekli artış halinde, fakat bu yeterli değil. Ayrıca kitlelerin cephe saflarına çekilişi, maddi-manevi desteğini artırması, daha çok Kürdistan'daki devrimsel gelişmelerin etkilemesinden kaynaklanıyor. Yani mücadelenin genel etkisinin kitleleri gönüllü olarak harekete geçirmesi olayıdır.

İşte kitle faaliyetlerinde yer alan kadronun bu noktada kendisini sorgulaması gerekiyor. Az çaba sarfediliyor değil, tersine zamanla yarışırcasına sağa-sola koşturuluyor. Fakat bunca çabaya rağmen, elde edilen sonuç nedir? Bu sonuç, yoğun çalışmayı karşılıyor mu? Esas sorun burada, yanılgının ciddi olanı bu noktada yaşanıyor. Kitlelere nasıl ve ne için gidiliyor? Bu konuda plan-program tam mıdır? Eğer tamdır deniliyorsa, hedefe ulaşılıyor mu? Orta yerde duran sonuçlar, plan-programın olmadığını ve dolayısıyla hedefe ulaşılamadığını gösteriyor. Böyle olunca da bunca çabalar, yine çaba sahipleri tarafından heba ediliyor. Kişinin kendi kendisine yazık etmesi olayı da böyle ortaya çıkıyor.

Bugün yurt dışı alanlarında hiçbir hareketin sahip olmadığı kadar kitle potansiyeline sahip bulunuyoruz. Bu böyle olmakla birlikte, bir başarı olarak sayılamaz. Bunun çok açık olan nedenleri vardır. Yukarıda, kadroların bundaki payının sınırlı olduğunu ve daha çok mücadelenin genel etkisinin rol oynadığını belirtmiştik. Hiçbir halk Kürdistan halkı kadar vatanından ve kimliğinden uzaklaştırılmamış, düşürülmemeştir. Yine hiçbir halk Kürdistan halkı kadar yurt dışı alanlarına savrulmamıştır. Bu ne anlama geliyor? Her şeyden önce, her halktan daha çok Kürdistan halkının ulusal kurtuluşa, yani bir vatan ve bir kimliğe ihtiyacı vardır. Bunun için her halktan daha çok bir araya gelmeye, örgütlenmeye ve tarihin yüklediği büyük görevleri yerine getirmeye ihtiyacı vardır. Bu ne kadar işleniyor veya bu büyük potansiyelin ne kadarına ulaşılıyor? Ulaşılanlara nasıl yaklaşılıyor? Daha da geliştirilebilecek soruların cevabı olumlu değil. Kaldı ki kimi zaman bir yürüyüşe, bir geceye veya daha değişik bir eylem türüne kadroların beklediğinden daha fazla kitle katılımı gerçekleşiyor. Bu, ne anlama geliyor ve nasıl izah edilmelidir? Kadronun çalışma tarzının dönemin çok gerisinde kaldığı ve kitle potansiyelinin aktivitesinin kadroyu aştığı olayı söz konusu oluyor. Bu kitle kuyrukçuluğunun değişik bir biçiminin ortaya çıkardığı bir sonuçtur. Kadro az çaba harcamıyor, çok şey yapma azmindedir ama bu sonuç alan bir çabadan uzak oluyor.

Çabalar, yaklaşımlar tekdüzedir. Geçmiş ile günümüz arasındaki büyük gelişme farkı çalışma tarzına yansıtılmıyor. Çalışma tarzı böyle seyredince, ne kadar koparıcı olursa olsun, olması gereken devrimci koparıcılık gerçekleştirilemiyor.

Bir kadro, bugün hangi pratik görevlerde bulundum, ne sonuç elde ettim, sorusunu her gün kendisine soruyor mu? Mutlaka kitleyle ilişkisi olmuştur; ne kadar etkiledim, beklentiye nasıl cevap verdim, ne düzeyde gelişme kaydettim, sorusuna olumlu cevabı verebiliyor mu? Ya da bir ilişkiye nasıl yaklaşıyor ve büyük öneme sahip olduğunu düşünüyor mu? Parti Önderliği kimi zaman geçmiş mücadele pratiğinden örnekler verirken, bir ilişkinin yaratılması için çok büyük zorluklara katlanıldığını söyler. Günümüzde ise hemen her yerde hazır bekleyen ilişki kanalları bulunuyor. Bu, partinin büyük emeği ve şehitlerimizin kanı pahasına ortaya çıkarılmıştır. Öyleyse hazır ilişkiler sistemine hiç kimsenin ucuz yaklaşma hakkını kendisinde görmemesi gerekiyor. Burada yapılması gereken ilişkilere büyük değer vermek, onu geliştirmek ve sonuçta her ilişkinin bir ilişkiyi daha ortaya çıkarmasına yol açmaktır. Bu böyle mi oluyor, yoksa uygun olmayan yaklaşımlar sonucu kimi zaman olumsuz etkilenen hazır ilişki yeni ilişkilere açılma yönünde olumsuz zemin mi oluyor?

Unutmayalım ki bizim her zaman halka ihtiyacımız vardır. Bu devrimciliğimizin varlık gerekçesidir. Bir devrimci halksız düşünülemez. Aslında bunu belirtmeye bile gerek yoktur. Çünkü devrimlerde ya da sosyalizmde her şey halk içindir. Parti Önderliği'nin ilgili çözümlemelerinde bu konuya yeterince aydınlık getirilmiştir. "Parti de, ordu da halkın partisi ve ordusudur. Her ikisi de onun içindir" diyor. Bunun anlamı çok açıktır, sunduğu perspektifler de öyle. Buna göre devrimcilik halka hizmettir, bu konuda büyük bir yarıştır. Demek ki, bizler devrimciliği kabul etmekle halka hizmet konusunda borçlu duruma düşmüş oluyoruz. Bu noktada, bu borcumuzu ne kadar ödüyoruz? Hatta halka borçlu olduğumuzu ne kadar düşünebiliyoruz? Ya da çoğumuz objektif olarak kendimizi halka değil, halkı kendimize borçlu görmüyor muyuz? Evet, en olmaması gereken bir yaklaşım olsa da, halkı kendine borçlu görenlerin sayısı az değil. Halka karşı tasarrufçu yaklaşım, güveni ifade etmeyen tutumlar, onu sadece kullanılması gereken bir malzeme olarak gören anlayışın hangi olumsuz sonuçlara yol açtığı, daha da açacağı ve bunun düşmanın büyük arzusu olduğu biliniyor.

Bu anlayışın üzerinde durmak önem taşıyor. Çünkü bu kitle ile parti arasındaki bağı çok kötü etkileyen, zayıflatan ve bu durumuyla da mücadeleye kazandırmaktan çok kaybettiren bir anlayıştır. Aslında bu anlayışın pratiği şikayet küpüdür. Kitlenin rahatsızlıklarını veya şikayetlerini dikkate almaz, bunu şikayet sahibinin konumuna bağlar. Halbuki kitle değil, kendisi öncülük yapıyor. Görevi de, olumsuz konumu yaşayan herkesi bu olumsuzluktan kurtarmak, halk örgütlülüğüne dahil etmektir. Bunun yolu da kestirmeci ve sekter bir yaklaşımla kısa sürede sonuç almaya çalışmak değil. Bu tersi sonçlara yol açmaya açık olan bir yaklaşım biçimidir. Özellikle "sen Kürt değil misin, demokrat değil misin, öyleyse yapmak zorundasın, bu bir insanlık görevidir" dayatmasında bulunmak, bu sözlerin söylendiği kişiyi ya tam uzaklaştırmak ya da bir süre daha uzak kalmasına neden olmaktır. Çünkü bunlara hiçbir şey vermeden, kendini kabul ettirmeden sekter üslupla kazanılmaları çok zor olur. Karşıdaki kişi Kürt olsa da, bu tavır karşısında "Kürt değilim, beni rahat bırak" diyebilir, ya da "demokratlığımdan sana ne" diyebilir. Böylece bir olumsuzluğa bir diğeri daha eklenmiş olur. Bu durum karşısında kendine hakim olamayan kadromuz da, bunlar üzerine tehditvari giderse, sonuç ne olur? Halbuki karşıdakinin konumu dikkate alınır ve ona göre bir tutumla yaklaşılırsa, kimi zaman ortaya çıkan bu olumsuz sonuçların önüne geçilmiş olur. Kaldı ki düşmanın yanısıra, mücadelemize karşı düşman kadar düşmanlık duygularıyla yüklü olanların istediği de budur ve bu durumu kirli amaçlarında malzeme olarak kullanmak isterler.

Bu anlayışın önemli bir yanılgısı da, bu tutumuyla partiyi herkesten daha çok savunduğuna ve kitleler üzerinde daha çok otorite sağladığına inanmasıdır. Gerçekte ise yaptığı, hem partiye ve hem de ulusal kurtuluşçu otoriteye zarar vermek oluyor. Biliyoruz ki partiyi savunmak, onu rastgele olur olmaz her yerde herkese dayatmak, kabul ettirmek değildir. Tersine onu doğru ilkeleri, ahlakı ve yaklaşımı temelinde temsil etmektir. Bu başarıldığı oranda parti savunulmuş olur, halka kabul ettirilmiş olur. Böyle bir durumda, "PKK doğrudur, mücadele ediyor, siz de kabul etmek zorundasınız" sözleri gereksiz olur. Bu, beraberinde sağlam bir otoriteyi de ortaya çıkarır. Kitleler daha aktifleşir, gönüllü bir şekilde her türlü etkinliğe koşar. Tersi durumda, partinin savunulamayacağını, saygın bir otoritenin sağlanamayacağını bir kez daha vurgulamak gerekir. Nitekim düşman, PKK'nin halklaşan özelliğini gözlerden uzak tutarak, bunun korkudan kaynaklandığı yönünde sürekli psikolojik propaganda geliştiriyor. Gerçeklerin kamuoyu tarafından bilinmemesi yönünde tüm devlet kurumları harekete geçiriliyor. Psikolojik savaş kampanyasının kolları yurt dışı alanlarına da uzatılıyor. Gerçekte ise böyle bir durum yoktur ve bizim kitleleri korkutarak destek alma gibi bir ihtiyacımız da olamaz. Fakat bazı kadro arkadaşlarımız, zaman zaman adeta düşmanın iddialarını doğrularcasına bir pratik içerisine giriyorlar. Bu aslında bir yerde düşmanla savaşta ciddi zayıflıkları taşımak anlamına da geliyor. Nitekim düşman özel savaşını yaşamın bütün gözeneklerine yerleştirmeye çalışıyor. Bizim diğer faaliyetlerimizin yanısıra, bir de düşmanın içimizdeki ve dışımızdaki özel savaşını etkisizleştirme gibi bir görevimizin olduğunu unutamayız. Kazanmak istiyorsak, bunca çaba ve emeğimizin boşa gitmemesini, sonuç almasını istiyorsak, parti politikasındaki temel ölçülere başvurmamız kaçınılmazdır.

Bu anlayışın diğer bir özelliği ulusal kurtuluş çalışmalarında tekelci davranmasıdır. Özellikle kitle çalışmalarında terk edilmesi gereken bir yaklaşım biçimidir. Bu devrim olayının dışında olan bir tarzdır, sosyalizmde yeri yoktur. Ama tipik bir reel sosyalizm uygulamasıdır. Çok doğal ki, halk için yapılanlara halkın da ortak edilmesi, görüşünün alınması, ulaşılmak istenen hedefe birlikte yürünmesi gerekiyor. Halkın kendisi için devrim mücadelesini yürütüyorsun, bunun başarısı için geceni gündüzüne katıyorsun ama halkı bundan uzak tutuyorsun. Hayır, bu olmaz ve başarı şansı da yoktur. Şu bilinmek zorunda: Bir başkası, senin harcadığın emeğe büyük saygı duyabilir ama her zaman sana ait olan esere sahip çıkmak zorunluluğunu hissetmez. Hele zayıf olduğu koşullarda umursamaz bile. Bu durumda bir devrimin yaşama garantisi yoktur. Onun için gerçekleştireceğin devrim sadece senin emeğinle değil, asıl olan halkın gücüyle, emeğiyle gerçekleşmelidir. Nasıl ki bir birey, kendi fiziğini koruma içgüdüsüne sahipse, herhangi bir yara aldığında canı acıyorsa, Kürdistan devrimini de bireylerde bu şekilde içselleştirmek gerekiyor. Bu başarıldığı oranda devrim halka mal edilmiş ve dolayısıyla korunması sağlama alınmış demektir. Halbuki onbinlerce yurtsever, bir kadronun ulaşamayacağı birçok yere ulaşabilir, bir kadronun yapamadığı birçok işi yapabilir. Nitekim ulaştığımız savaşın bu aşamasında kadronun görevi, tek tek bireylere gidip iş yaptırmak değil, aslında buna zamanı da yoktur. Halkın ordusu vardır, bu ordu nasıl yönlendirilmeli, hangi görevleri nasıl yerine getirmeli, örgütleri nasıl kurulmalı ve işlevleri ne olmalı, yaklaşım esasları nasıl belirlenmeli, sorunları nasıl giderilmeli ve bütün çalışmalar kurumsallaşma düzeyine nasıl ulaşılmalı vb. gibi öncelikli görevler yerine getirilmeyi bekliyor. Ulusal meclisin de gündeme geldiği bir dönemde, bu görevlerin yerine getirilmesi daha da yakıcı bir hal alıyor. Biz bağımsız Kürdistan devletini kurmak istiyorsak, halkın kendi kendisini yönetecek bir sistem için çabalıyorsak, bunun temellerini şimdiden atmalı, kurumlarını şimdiden yaratmalıyız. Başka türlü devlet de kurulamaz, devrim de yapılamaz.

Demek ki her dönemden daha fazla bu dönemde halkın gücünü temel almalı, halktan kaynaklanabilecek her soruna karşı büyük bir tahammülle çözüm gücü olmalıyız. Halk kitlelerine verilmesi gerekenleri vermeden kesin ölçüleri dayatmaktan kaçınmalı, "ya böyle ya da şöyle olacaksın" şeklindeki yaklaşımların olumsuzluk yaratmaktan başka bir şeye yarayamayacağına kesin inanmalı ve ona göre partinin kitle politikasını temel almada özenli davranmalıyız.

Nitekim biliyoruz ki bir halkı yeniden yaratmak dünyanın en zor işlerinden biridir. Özellikle bu halk Kürdistan halkı oldu mu, söz konusu zorluğun en az iki katını düşünmek gerekiyor. Bunu kendimizden bilmeliyiz. 10 yılı aşkın süredir parti ortamında olmalarına rağmen sürekli sorunların merkezi durumunda olan arkadaşlarımız az değildir. Hem de partinin her türlü eğitimine, aydınlatma çabalarına, maddi-manevi desteklerine, çok çeşitli gelişme imkanlarına rağmen... Öte yandan kitlelere kesin ölçüleri dayatanlar, "şöyle ya da böyle olacaksın" diyenler, aynı tutumu kendilerine de uyguluyorlar mı? Hayır, eğer uygulamış olsalardı böyle bir tutuma da girmeyeceklerdi. Kitlelere karşı kesin dayatmalarda bulunanların, kendilerine karşı da böyle bir dayatmada bulunmamaları nasıl izah edilmeli ya da kabul edilmeli? Bu, sekterizmin aynı zamanda korkunç bir liberalizmi beslediğini gösteriyor.

Her şeyden önce Kürdistan halkının diğer halklardan farklı olduğunu bilmekle yetinmemeli, pratik adımları bu farkın özgül koşullarında sonuca götürmeliyiz. Başkaları bir parça vatan toprağı için, özgür bir kimlik için varını-yoğunu vermede seferber olurken, hem de kendiliğinden harekete geçerken, bu bizde öyle işlemiyor. Başkalarında bir görevin yerine getirilmesi için bir kez konuşmak yeterli olurken, bizde defalarca tekrarlamak gerekiyor. Ailenin kurtuluşu, vatanın kurtuluşundan, bireysel isim ulusal kimlikten önce geliyor. "Ben olmasam da bu iş gider, benimle fazla uğraşmayın, elimden bir şey gelirse yine de yaparım" anlayışı bizde egemen anlayış oluyor. Fakat bu halkın öncüsü olma iddiasında olanlar, halk saflarında yaşanan bu durumlara, "neden böyledir" deyip öfkelenemezler. Bu bizim gerçeğimiz ve bu gerçeği de büyük bir sabır gücüyle değiştirmek de görevimizdir.

BAŞARMAK İÇİN

Her şeyden önce yapılması gereken çok şey vardır. Bunların temeline de Parti Önderliği'nin deyimiyle "zaferden başka hiçbir şeye imkan vermeyen çalışma tarzının oturtulması" gerekiyor. Gerçekten de bütün her şey, bu dönemin böyle karşılanması gerektiğini ortaya koyuyor. Buna gücümüz de yeter, imkanlarımız da yeter, hatta artar bile. Bu nedenle başarmak da, kaybetmek de sadece ve sadece bizim kendi eserimiz olacaktır. Kesin olan bir şey daha var ki, o da bizim eski çalışma tarzıyla yeni dönemde kazandırmak yerine kaybedeceğimizdir. İçerisinde bulunduğumuz dönemin avantajlı koşullarında, örneğin "geçmişin üç yılında yapamadığımızı, şimdinin üç ayına sığdırabiliriz..." Bunun için neyi nasıl yapmalıyız sorusuna yerinde cevap vermeliyiz.

Biliyoruz ki, düşmanın bunca psikolojik sindirme çabalarına, katliam ve terör uygulamalarına rağmen halk görevlerine hazır bekliyor. Ancak bir o kadar da bildiğimiz, bunun tek başına yetmeyeceğidir. Milyonların durdurulamaz gücüyle, zafere gitmede engellenemeyen yeteneğiyle devrime yüklenirken, önderliğe kendimiz de hazır mıyız? Ya da mevcut önderlik düzeyimiz milyonları sonuca götürme yolunda başarı ölçüsünü yakalamış mıdır? Eksik olan nedir? Bu nasıl giderilir?

Açık ki, en başta sonuç alma dönemini ciddiye almalı, kişilikteki aşamayı buna yeterli hale getirmeliyiz. Bunun için ne gerekliyse, onu yerine getirmekten başka seçeneğe itibar etmemeliyiz. Kazanmanın diğer adının kaybetmek olduğunu bilerek, attığımız her adımın neden ve sonuçlarını önceden düşünmeli ve sağlam zeminlere basılmasını ölçüp kestirmeliyiz. Dış dünyamızdaki sömürgeci kurum, güç, özellik ve yaşam biçimine karşı yükselttiğimiz mücadelenin daha fazlasını iç dünyamızda gerçekleştirmek durumundayız. Çünkü iç dünya sömürgeci etkilerden kurtulmadan, devrimcileşmeden dış dünyanın kurtuluşu sağlanamaz. Bunun için an'a, güne, aya ve yıla yüklenmek, bütün zaman süreçlerine başarı sığdırmak, bunula da yetinmeyip onu somut sonuçlara dönüştürmek esastır ve vazgeçilmezdir.

Darlıklara düşmenin de zamanı değil. Bu önemli bir süreçten geçen devrim ve sosyalizm mücadelesidir. Tekdüze, tutucu, kendini yenilemeyen çalışma tarzının yeri yoktur. Günceli tarihi kökenleriyle yakalamak, yorumlamak, mücadelenin geliştirilmesi yönünde biçimlendirmek güne hakim kılınması gereken esas çalışma tarzıdır. Bütün faaliyetlerin doğru denetimi, örgütsel ve pratiksel çalışmaların dönemin taktiğine uygunluğunun ya da aykırılığının kontrolü şarttır. Kitle gücümüzü eğitmek, dönemin perspektifleriyle harekete geçirmek, kendi kurumları içinde örgütlülüğünü geliştirmek sürecin esas dayatmalarındandır. Yeni dönemin görevlerini omuzlamak, bununla birlikte artan sorumluluğunu karşılamak ve böylece gelişmelerin yaratıcısı olmak ancak komple devrimcilikle mümkündür. Partiye, Parti Önderliği'ne, şehitlere ve halka gerçek bağlılık da bu komple devrimciliğe ulaşmaktan geçer.

Abdullah ÖCALAN yoldaşın döneme ilişkin karar ve talimatı nettir:

"Başarmaktan başka hiçbir şeye fırsat vermeyeceğiz..." ■

PKK, SIFIRDAN BAŞLAYARAK HER ŞEYİ YARATAN BİR HAREKETTİR!

Baştarafı 1. sayfada

inandık. Bizim yaşamamız tanınır tanınmaz, insanlarla tanışır tanışmaz bundan kopmanın tehlikesini görerek; yaşadıkça, yaşamdan güç kazandıkça daha doğruya yönelme, biraz bağımsızlığa, özgüce yönelme tutumuna sahip olma bizde gelişen kişilik gereğiydi. Eğer bugün başarılı adımlarla savaşa yürünemiyorsa, bunun altında yatan en temel gerçeklerden birisi ihanet seline kapılmanın duyguda, düşüncede şu veya bu biçimde varlığını sürdüren kalıntılarıdır.

Bir maaş, iş, yaşam olanağı, neredeyse gözükara bir tarzda oraya yöneliş, size birçok şeyi kaybettirmiştir. Yetmeyen kişilik, gafil kişiliğin altındaki temel etmen budur. Biz her zaman bunu durdurmaya çalıştık. Ve şimdi de biraz daha imkan haline dönüşmüştür. Çok dolaylı biçimlere bürünen özgürlükten, iktidar olmaktan, bunun için savaşmaktan, uzlaşmaktan, büyük birleşmekten kaçış özelliklerini zorlamaya çalışıyoruz. Çok iyi biliyoruz, kendimiz de hazırlıksızdık. Sonrakiler daha fazla hazırlıksızdı. Ne düşünebilecek ve ne de yapılabilecek bir hazırlık vardı. En büyük sorumluluğu kendimize biçerken, kendimizde birçok yeni gelişmeyi başlatırken; adımlarla neyi başlattığımızı, başımıza nelerin gelebileceğini giderek duymamazlık edemezdik. Ancak bu temelde sizlere bir şeyler taşırılmaya çalışıldı. Önce kendimizi görmeye, sonra üslenmeyi yapmaya sonuna kadar adadıktan sonra sıra sizlere ve halka geldi. Çok gördük yaşam tutkularını. Çok gördük fakat ısınamadık. Benimsenecek bir hal görmedik. Düşmanı da gördük, gücünü gördük, görkemini gördük. Ona da ısınamadık. Rahatı, o her kişiyi uyuşturarak kendine çeken çok geçerli bazı yaşam koşullarını da gördük. Ona da ısınamadık. Kendimizi çok mu beğeniyoruz? Hayır! Yaşamda bir hesap hatasına kurban olmak istemedik ve bunun sonuçta büyük acısının tehlikelerini gördüğümüz için ısınamadık. Cup diye yuvarlanmadık, birçok şeyi yutmadık. Bizim için yaşam kocaman bir deneyimden ibaret kaldı, bugüne kadar da sürdü.

Halka layık görmediğimiz bir yaşama saldırdık

Sizler çok şey yediniz, iliklerinize kadar tadını çıkardığınızı da sandınız. Bu bizim onaylamadığımız bir yaşamdır. Biz ona yüklendik. Sizlere de, halka da layık görmediğimiz bir yaşama saldırdık. Herhangi bir adımla yürüyüşler yaptık; çocukca yürüyüşler, delikanlıca yürüyüşler, safça yürüyüşler yaptık. Dönüşler de yaptık; ilkçağa dönüş yaptık, ortaçağa dönüş yaptık. Çağa dönüşler yapmaya çalıştık. Çok görülmeyen, iddiasız gibi görülen dönüşlerdi bunlar. Döndüğümüzde bin defa kahrolduk gördüklerimizden. Metropollere yuvarlandık, tekrar kaynağa yönelmeye çalıştık. Onun bedbahtlığı, rahatsızlığı, kahrını yaşadıkça başımızı sağa-sola çarpa çarpa yürümeye, yaşamaya çalıştık. Büyük yok edici gücü gördük. Hiçbir şeye gücü yetmeyeni, güçsüzlüğü gördük. Ağlamayı gördük. Onun için ağlamayı aşağıladık. Sızlamayı gördük, şikayeti gördük. Bunu reddettik ve asla onu kendimize yaklaştırmadık. Bir halkın buna nasıl alet olduğunu bildik ve karşısında sağlam tavır aldık. Bütün bunların adı dönüş oluyor, yöneliş oluyor. Kendini tanımaya, kendini temizlemeye, kendini kazanmaya dönüş oluyor. Kendi etrafında bir dönüş oluyor. Döne döne yaşam oluyor. Çok küçük bir ilerleme olsa da, bu böyle oluyor. Bıkmadan, usanmadan, zamanı unutarak dönüş oluyor. Katlanılamayacak işkenceler, tehlikeler altında dönüşler oluyor.

Son yılların Kürdistan gerçeğinde somutlaşan, herkesin az-çok "dönmem gerekir, çok lanetli olan birçok şeyden vazgeçmem gerekir, elde ne varsa bırakarak yönelmem gerekir" dediği olay, biraz bu yaşadığımız gerçeğin kendisidir. Kişilik, gerçekleşenin somutta, ulusal gerçeklikte gelişmesi oluyor. Bitmemiştir, derin sıcağı yaşıyoruz: Dönüş... dönüş... dönüş!.. diye. Yaşam bu alanda yürümek zorunda. Bizler böyle çoçukça, sıcakkanlıca dönüşler yaşamaya çalışınca, yol arkadaşları zayıf, yetmez davrandılar. En çok yapabildikleri, yerinde olmayan bir ölümü kucaklayışı yaşadılar.

İnsanlar yol arkadaşlarıyla yürür, hedefe ulaşabilir. Tek başına büyük toplumsal, ulusal hedeflere varmak mümkün olamamıştır. Bir yerlerde sağlam yol arkadaşları kesin gereklidir. Bunları edinmeye çalıştık. Partiye başladık; böyle yol arkadaşları edinilmeye çalışılırken parti sözcüğü ağza alındı. Parti için gruplar örgütlenmesi varmış, ideolojisi varmış; bu kavramlarla da tanıştık. Ve biz de olalım, dedik. Yine oldukça çocukça bir yürüyüş... Daha çok zayıf kişiliklerle partileşmeler, gruplaşmalar yaratıldı. 1970'lerin başında bu sefer böyle yapmaya çalıştık. Ölçtük, biçtik kendimizi. Bazılarını yanımıza çekelim ve bunlarla bir yürüyüş kolu daha düzenleyelim, dedik. Egemenlik gücünü teşkil eden ve bizi de kendi içinde eritmeye çalışan metropol, hakim ulus kültürü, maddimanevi her konuda hakim gerçeği içinde yolu şaşırmamaya, dönüşü yapmaya çalıştık. Küçük grup da olabilir, çok iddiasız da olabilir ama olması gerekir, dedik. Düşmanın bile görüp de inanamadığı, inanıp da yıllarca tedbir gereği almadığı, ölgün, çok güçsüz sözlerle dönüşümler yapmak istedik. Dost olması, birlik olması gerekenlerin bile, hiç ciddiye almaya yanaşmadıkları o bilinen ilk gruplaşmamıza yönelmek istedik. 1970'lerin ortasına geldiğimizde bizi yeni bir yaşama çeken kavramları, onların ideolojik sistematiğini az-çok yakalamamız, güvenmemiz, bunu giderek daha genişletmemiz, sonuçta da ilan etmemiz gerektiğine karar verdik. Ve dedik ki, artık böyle olsun. Bir grup biçimine dönüşmesin, denildi. Ve ikinci yanı olarak da 1970'lerde sesimizi ülkede yankılandırmaya çalıştık. Siyasettir ama nasıl siyaset! Gören "maşallah" der onlara! Kimsenin -düşman da dahil- şans vermediği "konuşsunlar, yürüsünler" dedikleri bir grup!.. Gerçek anlamda da biraz böyledir. Bazıları dinliyor, başını da sallıyor. Yine yol arkadaşlarının iddiasızlığı, günün moda veya günün oldukça bağlı kalınmaya çalışılan muhalif devrimci-sosyalist kişiliğinin gereklerini yerine getirmeye çalışıyoruz. 1970'in son beş yılı olacak mı, olmayacak mı? Grup ayakta kalacak mı, kalmayacak mı? Kendini yaşanılır kılacak mı, kılmayacak mı? İddia, güç kazandırmak kadar iddiayı güçsüz kılan etkenleri görebilmeliydi. Yürüme gereğini sürekli açıklama, bu iddiasız yılları böylece kazanmayı esas alma durumunda olduk. Yine, düşman ortamıdır. Kendi deyişiyle "bir ayağını kaldırsalar" edecekler.

Fakat o kendinden vazgeçmiş de olsa, komalıktan öte bir konumda da olsa ve hatta "sen şöyle yaşamalısın" denildiğinde "ben hiç de öyle yaşama yanlısı değilim" diyen ve bu anlamda yıllarca bu tutumunu sürdüren bir halk gerçeğiyle de karşı karşıya olsak, biraz inat, biraz bazılarına tesadüf gelen bir yürüyüşle "başka türlüsü de mümkün olabilir, iddia gerçeğe dönüşebilir" denildi ve bu yıllar böyle karşılanmaya çalışıldı.

Birçok bilinçli, planlı adım kadar tesadüfi gelişmeler de bizi 1980'lere doğru getirdi. Hiç şüphesiz tasarı, plan var. İdeolojik-politik kavramlar daha yerli yerine oturtulmaya çalışılıyor. Pratikte de daha fazla adam kazanılmaya çalışılmış, bazı eylemler icra edilmiştir. Normal bir polisiye istihbarat konumuyla yönelmenin dışında böyle bir yönelmeyi gündemleştirmeyen düşman, artık tehlikeyi anlamaya başlıyor. Karşısındaki olayın gelişme yönlerinin tehlikeli hal alabileceğini gördüğü için giderek hareketlenmeye başlayan grubumuzun gelişme alanlarını tanıyarak, gezerek, görerek kurmaylarca değerlendiriliyor. 12 Eylül'ün mimarları özellikle temelde bu gelişmeleri görerek, devletin bildiğimiz yeniden örgütlenişine, faşizan tarzındaki örgütlenişine adım adım yaklaşıyorlardı. Bu dönemde halk açısından öldü denilen veya komalık denilen durumuna rağmen, dirilme alametleri gösterilmiştir. Bu durum adına sıkıyönetim dedikleri ve giderek bir darbeyle daha da sıkı sıkıya geliştirmek istedikleri bir rejimsel dönüşümü gerektiriyor kendileri için. Bizim o küçücük, iddiasız grubumuza 1980'lerin başında verilen karşılık bu oldu. Bizim iddiasız, fazla mecalli olmayan yürüyüşümüz kadar, üst düzeyde devlet kesimindeki böylesi bir doğuşun da erken ve cılızlığını anlamak gerekiyor. Bu bir anlamda şöyle de anlaşılabilir: Yaşama kalkmak isteyen gerçeklik çok cılız ve çok kendiliğindenci, zavallıca, kararsızcadır. Atılan adımların kimin ne kadar sonuçlayabileceği kestirilemiyor. Örgüt çok zayıf, adımlar çok gevşekçedir. İşte bu, düşmanın ne kadar keskin, sert, acımasız gibi de gözükse, felçli yönelişine yol açıyor. İstiyor karşısında büyük bir isyan olsun, istiyor karşısında bir ordu gücü olsun ki yerle bir etsin. Ama böyle bir durum yok. Kılıcı sallıyor ama boşa sallıyor. Hikaye budur aslında. Ordunun örgütlenişi, eyleme geçirilişi karıncaya vurmaya, karınca yürüyüşünü durdurmaya yetmiyor. Yürüyüş böyle düzenlenmiştir, bunun için vuruş da çoğunlukla boşa çıkmıştır. Fakat sağlam bassa rahatlıkla ezilmek mümkündür. Bu ezilmeyi önlemek için çıkış aranacaktı. Adına biz çıkış diyoruz ama en büyük vatana ve özgürlüğe yönelmenin adımını atmış oluyoruz. Yurt dışına çıkışımız yerinde ve zamanında bir adım oluyor. Şimdikileri bilmeyiz ama biz bu adımların bilincini iliklerimize kadar duyduk. Küçük oturulacak bir yer tutalım, bir gün özgür bir nefes alacak kadar zaman kazanalım biçiminde yöneldik.

Nasıl yaşıyorsunuz? Sizin yaşamınızı fazla ciddiye de almıyorum, anlamlı bulmuyorum. Büyük özgürlük adımları kazanıldığında, çok önemli zaman parçası elde edildiğinde, değerlendirememenizi cinayet kadar tehlikeli görüyorum. Ama biz bu önemli adımlara yaklaşırken böyle yapmadık. Bazılarına çok basit gibi gelebilir. Bizi görenler "bunlar mı geriye dönecek" dediler. "Bu çalışma vatan içindir" dedik, ama en iyi dostlar dahil hiç kimse inanmadı. Bir kez daha dostluk adına kalkıp bir şeyler yapmaya veya bu sözlerle yaklaşmaya çalıştığımızda böylesi değerlendirme gafletine gittiler. "Tamam kalın, yapın" dediler. Zaten senin de gücün öyle siyasi sorunları halledecek durumda değil, "bir koz gibi değerlendirilebilirsin, bu temelde kalabilirsin" dediler. Filistin devrim gerçeği, Lübnan ve Suriye gerçeği kendine göre bir strateji altındadır. Türkiye'nin yeri vardır Ortadoğu'da. Ona karşı bir vatanı kazanma grubu gelmiş, yüzlercesi var böyle, bir tanesi de böyle olsun yaşasındı. Onlar için öyle fazla anlamlı bir yaklaşım değildir. Ama kendilerine göre davranmaktan kimse onları alıkoyamaz.

Bugün düşman burada bütün devlet ağırlığını koyarak karşı durmaya çalışıyor, oyun yapıyor. Onüç yıl geçtikten sonra, biz de her şeyi hallettikten sonra bir anlamda bu çok geç ve anlamsızdır. Gafletler bu sefer düşman için çok ağır ve kötü sonuç veriyor. Şimdi ayılmış, uyanmıştır. Bu kendisi için gafletten de kötüdür. Biz buranın yaşamına -dostların pek fazla itibar görmedikleri biçiminde de olsa- yüksek değer biçtik. Yol arkadaşlarını da aldık. Birkaç yüz kişiyi buluyor. Çok yüksek değer biçtik gelişlerine, tüm gücümüzle onları çok mütevazi de olsa yerleştirmeye ve zamanlandırmaya çalıştık. Çok şeyler bekledik. Bu sefer daha iyi düşünürler, daha iyi hazırlanırlar diye.

1980'lerin başları bu sefer böyle kazanılmaya çalışıldı. Daha gelişmiş düzeyde bir yöneliş, bir partiye yöneliş, bir silaha yöneliş amacıyla görevlere yüklendik. Çok büyük bir inanç ve tutkuyla biz, bu sorumluluğu üstlendik. Her şeyin yapılmaya değer olduğu bir yerdi Lübnan. Mutlaka böyle kazanılması gereken bir dönemin içindeyiz ve bunu mutlaka kazanması gereken yoldaşlar topluluğuylayız, dedik. İçerde düşman yöneldi, sıradan bir ilişki, sempatizanı bile acımasız işkenceden geçirdi. Umudun zerresine bile yaşam hakkı vermemeyi tek politika olarak belledi ve uyguladı. Diyarbakır'ın zindan gerçeği, tarihte ender görülecek gerçeklik olarak belleklere kazınılmaya çalışıldı. Çok dengesiz bir biçimde, bir kurt sürüsü gibi ülke halkı üzerine yayıldıkça yayıldı. Biraz umut nerede varsa, biraz bilinç nerede uyanmışsa, hepsi tahrip edilmeye çalışıldı bu yıllarda.

Bu yılları böyle iliklerimize kadar duyarken, yine de "burada bir tohumlama mümkün müdür" diye kendimize sorduk. Yeniden yeşerecek bir bağımsızlık ifadesi nasıl olunur? Bütün çabalarımız bunun ifadesi olmayı bilmektir. Uğraştık, çabaladık, bu sahada bir toparlama konferansı yaptık. Orada yıkılan umutları, inançları tekrar tamir etmeye çalıştık. Neden ayakta durulması gerektiğini, neden partileşmenin daha da derinleştirilmesi gerektiğini, neden mülteci kokuşmuşluğuna düşülmemesi gerektiğini anlamlı gerekçelere ve bunun gerektirdiği özeleştirilerle sağlamaya çalıştık. Dönem her ne kadar derinlik, ciddiyet, hiç olmazsa 12 Eylül'ün acımasızlıklarına karşı kendine gelmeyi dayatıyorsa da, verilen karşılık ilgisizlik, yüzeysellik ve hatta kaçışa açık bir kişilikti. Yapı kaçış arıyor, sorumluluğa yaslanmıyor. "Çok sıkıştırırsan ölürüm, bir suikast veya bir komplo eylemi yaparım" diyor. "Öyle söylenildiği gibi düzenli, planlı bir savaşma diye iddiamız yok" dercesine yaklaşılıyor

hazırlıklara. Biliyorlar, en iyisini yazıyorlar. Yazılana bakarsan halk savaşı mükemmel kavranılmıştır. Pratik adıma bakıyorsun, bir iskelet yürüyüşüne benziyor. Bu çalışmaların en canalıcı dönemini yaşarken, amaç akla bile getirilmiyor. Bu konuda namuslu olmak gerekir. "Yeni ortamı kendim için derinleştireyim" dersen bilmeyerek birçok şeyi zedelersin. Milimi milimine tamamlayamazsan işleri, bütün çalışmalara en büyük kötülüğü sen yapmış olursun. Değil yıllarca ertelemek, bir gün ertelemenin hesabı bile çok ağır olur. Çok şey yitirilir. Ve neye mal olduğunu ortaya çıkarırsın. Olan tarihe olur, olan tarihi bir adıma olur. Belki sen kendini biraz rahatlığa kavuşturabilirsin, belki kendin için bir tehlikeyi de savuşturabilirsin ama müthiş bir dönemi, mutlaka kazanılması gereken bir dönemi kaybetmiş olursun. Biz artık buna, giderek artan tehlikeler diyoruz.

15 Ağustos eylemliliği kırk yerde çok daha güçlü darbelerle gerçekleştirilebilirdi. Eğer yönelişin komutanları olsaydı "yönelişin gerçekten fırsatını yakaladım, her şeyimi ortaya koyacağım ve kazanacağım" deseydiniz, şimdi yapmaya hiç gerek duymazdınız. Belki de son 5-6 yılda hiç yapma gereği duymayacağımız çalışma veya savaş sizlerle taçlanabilirdi. Ama bir yönelme düşkünlüğü, yönelmenin komuta düşkünlüğü, zayıflığı, yeteneksizliği adımını çok zayıf attırdığı için sonuçlarını getirmeyi bilememe, ondan sonrasını adeta düşünememe, böyle bir zayıflıkla karşılık verme durumu oldu. Eğer birisi militan kişiliği, savaşan kişiliği, büyük önderliği anlayamazsa, yitip gidecek. Göçmen kuşlar gibi köyün etrafında dolanıp dururlarsa düşman bir öğrenir, iki öğrenir ve atar pusuyu düşürür. Ve bildiğimiz gibi 1985 yılı artık düşmanın böyle avlamaya çalıştığı bir yıl oldu. Hiç akla, yüreğimize getirmek istemediğimiz olaylar başımıza geldi.

Bunlar bu büyük çalışmanın başına neden bu zayıfça yaklaşımları getiriyorlar? Neden ülke sevgisi bunlarda bu kadar zayıf? Neden kazanmak tutkusu bu kadar zayıf? Neden bunlar bu kadar inkarcı kalıyorlar? İşte daha sonraki köklü çözümlemelere bu endişeler nedeniyle ulaşma gereğini duyduk. Aslında bu tehlike önceden görünmüyor değildi.

ortaya çıktı. Aslında bu adamları böyle değildi, buna eminim. Bu adamların böyle olmaması gerektiği açıktı. Oportünizmde kemikleşme, devrim görevleri üzerine yürümemede kemikleşme dediğimiz durumları görmemezlik edemezler. Biraz üzerine gittik, fark ettiler. Buna öfke duyduğumu, belki tahmin ediyorlar ama, ben o noktaya gelmemek için inanılmaz derecede dostça, yoldaşça yaklaşım gösterdim. Fakat hepsi umursamaz bir davranış içinde. Özünde birisi yoldaşlığı yaşamazsa, pratikte kendi tutumunu esas alacaktır. Gerçekten, sözümona yiğitliğe toz kondurtmamak gereği olarak biz böyleyiz. Aslında kendilerine inanmadıklarını çok iyi biliyorlar; ki, yerine getirilmeyen görevler vardır. Bile bile bunun imkansızlığını gösterip oportünist kişiliği kemikleştirmeye yöneliyorlar.

İşte o bildiğimiz 3. Kongre sonrası yeni sürece girdik ve yoğunlaşmış eğitim devrelerini başlattık. İşlev ve ürününü oldukça iyi gösterdi ve talimat, perspektif ve planı iyiydi. Uzatılmış da olsa, gecikilmiş de olsa yeni bir tarihi hamleyi mükemmel başlatıyoruz burada. 1987 Mayıs'ı çok önemli ve oldukça iyi hazırlanmış gruplarla ülkenin bütün bölgelerine doğru yürüyüş konumuna getirilmiştir. Bu sefer yüzeysellik aşılmış, toplumsal çözümleme, kişilerin şahsında detaylı kılınmıştır. Hakeza görevler oldukça iyi belirlenmiş, geçmiş deneyimlerden oldukça iyi dersler çıkarılmıştır. Bu anlamda daha derin, daha sonuç alıcı bir bimez. Böyle olmalarına da gerek yok. Adam vatan düşmanı, vatan haini, adam vatanının inkarcısı, adam halk düşmanı, halkının inkarcısı, halkını görmeyen, halkını bilmeyen, halkını hiç sevmeyen bir duruma gelmiş gerçekliği temsil ediyor. Nesini versin bu dağlar için, bu halk için? Halk dediği hep başına beladır! Halk dediği hep başından defetmesi gereken, kuyusunu kazması gereken bir sürü gibi görüyor! Ne diye versin? Parti de onun için nedir, bir şey veriyor mu? Parası geliyor mu? Parti savaşçı veriyor ama üzerinde ağalık yapıyor o kadar partili! Çok net bir biçimde bu durumu ortaya çıkarmaya çalışıyor.

Tabii ki biz 1988 hamlesini karşılamaya çalıştık. Tamamen tutulmuş hudutlardan çok zor da olsa bazı grupları aktardık. Buraya daha fazla yüklenme gereği duyduk. Çünkü içerisi iyi sinyaller vermiyor, iyi sesler çıkarmıyor. Bu içerdekileri 1988'de bu alana aldık. 1989 kış boyu geniş bir sorumluluk grubuna durumları kavratmaya çalıştık. Ve bu defa ilk kez aydınlandılar. Hem pratiği, hem de burayı iki defa yaşayanlar var. Bu sefer giderler 1989'u iyi getirirler, dedik. Gidiş o gidiş: Yine örgütlenmeye gelememe, daha çok birbirlerini işlemez kılma, çeşitli kaçış yollarına sapma, genelde sağlam bir yürüyüş, halka sağlam bir bağlılık, düşmanı değerlendirme yok. Acayip bir halk saldırganlığı gelişiyor. Yeni bir eylem türü gelişti. Düşmanı kat be kat güçlendiren ve halen olumsuz etkilerini tasfiye etler. Gazeteciler geldi. Beklemiyorduk. Fakat bu eğilimde olan yaklaşımlar oldukça çok varmış. Yine zindan politikasında bazı önemli gelişmeler var. Zindanda adı duyulmuş ve hatta egemen kılınmış bazı kişilikler buraya yollandı. Birisi 1988'in başında buraya yollanmıştı. Büyük bir ihtimalle 1988 provokasyonun önderi kılınmak isteniyordu. Başaramayacağını, kendini ele vereceğini anlayınca, kendini objektif veya subjektif bir ajan durumuna sokmaktan çekinmiyor. Ardından en hazırlıklı bir çıkış tekrar başlatılmaya çalışılıyor zindanda. Bilemiyoruz anlaşmalar, sözleşmeler ne düzeydedir. 1988'in sonlarında tekrar geliştirilmek istenen PKK içindeki önderlik, özellikle zindandaki önderlik, yine Avrupa'da -özellikle zoraki olarak, belli tutuklamalarla birlikte- ortaya çıkarılmak istenen önderlik bizi tehdit ediyor. Hepsi de iç içe. Ve "hizaya gelmezsen, bu yılın sonunda bitersin" diyor. Bu yaklaşımlar 1988'in ortalarında, 15 Ağustos Atılımı'nın 4. yıldönümünde bütün etkileri ile ortaya çıktı.

Evet, her zaman belirttiğim gibi, düşman planlı ve sinsi düşünür. Uygulamalarına güç verirken planlı olduğunu sen bilemezsin. Fakat giderek bunun böyle olduğunun anlaşıldığı bir yıl olarak, yılın bu ikinci yarısını iyi anlamaya çalıştık. Buna vereceğimiz karşılık, hiç şüphesiz devrimci mücadeleye, devrimci silahlı savaşıma daha da inatça sarılmaydı. Provokasyonu açığa çıkarmanın ve üzerine gitmenin yoğun çabası var-

Büyük çalışma vatanı ve özgürlüğü kazandırır

Bu açıdan ülkeye dönüşün anlam ve önemi bütün yönleriyle konulurken, ortaya çıkabilecek gelişmeleri nasıl bir kişilikle karşılamanız gerektiğine dair gelişme sorunları ve görevlerimiz ve ayrıca kişilik sorunları, devrimci militanın özellikleri ve militan yaşam biçiminde, o dönemin de ortaya çıkarttığı oldukça olası her soruna cevaplar veren, karşılıklar veren değerlendirmelere gittik. Bunun yanında her türlü takviye de yapılıyordu. Donanım itibarıyla her türlü silah, araç-gereç, maddi donanım emirlerine veriliyor. 300'ü aşkın bir militan güç ki, oldukça inançlı, kendini feda etmeye hazır ve her şeye yürüyecek kadar cesaretli tutumlara sahiptir. Komutası sağlam, iyi bilen, ölçen bir komuta olsa, aslında nereyi vursa orayı alabilir. Düşmanın şimdiki gibi bir hazırlığı yoktu. Bir tek korucusu da yoktu. Yapılması gereken, insanına sevgiyle yaklaşmak ilkesine büyük değer vermek, silahına büyük bağlılık göstermek, ortaya çıkan sorunlara biraz düşünerek cevap vermekti.

Evet, yapılacak olan buydu. Kendini ateşe atanlar vardı, ama böyle sağduyu sahibi bir tane adam göremedim. Bunlar kazanabilecek bir süreçteydiler. Bunlar kazanmanın imkanlarını yakalamışlardı. Neden sonlarını böyle kötü getiriyorlar? Bunlar, 3. Kongre süreci dediğimiz tartışmalarda eleştirilerde cevabını vermeye çalıştığımız pratiklerdir. Onlar; bu alanlara kadar çağırdık ve getirdik. Çoğu Botan'a gitmişler. Bazı tarihi görevlerle karşı karşıya gelmişler. Özellikle sorumluluk düzeyindekiler bunu başaramamalarına rağmen, o utanmaz suratları ile geldiler. İnsan kendisiyle oynar ama, bu kadar oynamaz. Bir çalışmayla oynar ama, bu kadar oynamaz. Sağduyudan yoksun yaşar ama, bu kadar yaşamaz? Çoğunun suratında da, durum değerlendirmesinde de bunu görüyoruz. Derdiniz neydi? Ülkenize gittiniz. Namus, onur silahına sahip oldunuz. Tarihin şanlı ve şerefli adımıyla yüz yüze geldiniz. Siz ne yaptınız? Sen bir fukara köylü çocuğusun, taş çatlasa ya bir çorba bulabilirsin ya da bulamazsın. Ölüm her zaman var. Ve burada sana en yüksek değer biçiliyor. Güvenlik de var. Neden biraz namusluca bu işlerin üstüne yürümüyorsun? İnsan olun! Mayasında kötülük varsa, düşkünce büyütülmüşse ve kendini çok köklü bir operasyonla öğütmemişse, temizlememişse bundan fazla bir şey beklenemez. Tıpkı şimdilerde olduğu gibi adam bize karşı kara, kapkara öfkeli. Sanki biz kendisine ne yapmışız! Buradaki öfke şundan kaynaklanıyor: Hiçbir halk çocuğu ve hatta insanoğlu böylesine önemli süreçlerde böyle davranamaz ve böyle davrananların hiçbir gerekçesi de olamaz.

İnsanoğlu, halkın çocuğu, namuslu olacaksınız biraz. Sen bir çorba için kırk takla atıyorsun, Avrupa'ları yeterli görmüyorsun, Arabistan çöllerini yeterli görmüyorsun, yaşam istiyorsun! Cennet gibi bir ülke var, neden yönelmiyorsun? Dünyayı kat be kat kazanacak insanların var, niye onlarla birleşmiyorsun? Öfke bu yüzdendir. "Birleşemem, kazanamam" diyorlardı. Baktık böyle kaçış emareleri hayli bol ve en kötüsü de yüreği ülkesine yetmiyor, sevmiyor ülkesini, insanlarını sevmiyor. Kendi halkına yaptığını düşman bile yapmamıştır. Hepsini koruculaştırdılar. Başkalarının çöplüğünde, tuvaletinde çok mutlu olabiliyorlar. Kendisinin cennet toprağında suratı bir karış asık. Bunu görüyorum. Bu kendi başına büyük bir provokasyondur, kışkırtma davranışıdır. O sert dediğimiz yönelimler, bazı uygulamalar bu çerçeve dahilinde ortaya çıktı. Bazıları bunu 12 Eylül dönemindeki kaçışlara benzetmek istiyorlar: Her şey bitmiştir artık! Aslında o yüzden kaybetmiş birçok şeyi. Ama "arkadaşlık hatırına, yiğitlik adına kalalım" dediler. İnsanları bir araya getirecek en basit bir ilişkiye gelmiyor. Yüzünü dönder diyorsun, o sırtını dönüyor. Çok üzerine gidersen, intihar edebilir. Kayaları gösteriyor, "uçurum var, oradan atlarım" diyor. Yürüt biraz bir-iki örgüt ilişkisini, derdin ne oluyor senin, yapma, yapmayalım, dedik. Kabullendik veya içimize atmak zorunda kaldık. Provokasyona gelmeyelim, dedik. Yoksa biz duyarsız davranır ve buna boyun eğer miyiz, diyoruz. Durumu yanlış anladılar; bu o kadar önemli değil. Bunların bırakalım tam kazanmalarını, halkı örgütlemelerini, bunu tekmeleyecekleri surat asacakları bir aşama olarak görüyoruz. Ve bunu giderek bir tutum, bir kişilik ifadesi olarak kabul ettirmeye çalışıyorlar.

Birtakım sevdalı kişilikler böyle

"...İnsan olmanın mütevazi gereklerine bağlı olmakla, ülke ve toplum gerçeğimizde yaygınca yaşanan büyük kaçışa izin vermeme ve bu büyük gaflete kapılmama gibi bir duyguyu, tutumu ve giderek düşünceyi benimsemekle bu işe başladık. Vatanın bütün parçaları harabeye dönüşürken, insanlarımız sürüye dönüşürken, bulunulan duruma bakmaksızın yaşamanın imkanı var mı? "Sonu ne getirir?" sorusunu hiçbir biçimde ve hiçbir gerekçe ile düşünmeden buna yönelme gereğine inandık. Bizim yaşamamız tanınır tanınmaz, insanlarla tanışır tanışmaz bundan kopmanın tehlikesini görerek; yaşadıkça, yaşamdan güç kazandıkça daha doğruya yönelme, biraz bağımsızlığa, özgüce yönelme tutumuna sahip olma bizde gelişen kişilik gereğiydi..."

çimde yürüyün, dedik. Yönelmeler için koşullar hazır.

Güney'de de yönelme imkanları var. Buradan istediğin gibi yönelebiliyorsun. Bilinen bu hazırlıklarımızın başına yeni belalar getirme olayı gelişti. Burada lafta bir şeyler kabullenen ama özünde kendini gizleyen ve var olan olanakları da tükettikten sonra her şeyi düşmana peşkeş çekmeye hazırlanan kişilik, fırsat bu fırsattır deyip, Güney'de o çok önemli çalışma birikimini boşa çıkartıyor.

Buradan adam yolluyoruz Botan'a. Daha sonra açığa çıktı ki oradaki kişilik halkı katlediyor, yoldaşlarını ölüme gönderiyor. Aslında çok sınırlı da olsa bu hamle ülke içinde yeniden çok iyi imkanlar temelinde yürütülmeye çalışılıyor. İyi niyetli ise önemli adımlar atacak diye bekliyoruz. Askerlik kanunu bile çıkarılmıştır. Doğru tarzla mutlaka ülke halkını kazanacaklar. Doğru söz ve doğru silahla takviye edilmiş siyasetimiz kesin sonuç alacak. Davranışa bak: Halkı daha fazla kaçırtmanın ve hazır birikimleri de tüketmenin inanılmaz hain, aşağılık ve yetmez komutanlıkları boy veriyor.

1977-78'de de böyleydi. Garip bir gelişme! Aynen şöyle diyorlardı: "Her şeyi yetkimize ve egemenliğimize alalım, düşmanla dolaylı ya da direkt uzlaşmaya girelim. Güney'de KDP var. Onlara da kapıyı açık tutalım. İlgi-itibar adına ne varsa hamleye karşı onu da yitirtelim." Tabii ki bunların hepsine ajan demek gerekmek için uğraştığımız, uğruna şehitler verdiğimiz ve daha da vereceğimiz düşmanlıklar çıktı ortaya. Ve bu, partiye karşı sistemli yapılmış bir faaliyetti. Eskiden siniyorlardı, kendilerini fazla göstermiyorlardı. Bunlar bu sefer daha cüret kazanmış. Elinde silahı, yetki gasp edilmişcesine, çok aşağılık bir biçimde savaşçıyı ezme, halkını ezme, partisini boşa çıkarma, parti dışılığı sınırsız bir biçimde yayma çabasındalar. Bir vahşinin bile içine giremeyeceği durumlara girme, birçok değerli yoldaşı katletme olayı orada yaşanmış oldu.

Tabii bu günler, düşmanın daha değişik bir biçimde provokasyonlara yöneldiği bir dönemdir. 1987'de olağanüstü hal yönetiminin, özel savaşın daha iyi geliştirilmesi, onun çok önemli bir parçası olarak parti içten reformistleştirme ve ihanet ettirmenin çabası içinde olma, bunu özellikle Avrupa'ya dayanarak yapma durumları söz konusudur.

1988'e doğru geldiğimizde bunların hepsi tamamdı. Olağanüstü hal artık kurum ve kuruluşlarıyla birlikte sonuca gitmek istiyor. Bize kadar hissettirilmek istenen, "bu sefer sıçramayı yapamazsın, tabii seni için bir şeyler düşünebiliriz; vazgeç artık bu çalışmalardan, Türkiye'ye gelemiyorsan Avrupa'ya git" dayatmasıydı. Avrupa özerkliği, işbirlikçilerine gördürülmek istenen işleri daha o zaman bize layık görme, bizi o temelde hizaya çekme çabaları vardı. Bu politikanın sözcüleri buraya kadar geldidı. Avrupa'dakilerin üzerine gitmeye, zindandakilerin üzerine gitmeye, etkisizleştirmeye ve giderek 1989'a güçlü yönelmeye, 1989'un ülke içindeki tahribatlarına da yönelmeye başladık. O dönemin Kasım çözümlemeleri vardır. Aslında durumları çok iyi gören, 1989 Ocak Çözümlemelerinden de güçlü dersler çıkarır. Yani çok kapsamlı çözümlemelerle birlikte ülkedeki durum düzeltilmek istendi, sürekli gruplar hazırlandı, yedekler devrede tutuldu. Çok daha kapsamlı, derinlikli çalışmalar yürütüldü ve bildiğimiz gibi 1989'a giriş ezdirilmemeye çalışıldı. Çok sorunlu, çok başarısız da kalınmak istense de bu yılda, partiyi güçlü çıkarma, savaşı ezdirtmeme esas alınır. 1990 yılına güçlü girilir.

1990 hamlesi her bakımdan güçlüdür. Aslında 1989'a da güçlü girilir. 1988 sonlarından 1989 bahar sürecine kadar geniş ve oldukça tecrübeli bir grupla eğitim çalışmaları yürütülür. Bunlardan çok şey umut ediyorduk. 1989'un başında çoğu ülkeye yöneltilmişti. Yalnız bu sahadan 150'ye yakın güç yöneltildi. Diğer sahalardan gönderilenlerin de sayısı 100'ü aşkındır. Yani 300 kişiye yakın güçle 1989 yılı dışarıdan takviye edilmeye çalışıldı. Fakat savaş tarzına gelememe, parti dışılığı aşamama kaçınılmaz olarak kendini ortaya çıkardı. Bu çok büyük sonuçlar alınabilecek çalışmanın fazla verimli olduğu söylenemez. Daha da derinleştirilmiş bir karşı-

lıkla 1990 yılı yakalanılmaya çalışıldı. Bütün inatlara rağmen, doğru tutum bütün bölgelere dayatılmaya çalışıldı. Hemen hemen birçok bölgemize güç aktarılmaya çalışıldı. Talimatlar net, katılım giderek gelişiyor. Buna rağmen komuta bilinen yetmezliğini, gafilliğini şu veya bu düzeyde, şu veya bu kişilikte sürdürmekten geri kalmıyor. Komutanın bir kriz olarak kendini dayatması bu yıllarda daha nettir. Savaşçı yiğit, halkın da hiçbir suçu yok, olanaklar da fena değil. Fakat komutanlık kendini kriz halinde tutmaya devam ediyor. Bunun şüphesiz çok önemli nedenleri vardır. Komutanlık belirleyici faktördür bu yıllarda. Büyük çalışırsa vatanı kazanır, özgürlüğü kazanır. Aynı zamanda tarihi dile getirir. Bu çözümlenmiş kişiliğin somut ifadesidir. İç gericilik aşılamamışsa, kişilik sorunları giderilemese, yeniden yapılanma sağlanmamışsa, komutanlıkta kriz kaçınılmazdır. Bu temelde buna daha bir önemle yaklaşıldı. Yedekler sürekli geliştirilmeye çalışıldı. Biz yönlü çabalar içindeyken, bazıları yaptıklarını tam bir karşı-devrimci yaklaşımla başarmaya çalıştılar. Her yapılan müdahale grubunu, her yeni hazırlanma devresini boşa çıkarmanın düşmana taş çıkartan biçimlerini sergilediler. "Ben başaramadım, gelenlerdde başaramayacak; ben gelenleri kendimden daha kötü duruma düşüreceğim ki, sağ ayakta kalayım" dediler. Bu alçakça ve karşı-devrimci tutumu böyle geliştirdiler ve kendilerini böyle dayattılar. Halen bunun kalıntıları var. Çalışan parti, kendini adayan yine parti. Sana ne oluyor? Bırak biraz yardımcı olmayı, ölümcül noktaya gönderiyor gelenleri. Bir de ölüm haberleri geldi mi diye soruyorlar. Böyle komutanlar görüyoruz. Senin yoldaşındır, gencecik insandır. Senden biraz ilgi bekliyor. Yardımcı ol, halkına biraz hizmet etsin. Onun ilk düşündüğü şey, canavarlığın bin türü! Başarılı olmasını istemiyor. Gidenler her gün savaşmak istiyor. Bunların "suçu" daha fazla savaşmaktır. Korkmadan ölümün üzerine yürümektir. Başka hiçbir suçları ve eksiklikleri yoktur. Sen misin bu tutumu gösteren, sen misin onu belki de başaracak olan!

Bu yıllarda önemli komuta düzeyi kendisini böyle yüzeye vurmak istiyor. Aslında daha önce olup bitenin bir devamıdır. Bir türlü devrime, örgüte, partiye gelememenin devamıdır. Bunu da sabırla karşıladık. Adam saygıyı, her şeyi bir tarafa itmiş, canavarlaşmıştır. Dar mevzidesin, her tarafı düşman sarmıştır. Sana düşen, başını hızla kaldırıp biçilmek değil, oyuna gelmeden, çok sınırlı da olsa başarı imkanlarını zorlamaktır. Bu tutum içinde kalındı ve çalışmaya bir kez daha yüklenildi ve büyük bir inatla kazanılmaya çalışıldı.

Artık halkın da gırtlağına dayanan, kabul edilemez bir durum yaşanıyordu. Düşman dayatmaları karşısında ilk dostluk gösterileri başlatıldı. Nusaybin, Cizre halkının anlamlı tarihi adımları söz konusu oldu. Bu da gerçekten tarihi bir adıma değer bir adımdır. Tıpkı 1978'lerde Hilvan gibi yörelerde başlatılan halkın toplu katılımlı ve başkaldırı adımı daha da kapsamlı bir biçimde bu dönemde başlar. Artık halkın katıldığı bir olayın, birçok olumsuzluğu ve başaşağı gidişi durdurabileceği ortaya çıktı. Halkın giderek dalga dalga artan katılımı 1991 yılını güçlü karşılamaya götürdü.

Körfez savaşı sonrası iyi değerlendirildi. 4. Kongre gerçeği ile birlikte parti dışılığa son verme, eşkıyalığa ve canavarlığa son verme, savaşa gelmemeye son verme, halka doğru yaklaşmamaya son verme, 1989-90'da yapılan çözümlemelerin nihai bir sonucu olarak 1991'e yönelme başladı. Bilindiği gibi 1991 bu anlamda kazanımların en bol olduğu bir yıl haline getirildi. Parti öncülüğüne sınırlı bir dönüş, parti dışılığa sınırlı bir son veriş, yine temel taktiklere sınırlı bir dönüş gerçekleşti. Taktik dışılığa sınırlı bir son verişle birlikte, gerillayı oturtabileceğimizi gösterdik. Bu yılda, parti öncülüğü oturtulursa başarıların gelişeceği ispatlandı. Başarı için parti öncülüğünün oturtulması şarttır. Militan kişilik oturtulmadıkça güçlü bir çalışmanın başarı şansı yoktur. Gerilla taktiklerine dönüş, gerillayı kesin oturtabilir ve gerilla büyük sonuçlar alabilir. Gerillaya dayalı serihildanların süreklileştirilmesi ve gerillaya çok büyük bir güç vermesi kesindir ve bu temelde hareketin giderek legalleşmesi veya legal bir boyuta tırmanması kaçınılmazdır. Milyonların artık bizzat katılması giderek legal imkanları da göz önüne getirmeyi gerektiriyor. Bazı legal faaliyetlere el atma, o faaliyetleri değerlendirme, parlamentoya kadar bunu yansıtma gibi önemli sonuçlar olarak kendini gösterdi bu yıllar. Düşman bu yılı her ne kadar gelişmiş özel savaşla karşılamak istediyse de, bunu başaramayacağı ortaya çıkmıştır. Bu nedenle erken seçimi gündemleştirdi. Zayıflayan ANAP hükümeti yerine daha sosyal yönü gelişmiş bir hükümetle yönelme gereğini duydu. Bildiğimiz gibi, sağlı-sollu, Demirel-İnönü hükümeti, özel savaşın sosyal-siyasal destekçisi haline getirildi. Bu hükümetin 1991 yılı sonlarında kurulmaya çalışıldığında çok somut ve tek bir hedefle kurulduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor.

Özel savaşın sosyal temeli hayli zayıflamış; 12 Eylül rejimi ve ANAP'la devamlılık özel savaşı güçten düşürüyor. Demirel ve hatta Ecevit'lere, Türkeş'lere, Erbakan'lara bu nedenle icazet veriliyor. Onları tekrar 1980 öncesindeki bir milli cephe koalisyonu benzer koalisyonlar biçiminde kitleleri aldatarak, tekrar yanlarına çekerek çok şiddetli bir hamleye yönelmeyi kararlaştırıyorlar. Tamamen özel savaş yönetimi veya ordunun bu egemen yönetim gücü böyle bir hükümete duyduğu ihtiyacın karşılığı olarak, 1990 başlarından itibaren o bildiğimiz hava-kara saldırılarını yoğunlaştırarak, mevcut olanı dışında yeni ve önemli kazanımlardan da hareketi alıkoymaya çalışıyor. Bunun için de bazı işbirlikçileri yeniden canlandırmaya çalışıyor. Sahte bir Kürt kimliği ve sözümona reform paketi geliştiriyor. Bu yıllarda bol bol Kürt işbirlikçilerini çağırıyor. İlişki kuruyor, en üst düzeyde karşılama yapıyor, Kuzey Kürdistan ile Güney Kürdistan'ın ortak dayanışmasını engelemek istiyor. Bu çok ciddi bir durumdur. Bu yıllarda Güney ve Kuzey'in ordulaşması ve cepheleşmesi devletleşmeye kadar götürebilir; nitekim devletleşmenin bütün imkanları vardır. Ama bunu engelliyor. Güneyli güçleri yanına çekmekte ne kadar usta olduğu şimdi daha iyi anlaşılıyor. Ekmek vererek, birkaç dolar vererek bunu gerçekleştiriyor. Partiye de içten dayatılan provokasyonun fazla başarılı olamayacağı anlaşılınca, özellikle zindan ve sahte reform politikası 1991'in sonlarında tüm yönleriyle anlaşılmıştır. Tekrar zindana daha sert yükleniyor. Provokatörlerden umudunu kesince, bütün gücüyle PKK'ye yönelmekten başka çaresinin olmadığını görüyor.

Bu değerlendirmelerden çıkarabileceğimiz sonuçlar nelerdir? Tüm bu ölü kişilik, ilgisiz kişilik, en başta partiye çizgisine, komutalaşmaya gelmeyen kişilik lanetleniyor, affedilmeyeceği ortaya çıkıyor. Açık ki yetmeyen bir kişiliğin bu kadar yıldan sonra yetmezliği kemikleştirmesi affedilmezdir. Bunca yıldan sonra sağlam bir komutaya gelmeyen kişiliğin affedilmezliği çıkıyor ortaya. Ülke sathında şimdiye kadarki yaşananların bundan sonra affedilmezliği kesindir deniliyor. Bu kadar gelişmeden sonra, olup bitenler bu noktaya ulaşmak için yetmiyor mu? Neden biraz namuslu, "biraz başarabilirim, biraz yaklaşabilirim halkıma, bu ülkeye de yaklaşabilirim" tutumu gösterilmiyor? Öyleyse yetmiyor mu bu olup bitenler? Bu anlatılmaya çalışılıyor. Kendisiyle oynamalar, gafilce yaşamlar yetmiyor mu? Nasıl doğdunuz, nasıl büyüdünüz, bu beni hiç ilgilendirmez.

Olanaklar savaşı geliştirmek için yaratılmıştır

Bütün gücümü ortaya koyarak nefes nefese bu noktayı yakalamanın bir sonucu olarak, bizimle yol arkadaşlığı yapmak istiyorsanız yürüyün! Bundan sonra sağlam yürünemeyecek mi? Bu halka hiç değer verilmeyecek mi? Bu ülkeye, bu dağlara sağduyuyla yaklaşılmayacak mı? Anladık namussuzun hikayesini, anladık ihanetin, anladık inkarın hikayesini; sevmeyelim mi şimdi bu ülkeyi? Benimsemeyelim mi? Bu insanlar hiç mi değerli değil, nereye kaçmak istiyorsunuz? Kimler nerede sizi yaşatabilir? Halen ne kadar düşmek istiyorsunuz, düşkünlükte sınır nereye kadar? Neyiniz var? Kim size ne verebilir? Yaşamı bu kadar değersizleştirmenin ne gereği var? Kan-ter içinde her yere koşuyorsunuz, çok rahat olabiliyorsunuz, karşılığında ne alıyorsunuz, ne oluyorsunuz?

Büyük özgürlüğe gelemiyorsunuz; güneş kadar yakıcı gerçekler var, ona gelemiyorsunuz. Çok güçsüzsünüz, her hareketi kabul edecek kadar güçsüzsünüz. Büyük güçlenmeye, büyük gurura neden gelemiyorsunuz? Karmakarışık ve muğlaksınız. Bu kadar açıklık, bu kadar kesinlik ortaya çıktıktan sonra, niye yön veremiyorsunuz? Niye doğrultu adamı, yöneliş adamı olamıyorsunuz? Şimdiye kadar neden böyle yaşadınız? Bu büyük, çok inat edilen gericilik mi dersiniz, onursuzluk mu dersiniz, namussuzluk mu dersiniz, adını ne koyarsanız koyun, onların kofluğunu ispatlamak için yaşadınız. İçte yaşamadınız mı? Bir adam ki, bir insan ki kendine kötülüğün sınır tanımaz bütün gereklerini yakıştırır... Öncelikle temizlenmesi gereken bu kişiliktir. Ya yerin dibine gömülerek ya da arındırılarak... Bunun için yaşanması gerekir. Anlamazsanız, anlayıp da gereklerini yerine getirmezseniz, işte tam da bu noktada gerekirse adam gibi, gerekirse komutan gibi yaklaşırım. Saygılı olmazsanız, birleşmesini bilmezseniz, kazanmasını bilmezseniz size hiçbir şey kazandıramam. Ben dünyayı da daraltmışım. Dünya, aramıza işbirlikçi Kürtleri sokmaya çalıştı. Namussuz Kürtlerle bir şeyler yapmak istedi. Onun da önüne geçtim. İşbirlikçiliğe yol kesilmiştir. TC'ye kaçışa, düşmana kaçışa ilişkin yollar da kesilmiştir. Nasıl kesilmiştir? Halkın güvenini kazanarak kesilmiştir. Bu halkı çok iyi biliyorum. Bir evladı için kıyameti koparan bir halktır. Hepsini bir günde armağan edecek kadar kazanılmıştır. Bunun için saplantı yollarınız kesilmiştir. Komutanlıkla oynayacaklarmış, oynayın bakalım! Yetkileri gasp edeceklermiş, gasp edin bakalım! Edin, ben de hazırım.

Uyarılar, yol göstermeler çok önceden yapıldı.

Korkan bir halk yok artık. Size ne oluyor? Herhangi bir yere elini sallasan gürül gürül savaşçı çıkıyor. Her türlü savaşa hazırız. Peki sizlere ne oluyor? Savaşmamak için, savaşı geliştirmemek için neden çaba harcamıyorsunuz? Düşmanın ödü patlıyor artık, o noktaya gelmiş. Neden sonuç alıcı bir biçimde üzerine yürümüyorsunuz? Can güvenliği diyorsanız, güvenliğin alası şimdi bizim ülkemizdedir. Düşmandan daha fazla komutanlar kendini güvenlik içerisinde hissedebilir. Yürütücüler, sorumlular için biraz tedbir yetiyor. Bu günü bu anlamda yakalamak önemlidir, tarihidir. Yenilgi de buradadır; yani "namusluca, onurluca, başarılıca yaşayamam, gelişemem, kazanamam" diyenin öldüğü gündür. "Ben yine eskisini yaşarım" diyenin öldürüldüğü gündür. Açık söylüyorum; herkes kendisi için çok iyi anlamlar çıkarabilir. Ben yol arkadaşlığı için davet etmedim, Kimseyi zorlamadım. Ama istediğim çok münasip, çok uygunca bir yol arkadaşı olabilmeyi sağlamadır. Ben düşkün bir adam değilim, kendimi namuslu yaşatmanın ölçüleri dahilinde tartmayı beceren bir insanım. Ülkesine sadık, halkına sadık, insanlığa sadık.. Bunu görmemek, görüp de gereklerini yerine getirmemek mümkün değildir. Eğer bazıları inadına bizi yine geri çekmek istiyorlarsa, daha önceleri de söyledim: En değme provokatör karşı da ben istifimi bozmam. Ama bu, onu affettiğimi göstermez. Ben düşmanıma karşı saygıyı bile elden bırakmam. Çirkin hareket etmem ama, bu düşmanımı affettiğim anlamına gelmez. Bu kadar başarısız, bu kadar hazırlıksız, bu kadar görevlerde lakayt adam benim yanıma gelemez, sorumluluğum altında çalışamaz. Görüyorsunuz yoktan var etmenin hikayesini? Halen mi bir şey yapamazsınız, halen mi doğru yürüyemezsiniz? Etrafınıza halk doluyor, savaşçı doluyor. Halen mi saygılı olamazsınız, halen mi yön veremezsiniz, halen mi bildiğinizin yüzde birini uygulayamazsınız? Yapmazsanız, hangi mahkemede kendinizi nasıl ve ne diye savunacaksınız? İşte bu günler bütün bu hesapların verilmesinin kararlaştırıldığı günlerdir.

Bizim öfkemiz düşmana karşı fazla değildir. Bakın düşmanımız 70 yaşındadır. Başbakan Demirel ve diğerleri tahrik edici lafları söylemekten öteye bir şey yapamıyor. "Şöyle ezerim", "çılgınca çoluk çocuk vuranlar", "benim hesabım onlarla" diyor. Bizimle olsun. Ben sözlerini fazla önemsemem, onun hamlelerini göz önüne getirmek bile istemiyorum. Bu düşmandır, düşman tabii düşmanlığını yapmak zorundadır. 70 yaşına gelmiştir, namusunu kurtarmak isteyecektir. Her gün bir yere fırlıyor, "devletim için yapıyorum" diyor. Ben de 18 yaşındaki delikanlı gibi hareket edeceğim. Demirel'den demokratlık mı bekleyeceğim, İnönü'nün oğlundan demokratlık mı bekleyeceğim, insanlık mı bekleyeceğim? Babası temelini atmış, kendisi tamamlar. Demirel üç defadır başbakan oluyor, her sefer düşmüştür. Bu sefer sağlam ayakta kalmak isteyecektir. Askerlerine ne lazımsa kırk takla atar verir. "İğne ucu kadar bir yer de olsa devlet otoritesi olacak" diyor. Bu, bizi kastederek söylenen bir sözdür. Bize iğne ucu kadar bir özgür yaşama yeri tanımak istemiyor. Çok sonradan yetme, görmedir bu topraklarda. Çapulculuktan, işgalden başka bir yöntemi olmamıştır bu topraklarda. Ve bize iğne ucu kadar yer bırakmamakta kararlıdır düşman. Özel savaşın çeşitli taktikleriymiş; çok işlediniz, çok yaşadınız, özel savaşın her türlüsünü yapar. Yani her şey uygulanabilir. Hepsini sana uygular o, onun işidir. Diplomasiyi de kullanır, kültürü de kullanır, iç siyaseti de kullanır, ekonomiyi, şovenizmi, en son tekniği de kullanır, nitekim kullanıyor. Senin kullanacak neyin var? Bunlar da bellidir artık.

Şunu çok iyi bilelim: Biz de iğne ucu kadar olanaklarla yola çıkarak kazanmayı başardık. Bu hareketin tarihçeyi böyle başlar. Bu tarihçeyi göreceksiniz, bu tarihçeyi görmeyen, bu tarihin böyle başlayıp da bugüne kadar gelişimini görmeyen devrimci olamaz, savaşçı olamaz,

militan olamaz, komutan olamaz. Yapılan büyük kurnazlık da budur. Olup bitenden habersiz, imkansızlığın nasıl başarıldığından habersiz, bunu başaran ruhu, direnişi görmeyen neymiş de PKK'li olmuş, neymiş de komutan olmuş, olmaz böyle! Yani siz iliklerinize kadar duymasanız bu tarihi, yaşamı öğrenemezseniz. Bırak komutanlığı, insanlığı öğrenemezsiniz. Özgür insanın nasıl yaratıldığını anlayamazsınız. Bunun için tarih gerekli; parti tarihi, önderlik tarihi gereklidir. Öğreneceksiniz, hem de iliklerinize kadar duyacaksınız.

Biraz saygı, sadakat gerekli. Neden gerekli? Bakın, yarın işbirlikçisi de çıkar, "ben bağımsızlıkçıyım" der; ki o noktaya gelmişler. 1992 yılı sonrasında Güney'de Barzani ve Talabani önderliğinde her türlü otonomicilik, Kuzey Kürdistan'daki her türlü Kürtçülük, bir bakarsınız ki, dört dörtlük bağımsızlıkçı kesilmiş! Bunu anlamak gerekir. Uzun dönemler Kürtçülük ve önderlik adına düşman politikasına sonuna kadar yatanlar, -1992'ye kadar böyleydi, halen de devam ediyor- bir işbirlikçiliğin ve ihanetin sorumluluğu ve önderliği senin mücadelenin ürünlerine sahip çıkarsa, bunun sebebi sen olursun. Birçok işbirlikçi günlük olarak "bağımsızlık" için çalışıyor, bağımsızlıkçı kesiliyor ve muhtemelen de birçoğu ileride özgürlükçü kesilebilir. İki büyük dağ arasında büyük bir uçurum, bir insan bacağının kapatamayacağı bir uçurum olsa, sen dağın bir tarafında cehennemi yaşarsan, dağın öte tarafında cennet olursa, ne yapacaksın? Bir köprü kuracaksın! Ancak o köprü, seni o cehennemden kurtarıp o cennet dağa götürür. PKK olayı da böyledir. 20 yıldır aralarında büyük uçurum olan iki dağ arasındaki köprüdür. Biliyorsunuz dağın bir tarafında karanlık, işkence, cehennem var, kendiniz de yaşadınız. Diğer tarafında vaad edilmiş bir cennet var. Bizim dağlarımızdır. Özgürlük dağında en eşitçesine, en adaletlicesine yeni topluluk, özgürlük üssü kurulabilir. Halk şimdiden bunu tercih ediyor. "Ben bu cehennem dağının değil, cennet dağının eteklerinde yaşacağım" diyor. Karar vermiş ve yürüyor bu dağlarda. Geçtiği yer o köprüdür, PKK köprüsüdür. Bu köprü olmadan hiçbir şey olmaz, hatta cehennemde yaşadığının farkında bile olamazsınız.

Bazıları işte bu köprüyü inkar ederek cennete gidebileceklerini sanıyorlar. Henüz Arafat'tayız, köprüden geçiyoruz. Unutmayın ki köprüden geçiş bitmemiştir. Büyük bir kısmı halen köprünün öbür ucundadır. Ucu belirmiştir cennetin, ilk kafileler Arafat'tan geçiyor. Henüz bayram değil, bayram arifesindeyiz. Bu tarih işte bu anlamda doğru anlaşılmalıdır. Eğer bugün sosyalizmin başına belalar gelmişse, sorumsuz nesil 70 yılda olup bitenin hikayesini öğrenme gereğini duymamıştır da ondandır. Bu nesil hiçbir şeyi yeterli görmez, büyük bir hayırsız olarak, bir hain, inkarcı olarak bu değerler üzerine kurulur ve her şeyi peşkeş çekebilir. Ailelerimiz buna "hayırsız evlat inkar eden evlat" der ve tarih hiçbir zaman bu tiplere hayırlı bakmamıştır, hep lanetlemiştir. Katılımımız lanetli bir değerlendirmeye konu olmasın.

Başarısız yürüyüşün hesabının verilmeyeceği bir dönem yakalanmıştır

Bu tarihi süreç içerisinde yetmez gafil kişilik gözardı edilemez. Bu öldürülmüştür. İkinci büyük husus da budur. Bu tarihi bir köprüdür, cennetin ucunu yakalamıştır ve üzerinden en kalabalık halk toplulukları geçebilecek kadar sağlamdır. Yürüyüşçülerin artık gafil olmasına ne gerek var? Çarpık olmanın, her türlü küfrün, rezilliğin, sefaletin etkisini taşımanın ne gereği var? Cennette özgürlüğe gidiyoruz ve onun gerekme kararlılığı bu kadar açığa çıkarılacak, hazırlıklar bu kadar yapılacak ve siz hala sağlam savaşmayacaksınız; siz hala görev, yetki ve sorumlulukları karmakarışık hale getireceksiniz. Bu, içine girilebilecek en affedilmez, en lanetli tutumlardan birisidir. Hepiniz kendinizi yeniden yapacaksınız. Yiyorsunuz, içiyorsunuz, sigaranızdan bir saniye, bir gün taviz vermiyorsunuz. Madem öyleyse kutsal işe de kendinizi vereceksiniz. nın verilemeyeceği dönem yakalanmıştır. Ve eğer bunlara itiraz yoksa, size attırılan bazı tarihi adımları gafletle, vurdumduymazlıkla, sorumsuzlukla birkez daha bize yaşatırsanız, benim size her şeyi yapma hakkım vardır. Size, bu halkın, tarihin her şeyi yapma hakkı vardır.

Öncü olmak isteyen sizlersiniz. Bu halk adına önderler gerekiyor. Ona talip olanlar, onun hakkını vereceksiniz. Çok mütevazice bir görev adamının içine girmesi gereken durum bunu ortaya koyuyor. Değerlendirin. Sizin bellediğiniz, karşı karşıya olduğunuz görev karşısındaki tutum budur. Sorumsuzluğu ve zavallılığı da bir tarafa bırakın, her türlü yanlış kavrayışı da, kendi kendimize yakıştırdığımız bir yığın sahteliği de bir tarafa bırakalım. Kendime öyle ahım şahım önderim demiyorum. Mütevazice, namusluca yaşanabilir. Ben bunu kanıtladım. Bana, hiç kimse başarısızlığa götüren yetersizliğe ve namussuzluğa, başarılı ve yeterlidir dedirtemez. Bana bunu dedirtemezsiniz. Bana neden başarısız olduğunuzu kanıtlayamazsınız. Neden yetmez kişilikler olduklarınızı, tıkanıklığa yol açtığınızı kanıtlayamazsınız. Her gün raporlarda okuyoruz. En değme namussuzların bile içine giremeyeceği durumlar var. Öyle durumların içine neden girildiğini de bana izah edemezsiniz bundan sonra. Birimlerinizle, birliklerinizle, bütün yürüyüş kollarınızla sıradan bir askerin, en üst düzeydekilerin içine girebileceklerini tutumu söylüyorum ve rahatlıkla da böyle yaşayabileceklerini belirtiyorum.

Bütün bunların anlamı şudur: Bundan sonraki dönem farklıdır. Bütün objektif ve subjektif koşullarıyla yürüyüşte başarı kesin olmalıdır. Bu, böyle dahiyane, büyük kahramanca hamlelerle değil, sınırlı yapılması gereken görevlere yaklaşım, biraz sağduyu ve biraz ataklı yaşamla zaferin rahatlıkla başarılabileceği bir dönemdir. Bu ispatlanmıştır. Buna da hiç kimsenin, hiçbirinizin itirazı yoktur.

Görev almak istiyorsunuz, tüm ülkedekiler ve "her türlü göreve layıkım" diyenler, görevlere yaklaşımı ve bakışı kazanmayı esas almalıdırlar. Şimdi ille da söz verin, bizden görev talep edin diye dayatmıyorum. Fakat görevi sınırlarını çizdiğimiz bu te-

"... 15 Ağustos eylemliliği kırk yerde çok daha güçlü darbelerle gerçekleştirilebilirdi. Eğer yönelişin komutanları olsaydı, "yönelişin gerçekten fırsatını yakaladım, her şeyimi ortaya koyacağım ve kazanacağım" deseydiniz, şimdi yapmaya hiç gerek duymazdınız. Belki de son 5-6 yılda hiç yapma gereği duymayacağımız çalışma veya savaş sizlerle taçlanabilirdi. Ama bir yönelme düşkünlüğü, yönelmenin komuta düşkünlüğü, zayıflığı, yeteneksizliği adımını çok zayıf attırdığı için sonuçlarını getirmeyi bilememe, ondan sonrasını adeta düşünememe, böyle bir zayıflıkla karşılık verme durumu oldu. Eğer birisi militan kişiliği, savaşan kişiliği, büyük önderliği anlayamazsa, yitip gidecek. Göçmen kuşlar gibi köyün etrafında dolanıp durulursa düşman bir öğrenir, iki öğrenir ve atar pusuyu düşürür. Ve bildiğimiz gibi 1985 yılı artık düşmanın böyle avlamaya çalıştığı bir yıl oldu. Hiç akla, yüreğimize getirmek istemediğimiz olaylar başımıza geldi..."

li kişiliği bellidir. Biz büyük sabrı ve büyük güçlendirmeyi onun için yapmışız.

Düşmanın her türlü dayatması altında oluşan kişiliği, hiçleşen kişiliği bir kader olarak görmüyorum. Ona saygı göstermem, ona yoldaş olmam da doğru değil. Kabul etmek zorunda değilim. Siz, bize böyle gelemezsiniz, siz, bize böyle yol arkadaşlığı yapamazsınız. Onlar bize yaraşmaz. Ama ölmek de bize yaraşmaz. Böyle inanılmaz bir süreçte, yürüyüşü biz buraya kadar başaracağız da, siz halen bu aşamada sağlam yürümeyeceksiniz!.. Bu halk bu kadar açığa çıkarılacak, bu cesaret bu kadar açığa çıkarılacak, ordulaş- Namusluyuz diyeceksiniz ve kendinizi vereceksiniz. Ben bir kader olarak görmüyorum namussuzluğu; gençliği, çarpık bacaklılığı normal görmüyorum. En aşağıda, en zorda kendimi görüyorum. En zor nefes alan kişi olarak kendimi değerlendiriyorum. Bunlar bir gerçek. Ben yürüyüş pozisyonumu bırakmadıktan sonra hiçbirinizi bırakamazsınız; ne hakkınız var, ne de gereği var. Anlaşılması gereken şudur: Görevlere -bu komuta görevi de olur, sıradan bir savaşçı görevi de olur- mükemmel yürünebilecek bir dönem yakalanmış, hiçbir gerekçe ile başarısız yürüyüşün hesabının verilemeyeceği, ucuz kaybedişin hesabımelde bizden talep edin. Yani başarıya ulaşmayan hiçbir şeyin, ne kabul göreceği ne de beklenebileceği bir koşulda bu yakın geçmişin tüm tarihi adımlarının başına getirilenlere benzer duruma getirirseniz kendinizi ne yapacaksınız? Bir yüzsüz gibi, bir utanmaz gibi özeleştiri vermeye mi geleceksiniz? Gelemenize de gerek yok. Peki yaşayacak mısınız? Bunu özünüz kavrıyor mu? Kişiliğiniz bunu kavrıyor mu? Kendinizi kandırıyorsanız siz bir sahtekar olarak bu dönemin içine giriyorsunuz demektir. Böyle girişten vazgeçin. Ben sıradan herhangi bir adam değilim. Yaşamımı da buraya öyle basit getirmemişim, herhangi bir şeye de önderlik etmiyorum.

Bu kadar sabrettim, kendime tanımadığım yaşam fırsatını hepinize tanıdım. Bu kadar şehitleri de kendi sorumluluğumda, üzerinde yükselebileceğiniz bir basamak olarak döşedim. Ne kadar layık olacaksınız? Olmazsanız nasıl hesap vereceksiniz? Onu soruyorum. Eğitimi değerlendirememişsiniz, görev sahasını değerlendirememişsiniz, "ne geziyorsun buralarda" demezler mi adama? "Kafam çalışmadı, göremedim, ulaşamadım, irtibatım yoktu, istihbaratım yoktu" diyorsan, yine "ne geziyorsun burada" demezler mi adama? Ordu böyle kurulur, ordu komutanı böyle olunur, asker böyle olunur. Birini buraya getirsem, onu iki ay eğitsem süper devrimci olur ondan. "Hayır göreve yürüyemiyorum, hayır savaşa yürüyemiyorum, hayır tökezliyorum" diyor. Vur böylesine, kırk takla atsın, gitsin. Komutan yürüyüşü böyledir.

Namuslu olmayı bileceksin, ben bunu bir kader olarak görmüyorum. Bu topraklarda böyle ölü gibi yaşanabileceğini kader olarak görmüyorum. Bu kadar açlığa, bu kadar işkenceye, bu kadar zulme, bu kadar bitirilmişliğe rağmen siz böyle uzun kulaklılar gibi yaşamayı kabul edemezsiniz. Hiç kimse bu kadar işkenceyi yaşayamaz; müthiş bir tepki oluşur. Gururlu olacaksın, bunun başka çaresi yoktur. Ölüme, her şeye hazır olanlar yanına geliyor. Her türlü silah da var. Hala "eğitemedim, takımımı yetiştiremedim, örgütleyemedim, yarısı kaçtı" demek ne anlama geliyor? Bunu kime anlatıyorsunuz? Bütün bunlar bu önderliğe anlatılmaz öyle. "Vay yetişemedim, vay haberim olmadı, tedbir alamadım" sözlerini sen kime anlatıyorsun? Bu bize, partiye anlatılamaz.

Bakınız, çok ilginç bir yaşam tarzınız var. Sigaranızdan, çayınızdan vazgeçmiyorsunuz ama, ölümcül tehlikelere karşı tedbirsiz davranıyorsunuz. Buna karşı hafif bir kabış bile atamıyorsunuz. Böyle kurtarma mı olurmuş? Raporlara şu bile yansımıştır: "Düşman dört bir taraftan etrafımızı sararken, biz çayımızı bile bırakmadık." Bu aymazlık yaşanılır mı? Siz ne biçim insansınız, bu saflarda, hem de gerilla saflarında eski namussuzluğun görünüş, yürütülüş ve yaşam tarzı nasıl yaşatılabilir? Öyle beslenmiş, öyle alıştırılmışsınız, kazandığınız ülkeye bakın, kazandığınız halka bakın, kendinize bakın, elde kazanç var mı? Beni korkunç çalıştıracaksınız ama siz "biraz da PKK ile oynarım" biçiminde yaşayacaksınız! Bu bize yakışır mı? Bunu hangi yürekle yakıştırabilirsiniz? Tamam, ben hiç de çok çok başarılarla dolu bir ordu, bilmem bir parti, belki bir cephe kuramadım. Ama gerçekten biraz namuslu olabilmek için, onuru kurtarmak için, adına bugün özgürlük savaşı dediğimiz bir yaşama anlam biçmek için, önemli şeyler sundum. Hiç bunların değeri yoksa, cepheden göğsünüzü gere gere bize karşı savaşın, bizimle oynayarak değil. Bunlar nasıl oluyor da bizim saflarda ne ile, kimle savaşıyorlar? Bunun anlam ve önemi açık, yürüyüşün tarzı açık. Bunlar halen neyi yaşıyorlar, neyle savaşıyorlar? Burada ben suçu kendimde bulacağım. Sen madem öndersin, nasıl bunlar senin sahanda böyle ortaya çıkıyorlar? Madem sen bu işe bu kadar meyil vermişsin, her şeyi kendine kabul ettirme pahasına da olsa, böyle bir amaca yönelmişsin, peki bunlar nedir sahanda? "Ne biçim öndersin" demezler mi, demiyorlar mı sana? Ben mi buna sebebim? Sizler, hiç kimsenin layık olamayacağı koşullarda düşkünce yaşamayı kabul edenler buna sebeptir, ben değil. Ben bir insanda bitebilecek ne varsa sergilediğime inanıyorum. Ama elalem sizlerin yüzünden bizi böyle değerlendiriyor.

Ben artık kendi kendimi böyle değerlendirmek zorundayım. Onun için ben size sö-lemedim mi, dakikanızı bile sağlam değerlendirmek zorundasınız. Size göre namus, şöyle bir karınız oldu mu elde edilmiştir!

"...İnsanlar yol arkadaşlarıyla yürür, hedefe ulaşabilir. Tek başına büyük toplumsal, ulusal hedeflere varmak mümkün olamamıştır. Bir yerlerde sağlam yol arkadaşları kesin gereklidir. Bunları edinmeye çalıştık. Partiye başladık; böyle yol arkadaşları edinilmeye çalışılırken parti sözcüğü ağza alındı. Parti için gruplar örgütlenmesi varmış, ideolojisi varmış; bu kavramlarla da tanıştık. Ve biz de olalım, dedik. Yine oldukça çocukça bir yürüyüş... Daha çok zayıf kişiliklerle partileşmeler, gruplaşmalar yaratıldı. 1970'lerin başında bu sefer böyle yapmaya çalıştık..."

Ben buna büyük namussuzluk diyorum. Siz bu felsefeyle büyüdünüz, yetiştiniz. Bunlar bende sıfır. Bize göre yaşam, size göre kişilik çok farklı anlamdadır. Çıkan sonuç şudur: Bundan sonra yürüyüşler biraz adama yaraşır olmalı, bundan sonra ülkesine, hakına, yoldaşlarına yararlı olmalı, anlaşılmalı. Burada ölüm yok, burada size hiç kimse gidin fedailik yapın demiyor. Benden daha fazla, hatta düşmandan daha fazla yaşama şansınız var. Bunlar kanıtlanmıştır. Tarih bunun kanıtlarıyla önünüzdedir.

İlk yılları biz şöyle babayiğitliklerle, böyle şahadetlerle geçirdik, buraya kadar getirdik. Bu büyük şehitlerin, eğer en büyük değerlerinden bahsedilecekse, sizin en büyük fedailikle karşılamanız gereken adımların sahibi olabilmişlerdir. Bütün bu yıllar, bu yılların bütün günleri her birisine bir şehit sığdıracak kadar, kendini feda edercesine size 1992'nin yaşam şansını sunmuşlardır. Kimse sizden bu anlamda bir önderlik istemiyor. Sizden daha çok rahatlıkla bir özgür yaşam şansının değerlendirilmesini istiyoruz. Bakın, değerlendiremiyorsunuz; işbirlikçiler bile doluşuyor PKK'nin üstüne, bunu yaşayalım diye.

Bu kadar kabarış neyi ispatlıyor? Bu benim açımdan ilk günden böyledir; yürütülmesi gereklidir. Ben iki sözcükle işe başladığımda hazrol-daydım. Aval aval yüzüme bakanlara karşı bir peygamber gibi huşu içinde bir tavır vardı. Ben iyiyim, siz kendinize bakın. Bir gün, bir saniye bile saygıda kusur etmedim. Bu halka, onun her türlü değerlerine ve sizlere de büyük sevgi, büyük saygı, büyük hoşnutluk her zaman gösterilen tavırdır. Peki sizler neden bu kadar zıtsınız ve niye böyle bir tavır içinde olamıyorsunuz? Kürdistan ülkesini tanıyorum. Halkının özelliklerini benim kadar tanıyacaksınız, ilk defa bu gerçeklikleri ortaya çıkardığımızı belirtiyoruz dünyaya. Bu da bana ne-

den sizin gibi yaşamamanın gerekliliğini ispatlıyor. Benim büyük saygım, büyük ihtirasım, neden böyle yaşanılmayacak? Neden böyle savaş adına savaşla oynanılacak. Daha da fazlası, doğrusu savaşla çok şey rahat elde edilebilir. Doğru yolda çok rahatça savaşılabilir.

Bakın, tarihte ordular kurulur, komutanlıklar tahsis edilir. Bizde durumlar farklıdır. Bir köle bile on yıldan fazla emek ve yalın ayakla çalışarak, efendisine her şeyini sergileyerek kendini kanıtladıktan sonra, özgür savaşma hakkını elde etmiştir. Bir köleden bir komutan olmak için, birkaç meydan savaşının başarıyla kazanılması gibi bir şartı var. Siz bir kölenin çok gerisinde, bir kölenin yaptığından bin kat yetersiz, hiçbir şey katmadan, kazandırmadan özgür savaşma hakkını elde ediyorsunuz.

Biz köle bir halkız, inkar etmeyin. Köle bir halkın içinde sizler bir kölesiniz. Bizim için demokrasi yok, özgürlük yok. Bu kavramlar altında bizim için ölüm vardır. Kendi halkını değiştir öyleyse, aldanma, ortaçağdaki, ilkçağdaki kölelerden daha fazla düşürülmüş bir köleliğimiz var. Bundan emin olmalısınız. Eğer bu doğruysa, o zaman bir köle özgür bir savaşçı haline gelmek için inceleyin, -kölelerin tarihini hepsinde bu vardır- gerçekten yıllarını efendisine, hem de savaşarak nasıl veriyor? Ve daha sonra bir iki rütbe almak için nasıl bir zekayla savaşı kazanıyor? Osmanlılara bakın, hepsi devşirme, birçok paşaları, vezirleri devşirmedir. Her birisi birkaç meydan savaşı kazandırmıştır. Özgür savaşçı olmanın anlamını artık kavradınız ve komutanlık istiyorsunuz. birkaç başarılı eylem gerçekleştirin hiç olmazsa. Vermenin gereği açık değil mi? Siyasi önder diyeceksiniz, hazır olun hiç olmazsa, eğitip işleyin, moral kazandırın! Bu, savaşa hazır hale getirmek değil midir? Var olanı doğru-dürüst işletme, var olanı doğru-dürüst eğitme!.. Bunun siyasal yönle bir ilgisi var mı? Birimleri çok kısa bir sürede yarı yarıya azalt, kahret!.. Bunun tarihle ve günümüzde komutanlıkla bir alakası var mı? Bir Türk teğmeninin bile bir-iki askerini kaybetmesi halinde rütbesi sökülür. Birimin ise -en haksız amaçlar temelinde olsa bile- en azından bir uyarı yapması gerekir. Düşmanın generali şunu söyler: "Bir askerimizin düğmesi olmasa, ben sabaha kadar uyuyamam!" Karşınızdaki düşman günlük olarak böyle söyler, böyle işler. Tarih böyle olmasına rağmen, siz halen ordulaşmaya ve askerileşmeye gelemeyeceksiniz. Demirel 70 yaşındadır, adam korkunç takla atıyor. Bize karşı mevzi kazanmaya fırlıyor! Sizler daha gençsiniz, normal ibr siyasi yönelimi yapamayacaksınız; kırk kat tembelliği, boş avare yaşamı kendinize layık göreceksiniz; bunların ne kitaplarda, ne tarihte, ne de günümüzde yeri var!

Ben bütün bunları neden tekrarlıyorum! Bak gençsiniz, öyle yıpranmış bir haliniz de yok, taşı sıksanız suyunu çıkarırsınız! Buna rağmen, o kadar laçkalık, tembellik, askerliğin "a"sıyla alakası olmayan, komutanlığın "k"siyle alakası olmayan tutumları yaşayamazsınız! Biraz zor olabilir ama bu size sorumsuz, haylaz davranma hakkını vermez! Ben bir şeyi daha belirteyim: Belki öyle yetiştirilmişsiniz ama, bu andan sonra böyle hareket edemezsiniz. PKK tarihine, PKK şehitlerine saygıyla karar verin. Bu saygı "laftır" desek, insanlık diye bir şey bizde kalır mı? Böyle yaparsak, insanlığımız asla kalmaz! Bundan sonraki gidişatı, yönelişi, yürüyüşün -bu geçen tarihi dönemlerin- her bakımdan başarısız kişiliğinden intikam alırcasına başarılı kılmak doğru değil midir? Evet, doğrudur! Burada şuna açıklık getirmek istiyorum: Asker nasıl alınır, asker nasıl eğitilir, asker nasıl örgütlendirilir; yine komutan kimdir, nasıl davranılır? Mademki, mutlak kazanılması gereken bir yaşam var önümüzde nasıl asker olunabilir, nasıl komutan olunabilir, nasıl örgüt komitesi kurulabilir, bu izah edilebilir mi? Siz izah edebilir misiniz? Şimdi bu lal dili, bu şaşı gözü ve bu sağır kulağı bırakın! Ben, sizin suç ortağınız olmak istemiyorum! Geçmişte olmadım, bugün olmadım ve yarın da olmayacağım!

Yine, düşürülmüşlerin yol arkadaşı olmak istemem. Beni zorla kendinize suç arkadaşı ettiremezsiniz! Bunun faydası ve kazancı yoktur. Bizim yol arkadaşlığımız bu kadar somutken, düşman bu kadar acımasızken, görevler bu kadar yakıcıyken, bu olanaklarla rahatlıkla başarabilecekken halen neden sağlam görev adamı olamayacaksınız, neden hala görevlerle oynayacaksınız? "Muğlağız, net değiliz" diyeceksiniz! Raporlar geliyor, günlük olarak gafleti yaşıyorlar, gafleti yazıyorlar. Tarihin mutlak ve rahatlıkla başarılabilecek görevini, nasıl başarısızlığa uğratıldığını yazıyorlar. Hem de kendi elleriyle, kendi sorumlulukları altında oluyor. Adama, "sen nasıl bunu yaptın, bu nasıl yürektir" demezler mi? Ben bin defa öleceğimi bilsem, yine bunlarla yaşayamam.

Bunlara sürekli öfkeleneceğiz. Ayık olun! Siz yaşamı böyle ele almakla, en kabul edilmez olanı yapıyorsunuz. Sizinle kimse yaşayamaz. Belki şimdi hesap sormayabilirim. Şu anda istediğim gibi hesap sormuyorum. Belki bu hiçbir zaman gerçekleşmez de. Fakat şunu her zaman söyleyeceğim: Sen alçaksın, sen şerefsizsin, sen görevlerle oyanayansın, sen kaybedilmeyen yerde kaybedensin ve hep yüzükoyun yerde sürüneceksin! Bu da, herhalde en büyük darbedir. Böyle olmaya gerek var mı? Çok istiyorsunuz böyle olmayı? Buna bayılıyor musunuz? Ölmek de kar etmiyor. Bunun anlamını çıkaramadım. "Ben gider kendimi bombalarım" diye bir sonuç çıkmıyor. Geriye, işin doğru ele alış, doğru savaş, doğru vuruş tarzı kalıyor. Bükemezsiniz, yan çizemezsiniz, oynayamazsınız. Bu halk için, tarihin bu dönemi için, bundan sonrası için bu gerekir. Bunun dışında bir yürüyüş, bir vuruş tarzında ne imkan görürüm, ne de gereğini kabul edebilirim. Dünya halklarıyla eşit ve özgür temelde kucaklaşmanın, her şeyden önce kendi halkıyla kucaklaşmanın, yine ülkesiyle kucaklaşmanın dışında ben imkan ve olanak göremiyorum; emeği ve ruhu da göremiyorum; özgürlük, bağımsızlık ise hiç yok! Eğer geçmiş mücadelemizin bir hatırası olacaksa, bu halka sıradan bir saygınız olacaksa, -diğer halklarla karşılaşıyorsun onların her şeyini paylaşmaya ve yaşamaya çalışıyorsun, onlara da bir saygınız olacaksa- bu ancak doğru yürüyüşlerle olur. Sağınızla-solunuzla konuşuyorsunuz, yoldaş olmak istiyorsunuz, ancak böyle yürürseniz olur.

Yetmez kişilik aşıldıkça tarihi adımlar atılır

Evet, gafletin çocukları, tarihi adımların yetmez kişilikleri ve başına en büyük belayı getirmekten sakınmayan aymazlığın kişilikleri, bundan sonra görev, bundan sonra komuta, bundan sonra asker yürüyüşünün sahibi olmayı anladınız mı? Bundan sonra doğru yolda yaşamayı becerebilecek misiniz? Hiçbir şeyi başaramayacaksanız bile, engel olmaktan kendinizi çıkarabilecek misiniz? Kötü ölmeyelim, kötü söylemeyelim! Engel olmayı önleyebilecek misiniz? Kendi halkınıza bir saygınız ve bir vefa borcunuz olacaksa hiç olmazsa bundan sonra biraz önleyebilecek misiniz? Her türlü andı içerek bağlı olduğunuzu söylediğiniz bu şehitlerin anısına bir karşılığınız olacak mı? Bırakalım bize bağlılığı, benimle amansız çatışmayı ve yine çekişmeyi bir tarafa bırakarak, sunduğumuz destekle biraz yürümeyi bilecek misiniz? Bütün bunları yaparak, bu önemli tarihi adımların affedilmez kişiliklerini az da olsa kendinizde mahkum edebilecek misiniz? Bu büyük adımın, bu kutsal çalışma alanının son sözü olmaya, ama mutlak başarılması gereken, tarihe başarıdan başka hiçbir biçimde yazılmayacak andımızın sahibi olmayı bilecek misiniz?

Çalışmaktan bıkan yok! 1982'de buradaki çalışma bitti, ülkeye tarihi yöneliş vardı. Ama daha sonra her yılı daha kapsamlı hale getirmek gerekirken, gereksiz dönüş yılı haline getirdiler. 1992 yılına geldik. Bir on yılı daha getirmenin lanetini, gafletini, yetmezliğini yaşatmaya mı çalışacaksınız? Eğer şimdiye kadar olduğu gibi yaşarsanız, belli ki niyetiniz bir on yılı daha böyle yapmaktır! Hiç hak etmediğimiz, hiç beklemediğimiz bir biçimde buna fırsat tanıyacak mısınız? Bir emrivaki gibi misafirliği de zorlarcasına çok gereksiz bir on yılı yaşadık. Ülkemizde de bir benzer durumu yaşadık. Şimdi bir üçüncü dönemi acaba aynı şekilde mi yaşatacaksınız? Ummam veya benzemiyor diyeceğim ama, bunu bununla bırakmayacağız, tedbiri hiç şüphesiz alacağız. Aslında tedbiri halkımız almıştır; tedbiri tecrübemiz almıştır. Her tarafa yetişecek yedeklerimiz almıştır. Tekrar tarihi yıllarla, tarihi adımlarla oyun oynanılmaması için, gafil yaklaşılmaması için, yetmez yaklaşılmaması için, başarısız yaklaşılmaması için tehlikeler her taraftan kuşatmaya alınmıştır. Savaşçısı da, komutası da, her türlü örgüt adamı da gaflet ne kadar köklü de olsa, gevşeklik, başıboş kişilik ne kadar kolaçan da etse, ama hiç olmazsa bundan sonra bu tedbirler karşısında, bu olanaklarla bu dönemin her şeyi gerçek kılan değeri karşısında ve biraz kendinize duyacağınız kaygı karşısında diyorum ki, bu dönem geçmiş yıllar gibi olmayacak, komutanlığı ve savaşçılığı kavrayıp uygulayabileceksiniz. Buna biraz daha inanıyorum, inanmaktan da öteye tedbirler fazlasıyladır. Tecrübe güç kazandırmıştır. Dolayısıyla iktidar yürüyüşü hayalden öteye adım adım gerçekleşebilecek, savaşılarak, onun her türlü örgütsel, siyasal tedbiri, çalışması yapılarak kazanılacak bir yürüyüş haline dönüştürülmüştür. Buna bu yıl, 1992 yılı Newroz'uyla başlandı diyebiliriz. Newroz ve onun şehitlerinin iktidar ve özgürlük amaçlı başlayan yürüyüşünün bir gerçek olacağını, gerçek bir iktidar yürüyüşü olacağını, öncünün komuta ve ordu yürüyüşünün böyle iktidarı yakalayan bir yürüyüşü olduğunu kesinleştireceğimize eminiz.

Tüm bunları belirtirken, bu kadar gerçekçi ve eleştiriciyiz. Belki tam bağımsızlık, özgürlük istenildiği gibi elde edilmeyecektir ama bir parça kurtarılmış vatana ve çok özgürleşmiş bir halka ulaşılacaktır. Mevcut yürüyüşün buna ulaşma şansı, şanstan da öteye hazırlığı, donanımı, önderliği, her düzeyde savaşı, savaşçılığı buna el veriyor. Bu anlamda cennetin ucu da yakalanmıştır. Uçurum da aşılmıştır. Kervanın çoğunluğu daha geride de olsa, uç yakalanmıştır diyoruz.

Arafat'tan bayrama ulaşılıyor diyoruz. Devrilecek olanlar kalmış, varsın devrilsinler. Uçurumdan alaşağı olup dereyi boylayacak olanlar vardır. Boylasınlar ama böyle bir yürüyüşün sonunda, bir parça bağımsız vatan kadar oldukça özgürleşmiş bir halkı da kazanacağımız kesindir. Biz istiyoruz ki çok zorunlu olmadıkça, gereksiz kayıplar vermeden zaferi birlikte kazanalım. Ve sizler, bu büyük bağımsızlık ve özgürlük yürüyüşünün, bundan yola çıkanların, bu en önemli sonuç devresinin en önde yürüyen bir kolu, hem de başarıyı sadece kendinde değil bütün arkasındakiler için, her taraftakiler için sağlamak amacıyla yola çıkanlarsınız. Tarih her zaman böyle şanlı yürüyüşlerin sahibi kılmaz adamı. Bir defaya mahsus, o da böyle çok büyük açıdan, çok büyük umutsuzluk dönemlerinden ve çok büyük güçsüzlük dönemlerinden sonra, alacakaranlıklardan ve korkulardan sonra, oldukça planlı güç getirilebilir, başarabilir bir tarzda yakaladığınız bir andır. Bu yürüyüş denilebilir ki, tarihimizin en şanslı yürüyüşü olduğu kadar, en planlı dönüşlerinden birisini elde etme, ona öncülük etme onurudur da. Ucunda mutlaka kazanmanın olduğu, kaybetmenin asla affedilemeyeceğ, tarihte kaybedilen her şeyin kazanıldığı, sadece kendi ulusal gerçekliği, kurtuluş için değil, başta komşu halklar olmak üzere tüm insanlığa en soylu dengelerle kavuşmayı mümkün kılan bir savaşmanın yol alışıdır. Bizi bugüne kadar yaratan böylesi bir savaşımın, yürüyüşün rüyasıdır. Sadece rüyasıyla buraya kadar geldik; ya bunun gerçekleşmesiyle neler yaşanılır, neler gerçekleştirilir, düşünelim ve gereklerini sonuna kadar yaşayalım. Savaşalım, başaralım, yaşayalım!

Bu temelde, buradaki çalışmamıza büyük bir anlam biçerken, bu anlamda şahsınıza şeref ve onuru taşırken, her tarafa en başarılı sonuçları sağlamayı esas alırken, bundan sonrasını mutlaka bu biçimde getirmenin adını ve sözünü şehitler adına ve direniş değerleri adına, insanlık adına yurularken, tüm partililere, onun önde gelen militan komutanlarına, savaşçılarına sürekli ve kesintisiz başarılar süreci diliyoruz.

"...Örgüt çok zayıf, adımlar çok gevşekçedir. İşte bu, düşmanın ne kadar keskin, sert, acımasız gibi de gözükse, felçli yönelişine yol açıyor. İstiyor karşısında büyük bir isyan olsun, istiyor karşısında bir ordu gücü olsun ki yerle bir etsin. Ama böyle bir durum yok. Kılıcı sallıyor ama boşa sallıyor. Hikaye budur aslında. Ordunun örgütlenişi, eyleme geçirilişi karıncaya vurmaya, karınca yürüyüşünü durdurmaya yetmiyor. Yürüyüş böyle düzenlenmiştir, bunun için vuruş da çoğunlukla boşa çıkmıştır. Fakat sağlam basılmazsa rahatlıkla ezilmek mümkündür. Bu ezilmeyi önlemek için çıkış aranacaktı. Adına biz çıkış diyoruz ama en büyük vatana ve özgürlüğe yönelmenin adımını atmış oluyoruz. Yurt dışına çıkışımız yerinde ve zamanında bir adım oluyor..."

Yine halkımıza, bu şanlı yürüyüşe bu başarı temelinde katılmasını, sonuna kadar partisine güvenmesini, serihildanlarını her tarafa yayarak ucunda zafer olan bağımsızlığa kadar ama mutlaka zaferi bir yerinden yakalayarak götürmesi için de, her şeyini ortaya koyarak başarılı olmasını dileyeceğiz. Dostlarımıza, dost olması gereken insanlığa her zamankinden daha fazla bizi doğru kavramalarını, bizi desteklemelerini, bunun kendi kazanımları, kendi destekleri olduğunu bilerek, daha da birlikte yol almaya, daha fazla dayanışma içinde olmaya özen göstermelerini dileyeceğiz.

Bu çalışmaları buraya kadar getirmenin tüm sorumluluklarını üstlenmiş, başarıları kadar başarısızlıklarının sürekli acısının, endişesinin, öfkesinin, kabul edilmezliğinin yaşayan bir kişisi olarak, ucuz söz söylenmeyişini veya çok konuşmayı, çok yapmayı çok yetersiz gören olarak değerlendireceğim... Tüm bunların bir başlangıç olduğunu, gecikmiş bir yaşta da olsa, büyük, taze ve geniş başlamanın hamlesi içinde olacağım. Bunun dışında kendime ve kendi şahsımdaki tüm çalışmalara başka türlü bir başlangıç ve yol aldırmaya şans tanımayacağım. Şimdiye kadar bir insanda en başarılamazın başarıldığını çok iyi görerek ve yaşayarak, benim verdiğim güç ile bundan sonrasını daha fazla başarılı kılmak yönündeki bağlılığa daha fazla değerle karşılık vererek; bunun da ancak her geçen günü daha fazla başarılarla mümkün olacağını bilerek ve tüm eleştirilere rağmen sizlerle birlikte, halkımız ve dostlarımızla birlikte yürüyerek, başarıyla iktidar yürüyüşünün bir ucundan tutmaya olan inancı, iradeyi ve çalışmayı bir soluk kadar bile nefessiz bırakmamak, iradesiz bırakmamak kaydıyla başında olacağıma ve başarıya ulaştıracağıma inanıyorum, inanıyoruz. Ve tekrar sizlere, tüm partililere, halkımıza bu temelde mutlak başarılar diliyoruz...

15 Mayıs 1992

Savaş hamlesine güçlü adımlarla atılarak dönemi kazanalım!

Abdullah Öcalan

Başarımız, en başta mücadelemiz için temel olabilecek gelişmelere yol açabilir. Adına gerçekten gelişme diyebileceğimiz ve hızından hiçbir şey kaybetmeden sürdürmeye çalıştığımız bu süreçte attığımız adımlar çok önemlidir. En az yanılgıya ve hatalara düşerek mücadeleyi kendi doğruları temelinde bu süreçten çıkarmak tarihimizde ilk defa gerçekleşen bir başarıdır. Bu, eğer tam başarılırsa insanlık açısından da anlamlı bir gelişme olur.

Hepimize büyük sorumluluklar düşüyor ve düşmeye de devam edecek. Bu sorumluluğu karşılamaya çalışıyoruz. Denilebilir ki bu temel insani özelliklerden tutalım ulusal-toplumsal özelliklere kadar hemen her yönüyle böyledir. Bu özelliklerin tahrip edildiği, yadsındığı, yabancılaştırıldığı ve tanınmaz hale getirildiği ilişkiler yumağı içinden geliyorsunuz. Buna doğru yaklaşma, hatta bunu düzeltme gücünü göstermek, öyle sanıldığı kadar ne kolaydır ve ne de sandığınız gibi bir gelişmedir. Bu anlamdaki çabaların iyi kavranması sizler açısından önemli bir ihtiyaçtır. Bilinçli insan olmanın bir gereği de kendi doğrularına sahip olmak ve bu doğrular temelinde yaşama gerekirse yeniden başlangıç yaptırmak ve yön verebilmektir. Buna hepinizin şiddetle ihtiyacı vardır. Şüphesiz bir inkar ve bir yabancılaşmanın ürünü olan sizleri, çok sakin ve rahatlıkla kabul edilebilir biçimde karşılamak kolay değildir. Bu anlamda da hata yapmamaya çalışıyoruz. Sizleri olduğunuz gibi kabul etmek, yenilgi de dahil birçok şeyin kendi başına elden gitmesine yol açabilir. Hele hele yeni doğrular temelinde buna karşılık vermemek, her türlü olumsuz gidişatın da temeli olabilir.

Bu durumlara düşmemeye çalışıyoruz. Yaşam kavgası gerçek bir kavgadır; fakat görünen odur ki, kavganın içinde müthiş yenilmişsiniz. Çok acı yenilgiler içinde paramparça olmuş kişiliklerle yeniden ayağa kalkmak istiyoruz. Hiç kimsenin tenezzül etmediği, umut vermediği, çaba sergilemediği durumlarınızla uğraşıyoruz. Evet, gerektiğinde uğruna büyük kavgaların verilmesi gereken değerlere, en sıradan şeyler kadar bile değer vermeyen bir düşkünler topluluğundan geliyoruz. Ona karşı yenilmemek ve ayakta kalmak öyle bildiğiniz, yaşadığınız gibi kolay değil; tam tersine bizim için direnç açısından bu çok büyük bir savaşım anlamına geliyor. Büyük yitiriliş, küçültülüş ve kaybedişe karşı bu her gün insandan büyük direnç istiyor. Hatta bu da kötü sonuçlandırılmamak için daha da özgün yaklaşım istiyor. Bu, aynı zamanda büyük sorumluluk anlamına geliyor. En değme gücümüz sizler oluyorsunuz. Ufak bir başıboşlukta nerelere yaslanacağınızı kestirmek zor olabilir. Halen işin emir-komuta düzeyinde olanlar kendilerini bile işletmekten acizlerse, askeri kurmayı bile çok az bir çabayla başarabilecekken, daha çok kendilerini uyguluyorlarsa, burada sorunun büyük olduğunu düşünmesi gerekenlerin düşünerek sorunları çözmek ve görevlerini layıkıyla yerine getirmek durumunda oldukları inkar edilemez. Böylesine güçlü yaklaşıma mutlaka bazılarının ulaşması gerekiyor. Görev ve sorumluluklardan kaçmak, ihmal etmek veya saptırmaya uğratmak, durumu ve dönemi kurtarmadığı gibi daha da batırtır. Derinleşen doğrultuya bağlı kalmanın anlamı bu çerçevede olur. Sadece biçim değil, yok edilmiş bir içeriğiyle bunu böyle geliştirmek gerektiği ortaya konur ve kabul edilebilir bir şekilde biçimine kavuşturulur. Başarılmak zorunda olunan işler de bunlardır, ama hepsi de ateş hattında yapılmak durumundadır.

Sizin (bu eğitim devresinin) durumunuz hiç şüphesiz iradenize hakim olan gelişme doğrultusuyla karşı karşıyadır. Sonuna kadar kavramanız ve gerekli sonuçları çıkarmanız için, duruma oldukça eleştirisel yaklaşıldı; yollar, yöntemler gösterildi ve ondan sonra sonuca gitmeniz istendi. Hiç şüphesiz özlemleriniz, baskıdan kaçanın gayet samimi ve özgürlük talebine bir yönelim temelindedir, fakat çok hazırlıksız, donanımsız ve güçsüzdür. Kendi haline bırakılırsa imha olmaktan kurtulamaz. Ve kişiliği çok tehlikeli geliştirir. Bu temelde kendimize kapsamlı görevler çizerken, sorumluluğumuzun düzeyini ve bunu nasıl yerine getireceğimizi bilerek, hareket hattımızın üzerinde dürüst ve başarılı bir şekilde durmaya çalıştık. Şimdi bundan bir sonuca da gitmek istiyoruz. Bunun için ne yapılsa azdır.

Moral durumunuz o kadar zayıf, ilişki düzeyleriniz ve iradenizin bir kısmı o kadar terk edilmiş ki, bunun karşısında böyle bıkmadan, yılmadan durabilmek ve çözüm gücü olabilmek çok büyük cesaret ister. Bunlarla birlikte, sizleri sürekli gündemde tutmak istiyoruz. Çünkü, başka yöntemlerle sizleri yaratmak mümkün değil. Kendinizi düşürüyorsunuz, fırsat verilse mevcut bütün gelişmeleri yerle bir edebilirsiniz. Birçok alanda çıkan pratiğin verdiği ders budur. Peki ama neden? Üstelik bunu rahatlıkla genelleştirip, bütün bir yapıyı yenilgiyle karşı karşıya getirebilirler. Böyle sefil, gafil ve tehlikeli yaklaşım sahipleri çoktur. İşin kötüsü bunların hepsi de iyi niyetlice bu işi yapıyor ve hatta iyi yaptığına da inanıyor. Bu duruma güçlü bir çıkışla karşılık vermek gerkir. Yoksa muhalefet önderliği başarıyla yürüyemez.

Mevcut güncel savaş gerçeğine yanıt olabilmek; ilkel, çıkarcı, ardına kadar imhaya ve düşmeye açık yaşam ve ilişki düzeyinize bir kurtuluşçu yaklaşımla karşılık vermek çok büyük özveri istiyor. Büyük çaba, hem düşünsel ve hem de pratik gereklerinin yerine getirilmesini istiyor. Başka türlü sizi yönetmek mümküm değil. Biz başlangıçta, toplum ne kadar dağıtılmış ve düşürülmüş de olsa, yine de asgari sorumluluk düzeyine sahiptir diye inandık. Esas gelişme noktalarını yakalarsa gerisini getirebilir diye inanıyorduk. Ama bunun yetmediği ortay çıktı. Böyle inanmakla, böyle beklemekle, pek de sonuç alınamayacağını tekrar tekrar gördük. Bu açıdan şimdi işleri daha sıkı ele alıyoruz. Bu da savaşın biraz daha adım atması anlamına geliyor; bazı başarıların kesintisiz devam etmesine yol açıyor. Bu da bizim için yaşamın kendisi oluyor.

Evet, yaşadığımız günlerin anlamı böyle çiziliyor. Yaşama büyük saygısı olanlar, yaşamı tekdüze geçiremezler. Unutmayın ki, bir PKK'lide yadedilecek en önemli özellik, bütün toplumun boş verdiği onurlu ve özgür yaşama bağlanıp, bunu ölüm pahasına da olsa sürdürebilmektir. Biz buna anlam vermeye ve onu elde etmenin savaşını vermeye çalışıyoruz. Her şey bunun için diyoruz. Bütün şehitlere de böyle bağlı olmaktan başka doğru yaklaşım tarzı gösterilemez. Bu tarzda dürüst savaşanların yaşamına değer vermek başka türlü olamaz. Sizlerin de derin ve anlamlı umut ve özlemlerinize, ancak ileri çıkışlarla karşılık verilebilir. Düşman cephesinde yalan, demagoji ve saldırı esas bir tutumdur ve bu şiddeti hiç azaltılmadan esas itibarıyla üzerimize püskürtülüyor. Devlet güçlerinin kendi temel görevleri, tüm zamanlarını üzerine harcadıkları kendi karşıdevrimci savaşları söz konusudur. Buna karşı her geçen gün, daha iyi davranışları, tüm olanakları birleştirerek bölmemek ve kaybetmemek için oldukça militanlaşarak ayakta kalmaya ve saldırıları başarıyla boşa çıkarmaya çalışıyoruz. Biz biraz halkı mevzilendirmek istedik. Partiyi önder kılmak istedik. Ulusallık açısından kendine güvenenleri, halk savaşına katılmak ve sorunlarına çözüm üretmek isteyenleri, çok acil olduğu kadar uzun vadeli ve kapsamlı görevlere yaklaştırmaya çalışıyoruz. Halkı ve öncü gücü ayakta tutmak başka türlü mümkün değil. Bizim halk savaşımızın gerçek ve gerekleri de ne gözardı edilebilir, ne yerine getirilmemezlik edilebilir ve ne de savsaklanabilir; yaşamak istiyorsan yükleneceksin ve düzeyi tutturacaksın.

Tarihe bakıldığında rahatlıkla görülebileceği gibi bu süreçlerden başka türlü yöntemlerle sağlıklı çıkılamayacağı açıktır. Bu tarihin mirasçıları da, "bizi öldürseniz de bağımsızlık çizgisine yaklaşmayız, en kötü işbirlikçiliği yaşam şekli olarak kabul etmekten uzak duramayız" diyerek, kendi gerçeklerini gösterdiler. Buna karşılık kendi iç ilişkiler düzeyimiz veya bunu gerekli düzeye getirme açısından, mevcut gerçeklerimizi gözler önüne sererek, daha da kapsamlı bir sonuca gitmeye devam edeceğiz.

Güçlü insanın zaferini sağlamak zorundayız

Geçen yılların dersleri hayli öğretici ve özellikle sizler tarafından önemle üzerinde durmayı gerektiriyor. Sanıyorum bunlardan çok az ders çıkarmış ve kendi payınıza da ne düşmesi gerektiği sorusuna çok yetersiz cevap vermiş durumdasınız. Bu yaklaşım tarzı, sizi her an çok kötü veya tehlikeli durumlarla yüz yüze getirebilir. Dersler köklü alınmazsa, gerekleri en az hata payıyla yapılmazsa, sorumluluğunuzu almak bile çok tehlikeli olur. Genel bir isyancı toplumu, bir anlamda onun düzenli savaş gücünü, hem de düşmanın asla ezemeyeceği biçimlere dönüştürmek savaş sanatımızın temelidir. Ama ne yazık ki, çok az bunun üzerinde düşünüyor ve gerekeni yapıyorsunuz. Pratik savaşın içinde olanlar, bizim bu sahada yaptığımızın farkına bile varmak istemiyorlar. Düşmanın kaba bir savaş biçimini, çalışma azmini bile tutturamıyorlar. Oysa bizim bu tarzda oluşan savaş çizgimiz, şimdiye kadar gelişerek bu düzeye gelmiştir. Eğer gerekenleri yaparsanız, sizleri yaşatır, aksi halde halen izah edilemeyecek kayıpların nedeninin kendisi olursunuz. Bizde kayıpların nedenlerinin izah edilmesi son derece güçtür. Bunun nedeni, esas PKK olayında, onun önderlik gerçeğindeki gelişme modelinin yakalanamamasıdır. Bu model veya tarzı tutturma, çizgiyi özümseme, kişiliği bütünüyle gerekli formasyona kavuşturma gerçekleşmediği için, anlaşılmaz ve daha ağır kayıpların, olumsuzlukların kaynağı oluyorsunuz.

İşte, en çok kavratmak ve bununla birlikte özümsetmek istediğimiz husus budur. Aslında sizden istenen bizim tarzda düşünmek, duymak, yaşamak, çalışmak ve anlaşılmaktır. Artık hepinizi bir çizgi devrimcisi haline getirmek istiyoruz. Eğitimde en çok temel vermek istediğimiz düzen budur. Savaşın düşünce ve örgüt tarzını kendi gerçeğimle karşılaştırdığımda, arada büyük fark olduğunu görüyorum. Biz bunu kabul edilemezlik biçiminde değerlendiriyoruz. Nasıl bununla yaşıyorlar, anlaşılır gibi değil. Bütün olumlu özelliklerinize rağmen, savaş tarzını tam tutturamayışınız insanı gerçekten ürkütüyor.

Gerçeklerimize, bu çerçeve dahilinde ve biraz daha kendinize hakim olarak yaklaşın. Mutlaka doğru sonuçlar çıkarın. Peygamberce ve hatta filozofça da konuşmuyor, bazı felsefelerden de bahsetmiyorum. Yine bilimsel sosyalizm şunu şöyle söyler, bunu böyle kestirir de demiyorum. Yalnız insan bilincinin, kabul edilebilir bir yaşam ifadesinin mücadeleyle ve yine onun örgüt ve savaş biçimiyle bağlantısını kurmaya çalışıyorum. Burada ekmeksu kadar zorunlu bir çabanın gereğinden bahsediyorum. Bunun karşısında kendini yitirmek, oralı olmamak veya geçmişin her şeyi götüren, sorumsuzlaştıran tarzıyla yaklaşmak kabul edilemez; bunun için hiçbir gerekçe de ileri sürülmez. Bu anlamda kendinizde bir sonuca gitmeyi gerçekleştirmelisiniz. Kabul edilebilir ve savaşımla kazanılacak bir yaşamın sınırına getirebilmeli ve bu savaşımın içine girebilmelisiniz. Bu savaşımın değeri olabilmelisiniz. Bunu hem kendinize layık görün, hem de uğruna canınızı adadığınız davanın gereklerini yerine getirin. Kendinizi adamış bir kul gibi veya oldukça köylü kurnazlığı biçiminde değil, bu savaşın kendine göre bir yasasının olduğunu ve çok zorlu bir disiplin istediğini bilmeli, söz ve eylem olarak buna hazır olduğunuzu göstererek başarmalısınız. Artık bu düzeyi tutturmalıyız. Gerçek insan veya gerçekleşecek olan birey, artık bizde böyle ortaya çıkabilmelidir. Bu birey onaylanan bireydir. Biz de buna yaşam hakkını vermeliyiz. Unutmayın ki, buna ulaşılmadıkça hiçbir şey yapılamaz.

Bizde yaşam bir hak olarak veriliyor. Yaşama hakkı olanla olmayan sınırına gelinemiyor. PKK'de şöyle bir ayrım var; partileşme denilen olayın kendisi de "onaylanmıştır, gerekleri yerine getirilmiştir" denilen noktadır. Burada bunun anlamı, önemi bütünüyle işlendi. Buna ulaşmak sizin temel bir hedefinizdir. Ancak bu temelde savaşabilirsiniz. Benim de yaptığım en az bunun gerekleri üzerinde ısrarlı olmak, tartışmaysa tartışmak, kestirmeyse kestirmek, kısaca ne gerekiyorsa onu yapmaktır. Buna sıkı sıkıya bağlı kalmalı, her şeyi buna tabi kılmalıyız. Dönem budur. Ne bir fanatizme, ne bir duygusallığa kendini fazla kaptırmadan, amaca amansız bağlı kalıp en başta bunu kişilikte gerçekleştirmektir ve aynı şekilde bunu yoğunca ifade etmek gerekir. Kendinize güvenmelisiniz, sizlere güvenmeliyiz artık. Bunu, ucuz laf kestirmelerden öteye taşırmalı, güçlü insanın zaferini sağlamalıyız. 15 Ağustos Atılımı'nın geldiği bugünün bir anlamı olacaksa veya daha değişik bir yorumunu yapacaksak, 15 Ağustos Atılımı bu temelde gerçekleşen insan zaferi demektir. Artık gerçekleşmesi gereken insan tanımına sizleri ulaştırabilmeli, bunun kendisi yapabilmeliyiz. Bu doğru ve çok gerekli bir sonuçtur. Aksi halde birbirimizi onaylamamız mümkün olamaz.

Çok acı yenilgiler içinde paramparça olmuş kişiliklerle yeniden ayağa kalkmak istiyoruz. Hiç kimsenin tenezzül etmediği, umut vermediği, çaba sergilemediği durumlarınızla uğraşıyoruz. Evet, gerektiğinde uğruna büyük kavgaların verilmesi gereken değerlere, en sıradan şeyler kadar bile değer vermeyen bir düşkünler topluluğundan geliyoruz. Ona karşı yenilmemek ve ayakta kalmak öyle bildiğiniz, yaşadığınız gibi kolay değil; tam tersine bizim için direnç açısından bu çok büyük bir savaşım anlamına geliyor.

Savaş, halkların büyük eğitim okuludur

Bu da bir savaştır. Kendi içimizde savaş demektir. Nitekim değişik biçimlerde sürdürülüp gidiyor. Şimdiye kadar savaşımlarda hep dış cepheden, düşmanla kaba tarzda savaşmaktan, silahların hakimiyeti biçiminde zaferlerden bahsedilmiştir. Bence bu çok yetersiz bir zafer anlayışıdır. Savaşın daha da ayrıntılı ve pek görünmez zaferi, söylediğim çerçeve dahilindedir. Madem savaş büyük bir olaydır, madem uğruna her şey seferber edilmiştir, o halde biz bunu gerçekleştirmek durumunda olduğumuz insan düzeyinde yararlanmalıyız. Savaşların başka türlü yorumu sağlıklı olmaz. Bizim savaşımızın da kabul edilebilecek bir tek yorumu; gerçekleştirdiği insanla ancak ifade edilebilir. Bunun başka yolu olamaz. Bu küçük eserden sizi tutuyoruz. Bu çok güncelleştirildi, uğruna çok şeyler yapılmaya çalışıldı; bu yüzden halen bu yaklaşımı gerçekleştirme gücünü göstermemek suçlu duruma düşürür insanı. Bu duruma son verilmezse suçlular yığını olmaktan kurtulunamaz. Toplumsal suçluluk düzeyi parti içinde daha tehlikeli bir hal alır. Bunlar gerçektir diyoruz. Madem kadro, öncü adayısınız, bunu en ileri düzeyde temsil etmekle karşı karşıyasınız. Verilen sözün azıcık değeri olmalı, o söz inandırıcı olmalı, mutlaka adımlarınız adımbaşı ifadesini bulmalı ve etrafı ikna etmelidir. Bu gücü göstereceksiniz.

Savaş en iyi okuldur. Halkların büyük eğitim okuludur. Partilerin de en yaman okuludur. Bunun içindesiniz. Dolayısıyla bu okulda en iyi bir öğrenime tecrübesine sahip olabilirsiniz. Evet, şans ve olanağa sahipsiniz. Bu okulun tembel bir talebesi olmak, kopyayla sınıf geçmeye çalışmak kabul edilemez. Hele hele rahat tavır ve kabul edilemez yöntemlerle bu savaşım okulundan geçmek, düşünülemez bir yaklaşımdır. Bu hayat okuludur.

Savaş en iyi okuldur. Halkların büyük eğitim okuludur. Partilerin de en yaman okuludur. Bunun içindesiniz. Dolayısıyla bu okulda en iyi bir öğrenim tecrübesine sahip olabilirsiniz. Evet, şans ve olanağa sahipsiniz. Bu okulun tembel bir talebesi olmak, kopyayla sınıf geçmeye çalışmak kabul edilemez. Hele hele rahat tavır ve kabul edilemez yöntemlerle bu savaşım okulundan geçmek, düşünülemez bir yaklaşımdır. Bu hayat okuludur. Bu çıkışlarınıza, gelişlerinize, burada toplanmanıza, bu savaşa katılmanıza başka türlü anlam veremeyiz. Bunun anlamı mutlaka tam olmalı ve hedefine ulaşmayı ertelemeksizin her şeyi adayarak bir an önce gerçekleştirmeliyiz. Ben de bu temelde her türlü tartışmaya, sonuç kestirmeye ve karar gücü olmaya hazırım.

Hiç şüphesiz ileri savaşçı topluluğusunuz. Hatta önde gelen sorumluluk düzeyleriyle hareket edecek bir durumdasınız. Bu nedenle, her birinizden gerekli sonucu çıkarmanız, karar gücü olmanız beklenir. Bunu ister bir parti emri olarak, isterse yoldaşça bir ikna çabası olarak algılayın, sonuçta inat edilmeden yapılması gereken işlerdir. Kendinizi en azından bir komuta ve fedakarlık düzeyine, kabul edilebilir bir konuma getirebilirsiniz.

Daha önce de vurguladığım gibi, sizlere ve sorunlara filozofça yaklaşmıyoruz. Biz burada, okullarda olduğu gibi her şey ölçülmüş biçilmiştir ve dolayısıyla al sana şu, al sana bu diyemeyiz. Bizim bu okul, gerçek savaşımın içinde vücut bulmuş bir okuldur. Savaşın sonuçlarıyla yakından bağlantılı geliştirilen bir okuldur. Değeri büyüktür, asla küçümsenemez. Dogmalara boğulmamıştır, ucuz kestirmelerin alanı değildir. Bu, onun değerini daha da yükseltir. Ayrıyeten gelenlere yönelik en temel şartlardan biri de kendilerini bu alana sınırsız adamalarıdır. Bu da katılmış olanların değerini yükseltir.

Bu çerçevede dahil olunabilir. Dolayısıyla buradan, çıkmaza batmamış, şartlanmamış, gözü bağlanmamış özgür gerçeğe en iddialı ulaşmayı gerçekleştirebilenler çıkar. Biz şimdiye kadar PKK olayını bu temelde örgütledik. Şimdi de tüm halka mal olmuş bir biçimde kendini savaşla da kanıtlayarak, her şeyi gerçekleştirmek isteyenlere en yoğunca çözüm gücü olabiliyor. Buranın iyi bir öğrencisi olalım, iyi çıkışlar yapalım. Günümüz koşullarında daha iyisi olsaydı ben de oraya giderdim. Daha iyisi bizim için çıkmamıştır. Pratikte de kanıtlandı ki, en temiz ve en sonuç alıcı okul burasıdır. Yani size güvenirim, gelişinize de yüksek değer biçerim. Bu temelde coşkuyla da selamlarım, fakat işin altında yatan gerçeklerin ne olduğunu da daha başlangıçta belirtirim. Ne çok yumuşağım ne de bildiğiniz gibi sertim. Çok çeşitli yaklaşımlarla sahip olmaya çalıştığımız ölçüler temelinde değerler savaşımı veriyoruz. Bunu ne bir önderlik gereği, ne bir zorunluluk gereği, ne bir onur gereği yapıyoruz, sadece yapılması gereken bir iş olduğu için yapıyoruz. Verilmiş sözler ve yapılmış önerilerin de dışında fakat bunları da içeren bir çizginin, yaşam şeklinin emekçisiyiz. Değişik bir emek türüdür bu ve gereklidir. Onu sarfetmeye çalışıyoruz. Bunun doğruluğuna eminiz ve bu sonuç alıcı bir emektir diyorum. Hatta en verimli emek türüdür. Bazıları sosyalist emek türü diyor, bazıları devrimci emek, zihinsel emek diyor. Adına ne denilirse denilsin, bunu biz yol belledik ve çabası eksik kılınmıyor. Hem gönlümüz ve hem de partimiz ister ki, sizler de bu okulun sadece iyi birer öğrencisi değil, gittiğiniz yerde birçok şubesini açacak kadar güçlü olasınız. Tarihe baktığımızda, görünen hıristiyanlık okulu dağı-taşı manastırlara çevirmiştir, islamiyet mescitlere çevirmiştir. Bizim bu arkadaşlar ise, gerçekten bu sahalarımızı daha kendine birkaç manastır veya mescit belleyememişlerdir.

Bu, bizim yaklaşım zayıflıklarımızı gösteriyor. Halkı ayağa kaldırdık, fakat bunu planlı savaşımla yürütecek gücü tam hazırlayamazsak, çok sorumsuz ve hatta en büyük kötülükleri yapan alçaklar listesine girmemiz an meselesidir. Bunu önlemeye çalışmak sanıldığı kadar kolay değil ve bundan yalnız ben de sorumlu değilim. Bu sizi müthiş bir sorumluluğa, başarılı çalışmaya iterse, size bir anlam, değer vermek mümkündür. Aksi halde yargılamalık olmaktan kurtulamayız. Bu nedenle savaş yasalarına, bir anlamda yaşam yasalarına uyma gücünü gösterebilmeliyiz. Böyle coşkulu bir yaklaşım sergilemeyi veya işleri kestirmeden yürütmeyi ben de isterdim. Ama bakıyoruz ki, seviyeler buna uygun değil. O açıdan kapsam sürekli geliştirilmek isteniyor.

Yaşama büyük saygısı olanlar, yaşamı tekdüze geçiremezler. Unutmayın ki, bir PKK'lide yadedilecek en önemli özellik, bütün toplumun boş verdiği onurlu ve özgür yaşama bağlanıp, bunu ölüm pahasına da olsa sürdürebilmektir. Biz buna anlam vermeye ve onu elde etmenin savaşını vermeye çalışıyoruz. Her şey bunun için diyoruz. Bütün şehitlere de böyle bağlı olmaktan başka doğru yaklaşım tarzı gösterilemez.

Güçlü kişilik dönemine girmemiz gerekiyor

Kendimizi yanıltmamaya, sizlerin gerçeğinizi doğru yorumlamaya ya da hiç olmazsa kendi sorumluluğumuz altında kötü kaybettirmemeye çalışıyoruz. Başka türlü sorumluluklar yerine getirilemez. Bir malı piyasada satar gibi canınızı satamazsınız. Ama yaşamınızda öyle anlama gidebilecek birçok hata vardır. Kapitalizm, insanı önce emeğiyle piyasaya, pazara çekmiştir, şimdi de canı üzerinde en kötü pazarı geliştirerek bitirmek istiyor. Eğer sosyalistsek -ki sosyalistiz- bunu önlemekle yükümlüyüz. Kendinizi bile fark etmeden kapitalizmin kollarında saklamaya ve onunla yaşamaya çalışıyorsanız, bu vahim bir durumudur. Bunu önlemek zorundayız. Sosyalistliğin biricik anlamı da budur. Bu, düşünce ister, büyük direnç ve çaba ister. Var sizde de, bu özellikler görülüyor, ama ordulaşma ve savaşma sözkonusu oldu mu, bunu bir sanat düzeyinde işlemek de kaçınılmazdır. Bununla uğraşıyoruz.

Beklentilerimizin tam gerçekleşmesini umuyoruz. Engel nedir, sorun nedir? Kendine hakimiyetse hakimiyet, görüş gücüyse görüş gücü, kuralsa kural gücü, ne gerekiyorsa onu gösterelim. Büyük amaçlar için tüm bunlar mümkündür. Yani ısrarla "ben adam olmam" diyen varsa ona da uygulanacak esaslar vardır. Hiç kimse "köleliğe özgürlük" diyemez. Kendi içimizde gerekirse böylelerini düşman kadar düşman belleyip ezme gücünü de gösterebiliriz. Gerisi sağlam adamın çıkışı demektir. Bu gerekir, çünkü özgür ortamın bizden isteyebileceği, gerçekleştirilmesi gereken biricik görevi de budur.

Eğer düşmanın egemenliği altında kalırsa, çok sığ ve güçsüz olunsa, mücadeleye ulaşılamaz, ama şimdi burada, inanıyorum ki ulaşabiliriz. Kimse adam olamama teorisini, pratiğini sergileyemez burada. Kendi zaaflarının üstünü de örtemez, saplantısını -gizli de olsa, açık da olsa- sürdüremez, sürdürmemesi gerekiyor. Tam tersine biricik doğru tutuma, onun bütün düşünsel ve ruhsal yapısına ulaşmayı şeref, gurur bileceğiz. Bunun dışında hiçbir şeyi kabul edemeyiz. Başarmış bir kişilik haline gelmeyi dayatanlar ancak kazanabilir, başka seçeneğimiz de yoktur. Kürt kişiliğindeki derin zaafları ortaya çıkardık, bunu çözmeye ve güçlendirmeye çalışıyoruz. Yaşanılır kılmaya çalışıyoruz. Anlamamak mümkün değil. Kendilerini savaşta bir kurbanlık koyun olmaktan öteye götürmeliler. Güçlü kişilikler dönemine girmemiz lazım. Bir yere görev amacıyla gittiniz mi, artık yürek hoplatan cinsten bir pratiğiniz olmamalı, tam tersine çare olabilmelisiniz. Günün yirmi dört saatini de alsa bir çalışmaya çıkış yaptırma gücünüz olabilmeli. Çatapata düştü düşecek, bitti bitecek ve bu konumuyla bela durumunda olan ve hepsi bıktırıcı ve sonuçsuz kalan yaşam tarzlarına son verilmeli diyoruz. Gönül istemlidir, köklü istemlidir. Sizden öyle kölece bir bağlılık istemediğimiz gibi, o çokça yatkın olduğunuz bireysel bağlılıkları da istemiyoruz. Aile, aşiret filan kurmuyoruz, din-ümmet ilişkisi de geliştirmiyoruz. Ama bir askerlik lehine düşünmek için fırsat var, kendinizi derleyip toparlama fırsatınız var. Umarım birkaç güçlü kişilik artık örnek düzeyinde de olsa gelişim gösterir. Yaşam gerçi sizde pek de özgürce gerçekleşmiyor. Acıyor insan sizlerin bu yaşamına.

Bütün çabalarıma rağmen öyle fazla tatmin olmuş değilim. Partimizin yükü artık biraz bu anlamda paylaşılmalıdır. Nefsimize biraz oturan kişilik bu temeldedir. Özellikle kazandıran biri olmalısınız. Hiç olmazsa savaşın ihtiyaç duyduğu kadar donanım gücüne kendinizi ulaştırabiliyor musunuz? Ben başka ne yapabilirim? 1980'ler öncesinde güç fazla getiremedik; aslında o zaman da çabalar vardı. Ama şimdi 1990'lar için sonuna kadar yol gösterdik. Şimdi kendinizi daha iyi kestirin, görevlere sahip çıkın. Biraz bilenler veya tecrübesi olanlar var. Yalnız yaşam sapkınlığı biçiminde işi koyuvererek kendini sürdürmeye çalışanlar da var.

Bundan sonra böyle yapmayalım. Yani ilke adamı, eylem adamı olalım, hataları, yetersizlikleri görelim, tavır koyalım, bunları doğrultalım. Biz bunu istiyoruz. Gidilen her yerde size yakışan da budur. Gençsiniz, fazla yıpranmamış olmanız gerek. Çaresizleri sevmem. Bizim hareketin çaresizler hareketi olmadığı açık. Bir şeyleri beceremeyenlerin hareketi de değil, ama büyük bir kısım çaresizleri ve bir şeyler başaramayanları oynuyor. Hatta nasıl iyi kaybettirenleri yaşatıyoruz hep. Devrelerden mezun olanlar içinden alçaklar da çıktı. Bu her yerde çıkar, bunu bir şey demiyorum, fakat ezici çoğunluk dürüsttü ve doğruyu egemen kılmanın savaşımını verebilirdi. Ama sessiz geçiştirmeleri ve görev adamı, savaş alanında yüksek bir tutumun ifadesi olmamaları utanç vericidir. Sizin raporlardan çıkan sonuç, ne olacak sorusunu getiriyor. Doğrular ve zafer uğruna çok az çabanız olacaktır. Benim emeğime dayanarak hareket etmek mümkün değil. Böyle giderse kendinize yazık edeceksiniz. Şimdiye kadar fedakarlıklarla, çilelerle dolu bir yaşamı kötü kaybedeceksiniz. Kendi hesabınıza söylüyorum, kendi adıma değil, hepinizin mutlak başarılara ihtiyacı vardır. Kendi içinizde yaşıyorsunuz. Parti içinde değilsiniz. Bazı sözler veriyorsunuz, ama bunları kendiniz için veriyorsunuz. Hala bireyci olduğunuzdan bahsediyorum. Bireycilik temelinde kendinizi kazanmaya çalışıyorsunuz. Bir kapitalist de kazanır, ama sömürür. Şüphesiz, siz kendinizi bu temelde kazanmayacaksınız. Ama yine de ondan daha büyük bir çabayla kendinizi bireysel tarzda kazanmalısınız. Örgüte yaklaşımdaki yanılgı da gitmeli.

Sanırım bir yanılgı da burada yaşanıyor. Her şeyimizi örgüte vermeyi "gerektiğinde örgütü hiçe sayarım"ın bir gerekçesi olarak gördünüz. Kendimize kazandırdığımız oranda örgüte kazandırdığımızı unutmayalım. Tersi de geçerli. Kazanan örgüt kazanan birey olmalıdır. Ama benim gördüğüm kadarıyla örgüte mi kazandırıyorsunuz, yoksa kendinize mi; bu belli değil. İkisine de kazandırmayı ve bunun dengesini yakalamayı bilin. Sizin bu konudaki tutumunuz, hiç de doğru bir örgüt anlayışı değildir ve örgüt içinde bela olur. Bu tutumlar egemen sınıfların yaklaşım tarzlarıdır. Askerlik savaşının ve örgüt savaşının temelinde mevcut gerçekler vardır. Biz burada gerektiği kadar tartışmak ve sonucu kestirmekle uğraşırız. Rahat bir yaşamın çeşitli özgül yanları üzerine ve yıkılmış bir yaşam varsa onun hangi temellerde kurulması gerektiği üzerine tartışmayı yaparız.

Korkmayın, yaşamın gereği ve yenilikleri üzerine adımlar atmaktan çekinmeyin. Yaşam mahkumusunuz. Anlattınız ve biz de anladık: Düşman sizi korkutmuş ve bin defa sizi kendi içinizde bu anlayışlara mahkum etmiştir. Ama burası da diyor ki, sonuna kadar zincirlerinizi kırabilirsiniz. Köle yaşam mahkumiyetinin prangalarını sökebilirsiniz. Ve bunun için de şu dilinizi, yüreğinizi ve düşüncenizi çözün diyoruz; biraz da korkmadan yapın bunları. Muazzam ve gittikçe içine düşmüş bir durumda görünüyorsunuz. Yüzyıllardır bu yaşam mahkumu olmanızdan ötürü insan sizden bir avuç su alıp içemez. Olur mu bu? Kokuşmuş bir yaşamdır. Hanginiz su gibi içilebilirsiniz? Bir defa su gibi içilmek ne anlama gelir? Başka ihtiyaç nedir ki? Çile mi, işkence mi, bozuk bir üslup ve batan bir diken midir? Böyle olmaması gerekiyor. Bunun ne altyapısı, ne üstyapısı, ne ekonomisi ve ne de siyaseti vardır. Bunu kim yaşatabilir?

Bunlar yalnız benim mi sorunlarım? Eğer yaşamak istiyorsanız o zaman el birliğiyle nasıl yapmalıyız sorusuna doğru cevap vermeniz lazım. Bireycilik yapıyorlar, hem de nasıl, en kötü tarzda. Biri "sen bana lazım değilsin" diyor, diğeri "sen de bana" diyor. Burada bile görüyorsunuz, birlik durumu ne kadar değişmiş. Birlik, yaşamın en temel olgularından birisidir. Birlik olmaya mahkumsunuz. Birlik, en temel hususlar üzerine ancak bir işbirliğiyle, öncü örgüte ve onun önderliğine bağlılıkla gelişebilir. Bu tutumu kaç kişi gösteriyor? Gereğine inanmışlar mıdır? Arkadaşların birbirlerini kabul etmemelerini, hangi temelde kazanılması gerektiğini bir tarafa bıraktıklarını veya hiç oralı olmadıklarını göz önüne getirelim. O zaman bu yaşamı nasıl kazanacaksınız? Gelenler hep şunu söylüyor: "Dayanamadım bu yaşama ve geldim!" Bunlar tahammül edemediğiniz yaşam koşulları. Doğru; o zaman tahammül edilebilir, kabul edilebilir yaşam koşulları nedir, nasıl elde edilir? Bu soruları niye kendinize sormuyorsunuz? Bunun da gerekleri el

birliğiyle ve güç birliğiyle olur. Bunun büyük gereğine niye inanmayacaksınız?

Örgüt budur işte, partileşme budur. Savaş en yüksek derecede bir eylem biçimidir. Yaşamın önünü tıkayanları bulmak içindir. Niye inanmayacaksınız bunlara? Birliği niye en iyi biçimde teşkil ettirmeyesiniz? Kim var orada büyük uğraşım veren? Ama diyorum ki, siz savaşırken bile köle gibisiniz. İddiası büyük olanlar kendi birliğini, müthiş örgütler. Müthiş yönetim gücü olabilen kaç kişi vardır? Çığır açıcı nitelikte çaba sahibi olan var mıdır?

Her zamankinden daha fazla başarı imkanları ortaya çıkarmışız. Buna karşılık sizler de daha nitelikli çıkışların kuralına, şanına layık önderliklerin boy verdiği kişilikler olmalısınız. Hem bunun zamanı gelmiştir, hem de bunun imkanını iyi yakalamışsınızdır. Özenle tekrar ediyorum, bundan başkasını ne kendinize, ne de partimize yakıştıralım.

Verin kendinizi, güvenin kendinize!

Hep bunları anlatıyorum. Yeni gelenler biraz yabancılar fazla kavrayamazlar, ama devrenin ilk gününden bugüne kadar anlatımım hep bu çerçeve içindedir. Başka türlü olmaz. Gerçekten özlemlerinize denk gelecek cevaplar vermeye çalışıyoruz. Bu, çok kapsamlı bir çözümü, çabayı ve her gün beklemediğiniz, ummadığınız kadar disiplini gerektiriyor. Eğer mevcut durumu yeterli bulmuyorsanız, birlikte çabalarla yeterli hale getirelim. Siz biraz çare olun her şeye. Ağır koşullardan gelmediniz. Benim koşullarım hepinizden ağır. Kendinize güvenin ve çare olun. Son yıllarda parti içinde ısrarla işin gerekleri ile oynayanları, gözlerinizin önünde görmeniz ve yine çok rahatlıkla üstlenebileceğiniz birçok çalışmaya yönelmeyişiniz, size sandığınızdan daha fazla şey kaybettirir. Bu yaklaşım tarzı hiç kazandırmadı sizlere. Ben çok tekrar ettim; büyük ısrar boşa gitmedi denilebilir ama bu kadar tekrar çok fazla oluyor. Düşmanın bütün stratejik-taktik hedeflerinde şu var: Bitirmek. Ne pahasına olursa olsun, tüm olanaklarını ve gücünü kullanarak her düzeyde, "bitireceğiz, bitireceğiz" diyor. Unutmayın ki, bizi kılıçla doğramayı hedefliyor. Mücadelemizin bütün sonuçlarını tasfiye etmek, yerine en sahtesini egemen kılmak istiyor. Ayrıca içimizde de yansımalarının bol olduğu biliniyor. Düşmanın bu politikasına yem olmasanız ve çok kaba hataların sahibi olmazsanız bile, geldiği alanlarda büyük başarıların sahibi olan arkadaş sayısı çok az.

Çok zorlu yaşıyorsunuz, başarı yok. Düşünce gücü kadar çabanın da yerli yerine oturtulması pek görülmüyor. Elbette birçok iş yapılıyor ve birçok kahramanca adım da atılıyor. Ama ustalığınız olmadığı için çoğu boşa gidiyor veya bazıları boşa çıkartıyor. Bu PKK hikayesi, ilk günden bugüne kadar bazı doğruları temel aldığında böyle söyledi, böyle yaptı. Daha inançla böyle söyledi ve böyle yaptı. Bu şimdi bir yaşam tarzına dönüşmek üzere. Daha da ileri gitmeli. Madem sonuç alıyor, madem kabul ediliyor ve ön açıcı oluyor, o zaman daha da yüklenilmeli.

Biliyorsunuz, düşman diplomatik gücünü kullanarak halen bu sahayı bize kapatmaya çalışıyor. Biz halen yararlanıyoruz, halen temel araç olarak idare etmeye çalışırken, tabii kıymetini bilmek zorundayız. Anlamı var, çok belirleyici bir çalışmadır bu. Yeni gelenlere de hızla bir şeyler vereceğiz, ama onlar da hızla kapmayı bilmelidirler. En önemlisi de büyük bir kısmınız yol alabilecek duruma geldi. Ben buradayım, ne pahasına olursa olsun, hızla iyi bir görevlendirme nasıl gerçekleşecekse, en az yanılgıyla birlikte gerçekleştirelim. Gerçekten süre önemlidir. Saha üzerindeki tehlikeler ortada. Ama böyledir diye de bundan vazgeçmiyoruz. Dikkat edilirse, sonuna kadar ne anlatılması gerekiyorsa onu vermeye çalışıyoruz. Bu böyledir diye de günlerin anlamını asla zayıf kılmayalım, anlamına denk gelmeyen yaklaşımlar içinde olmayalım. Burası halen çok önemli bir çalışmanın temellendiği bir alandır. Çok önemli görevlerle çıkış yapabilirsiniz. Vurgulamaya gerek yok; biliyorsunuz, birçok alan belli üslenmelere kavuşmuş, fakat çok hatalı ve kaybetmeye çok açık üslenmelerdir bunlar. Buradan aldıklarınızla eğer hızla ülkeye ulaşırsanız, çok önemli gelişmeleri yakalayabilirsiniz. Onun özü kadar üslubunu da yakalamışsınız. Şimdi korkumuz şudur ki, bu artık gerçekleşmeye yüz tuttuğu halde, gidilen yerde çok az bir çabayla, çok az bir alanla sıradanlaşmaktır. Ve bu da kendinize ve partiye yapabileceğiniz en büyük kötülük oluyor. Bu çalışmalar altın değerinde çalışmalardır ve o alanlar da buna müthiş ihtiyaç gösterir. Bu ihtiyacı tam karşılayacaksınız. Herhangi bir karşı gerekçeniz olmamalı, herhangi bir yetersizlikle kendi kendinizi engellememelisiniz. Orada çıkış yaptırmak, eğer bir talihsizlik olmazsa, ilişki yerine sağlam ulaşılırsa "sadece bana düşer" diyeceksiniz. Başarmaktan başka hiçbir şeye fırsat vermeyeceğiz. Yakıp-yıkarak da değil, ne inkarcı ve ne de teslimiyetçi bir tarzda, gereken ne ise o yapılacaktır, "başarılacaktır" diyeceksiniz.

Şimdi sizden beklenen budur. Bir defa dahi vurgulasam, bugün alanlara bu temelde gidenler zafer yaratabilir. Çok kısa bir zaman süresi içinde kazanırız. An'a çok kısa zaferleri sığdırabilirsiniz; ama kendinizi vermiyorsunuz veya çok ucuz kaybettiriyorsunuz. Başarmak, görev ve sorumlulukların gereklerini yerine getirmek, çok önemli başarılar altına kendi isiminizi yazdırmanız mümkün iken, bakıyorum siliniyoruz. Affedilmez tutum bu oluyor. Çıkışınız güçlü olmalı ve kesinlikle silinmeye fırsat vermemeli. Tamam biz görev verelim, hem de tereddütsüzce, fakat siz de layık olun, hiç olmazsa kendinize saygının ve kendinizi biraz yaşatmanın bir gereği olarak bunları gerçekleştirin.

Aslında biraz düşünülürse, bu işe kaç kişiyle, nasıl bir biçimle, nereden, hangi yoldan gidilir bellidir ve çok rahatlıkla cevap verilebilir. Ama buna rağmen üstünkörü bakılmaktadır. Öyle de olur, böyle de! Az düşünülüyor, az çaba ve az tedbir harcanıyor. Ondan sonra da "nedir başıma gelenler" deniliyor. Bu yaklaşımlarla sonuç almak zordur. Tedbirinizi, eğitiminizi ve disiplininizi güçlendirin. Ama bunu yapmıyor, sonra da "yanıldık" ve "suç işledik" diyorsunuz. Var mı öyle yanılma, suç işleme veya savrulma? Çıkışı artık biraz böyle yapmak istiyorum. Eksik olan neyse söyleyin, giderelim yine.

Belki bu tekrarlar size fazla geliyor, ama gidenlerin durumuna, pratiklerine bakın. Onar onar kaybediyoruz, neden? Bu saydığım nedenlerden! Küçük yanılgılar, küçük yetmezlikler, küçük tedbirsizlikler sonucu, beklenmedik veya izah edilemez kayıplar ortaya çıkıyor. Bunu önlemek istiyoruz bu sefer, gerekçesiz hem de. Çoğu gidiyor, halen ateş sahası içindedir, mutlak çözüm istiyor orası, ama sorunları daha da yoğunlaştırmaktan başka bir şeyle uğraşmıyor. Bana sorunları aktarmayla uğraşıyor, zaman bulursa tabii. Bu kadar yöntem hatası yapılır mı? Ama yapıyorlar.

Tekrar söylüyorum, bunu önlemek istiyorum. Bütün sahalara gidildiğinde çözümden başka hiçbir şeyi kabul etmeyen bir kişilik olmalı sizde gerçekleşen. Doğrusu da budur. Bu çok önemli ve kesinlikle gereklidir. 15 Ağustos Atılımı'nın 9. yılına giriş diyorsanız, bilmem şu günlerin tarihi anlamı ve önemi diyorsanız, bilmem şu şahadetlerin anısına bağlılık diyorsanız, yani nereden yorum geliştirirseniz geliştirin, ondan çıkarılacak tek sonuç, gidilecek görev alanlarında zaferden başka hiçbir şeye imkan vermeyen çalışma tarzının oturtulmasıdır. Söyleyin, eksiklik neyse tekrar giderelim. Mantık sapıklığı, felsefe sapıklığı varsa onunla da uğraşalım, ruhsal sapıklık varsa onu da aşalım. Askeri taktikler, askeri teori eksikse onu da giderelim. Deney-tecrübemizdeyse eksiklik, buradayız, onu da değerlendirelim. Ama dersleri doğru dinlemişsek gidelim. Genel gerçekler var, alan gerçekleri var. Oradaki çalışma gerçekliği var. Dikkate alırız, gözlem yaparız, değerlendiririz. Ama el atıp çözüm gücü de olabiliriz. Bunları istiyoruz. Bırakalım bu zavallılığı, bu çaresizliği.

Ben halen kapitalizmin feodalizme karşı mücadeleye böyle başladığına inanmıyorum. Ama sınıf savaşının özellikle bizdeki biçimleri affedilmez. Yani gidilen yerde kesin kararların uygulanması ve kesin sonuçların alınması gerekir. Her şeyde bunu kabul eden herkese bu uygulanır. Benim yaşam felsefem böyle! Ama size bakıyorum olur olmaz her şeyin önünde boyun eğme var. Siz neyle savaşıyorsunuz? Savaş kişiliğini nasıl anlıyorsunuz? Bırakalım sosyalisti, aslında iyi bir kapitalistte bile savaş tarzı var. Milli bir kapitalist veya bireysel bir kapitalist bu yaşamı kabul etmez. Ama biz feodalizmin lime lime ettiği, beş paralık ettiği ve gaflet, delalet ve ihanet içindeki kişilikle yol almaya çalışıyoruz. Ve buna kaderdir diyoruz! Bırakalım artık! Söylenen şeyler açıktır. Biz halen tüm pratiğimizle, ilk cümleleri söylediğimizden şimdiye kadar böyleysek, ele aldığımız her işi, üstlendiğimiz her yükü omuzlamaya ve amaca uygun hale getirmeye çalışıyoruz. Bizim çalışma tarzımız, koparma tarzımız böyledir. Peki siz bir de kendi pratiğinize bakın, böyle mi? Hayır! Arada büyük bir terslik var.

Neden o kadar ucuzca bu hale geldiniz? Kimden kaptınız bunu? PKK tarzı mıdır bu, PKK stili midir? Tabii değildir. Burada PKK'yi doğru öğrettiğimize inanıyoruz. Siz canı gönülden kabul ettiniz. Öyleyse pratiğiniz bununla çok çelişiyor. Çelişmeyin ve sağlam çıkın. Verin kendinizi, güvenin kendinize, boş konuşmayın. Sizin için yaşamı ucuzca kaybettirmek istemiyoruz. Değer veriyorsanız eğer, bu da başarıdır. Bu, düşman karşısında öyle kolay kabul edilecek, sineye oturtulacak bir şey değildir. Hayret ediyorum, böyle düşman karşısında kolay kaybetmeyi nasıl kendinize yedirebiliyorsunuz? Büyük yalan, kabul edilemez yaklaşımlar, dayatmalar karşısında nasıl rahat durabiliyorsunuz? Günlerinizi niye bu kadar boşa harcadınız? Yeni gelenlere de, eskilere de soruyorum; başarıdan başka, üzerinde tiril tiril titremeniz gereken değerlerden başka hangi gerçekler için yaşayacaksınız? Niçin? Bunu tamamen doğru temelde vermek istiyoruz. Yani şimdi unutmayın ki, bir devre bile parti için ve onun zaferi için yeterlidir. Kesinlikle küçümsenmeyecek çalışmalardır. Farklı ülkelerin, partilerin tarihlerine bakın, değil bu kadar kapsamlı ve niceliği büyük olan çalışmalar, daha küçük boyutlu çalışmalarla büyük sonuçlara gitmişler. Anlattık; düşmanımız büyük, zorluklar büyük, ama bizim de çabalarımız böyle basite alınacak çabalar değil.

Sıcak dönemler, sonuç alıcı dönemlerdir

Evet, savaş hamlesine böyle hazırlanalım diyorum. Planlama gruplarına yöneleceğiz. Önemli görev alanlarına doğru yön vereceğiz. Geçmiş tecrübelerimize ilişkin incelemelerimiz var, gözden geçirirsiniz. Yine onların somut özelliklerine dair yoğunlaşabilir, esası yakalayabilirsiniz. Daha şimdiden bunun heyecanı ve coşkusuyla birlikte mantık ve yöntem kısmını yakalayabilirsiniz. Bu iyi bir planlamadır ve böylelikle önemli bir mücadele döneminin savaş hamlesine bir adım atabilirsiniz. Bu dönemde her şey kısa sürede kazanılabilir de, kaybedilebilir de. Bu tip dönemler, önemli taktik dönemlerdir. Sıcak dönemler oldukları için sonuç alıcı dönemlerdir. Geçmişin üç yılında yapamadığımızı, şimdinin üç ayına sığdırabiliriz. Gerçekten şu önümüzdeki ayları şimdiye kadar tüm partinin kazanımlarından daha fazla kazanıma dönüştürebiliriz. Bir çırpıda çok değerin kaybedildiğini göz önünde tutmalıyız. Burada sonucu, kim güncele dayatılması gereken taktiğe hakimse, o belirler.

Güçlü kişilikler dönemine girmemiz lazım. Bir yere görev amacıyla gittiniz mi, artık yürek hoplatan cinsten bir pratiğiniz olmamalı, tam tersine çare olabilmelisiniz. Günün yirmi dört saatini de alsa bir çalışmaya çıkış yaptırma gücünüz olabilmeli. Çata-pata düştü düşecek, bitti bitecek ve bu konumuyla bela durumunda olan ve hepsi bıktırıcı ve sonuçsuz kalan yaşam tarzlarına son verilmeli

Biz burada bunu vermeye çalışıyoruz. Sadece inanç, kararlılık kısmını vermiyoruz; bunlar iyidir sizde. Sizde olmayan, güne hakim olacak taktik yaklaşım ve uygulamadır. Yani günlük eylem ve örgüt biçimidir. Bugün de böyle eylem yapılır; veya bir haftada, bir ayda kapasite bu kadardır. Olanak budur, "her şey ölçülmüştür" diyebilmek önemlidir ve gerisi amansız çabadır. Sizin için sorun budur. Bu konuda kendinizi toparlayacak, karar adamı, emir adamı haline getireceksiniz. Asker olmak budur. Ruha askerliği yerleştirmek, bilince askerliği kazımak budur. Benden daha fazla, siz böyle olmak durumundasınız. Bu ucuz bir şekilcilik, birçok toplumsal gerçeği bir tarafa itmek değildir. Her şeyi hesaplayan bir askerileşmedir veya militanlaşmadır. Bunun içine her türlü önderlik görevi girer. Yerine göre ideoloji konuşturulur, yerine göre eylem konuşturulur. Burada sizlere kazandırılmaya çalışılan komple bir devrimciliktir. Eğer bu temelde ise, biz bıkmadan, yorulmadan bu çabalara daha da amansız yükleneceğiz. Bu temelde yaklaşanlarla sonuna kadar başarıyla yol alacağımıza inanıyoruz. Yaklaşımlarınız bu çerçevede olsun. Birçok geçmiş planlama gruplarının içine düştüğü ters durumlara düşmemenin bütün çarelerini, tedbirlerini geliştirelim. Bu kesin olsun artık! Belirleyici olan, bu sonuca götürecek olan budur. İyi bir fırsattır, kaçırmamalısınız.

Düşmanın gerçekten hiçbir dönemle kıyaslanmayacak yüklenimlerini tam boşa çıkarmadıksa bile, öyle başarıya gittiği de söylenemez. Bunun yanında düşmana karşı tarihimizin en anlamlı çıkışlarını yapıyor, darbelerini vuruyoruz. Fakat bununla da yetinemeyiz. Çok daha büyüklerini sergilemek elimizdeyken, asla kendimizi rahat hissedemeyiz. Elbette onu bizler yapacağız. Burası da böylesine büyük işleri, büyük eylemleri düzenlemeye muktedir bir çalışmanın sahibidir. Buradan çıkanlar, bunu kesinlikle ülkelerine taşırabilmelidirler. Söz vermenin bu temelde anlamı vardır ve büyüktür.

Korkmayın, yaşamın gereği ve yenilikleri üzerine adımlar atmaktan çekinmeyin. Yaşam mahkumusunuz. Anlattınız ve biz de anladık: Düşman sizi korkutmuş ve bin defa sizi kendi içinizde bu anlayışlara mahkum etmiştir. Ama burası da diyor ki, sonuna kadar zincirlerinizi kırabilirsiniz, köle yaşam mahkumiyetinin prangalarını sökebilirsiniz. Ve bunun için de şu dilinizi, yüreğinizi ve düşüncenizi çözün diyoruz; biraz da korkmadan yapın bunları.

Yine bu temelde sizler de çalışmalar içindesiniz. Daha yoğunca bir kavrama düzeyini yaşıyorsunuz. Hep birlikte bu devremize de mücadele tarihimizin en anlamlı devrelerinden birisi olarak rolünü oynatacağız. Her zamankinden daha fazla başarı imkanları ortaya çıkarmışız. Buna karşılık sizler de daha nitelikli çıkışların kuralına, şanına layık önderliklerin boy verdiği kişilikler olmalısınız. Hem bunun zamanı gelmiştir, hem de bunun imkanını iyi yakalamışsınızdır. Özenle tekrar ediyorum, bundan başkasını ne kendinize, ne de partimize yakıştıralım. Bunun dışında yaşama aman vermeyelim ve sonuna kadar bu işin takipçisi olalım. Bu sadece kendi halkımız için değil, tüm komşu halklar ve insanlık için de çok ciddi bir adımdır. Gereklerini yapalım ve mutlaka başaralım!

1 Ağustos 1992

TC HER GÜN BİR ADIM ÇÖKÜŞE HALKIMIZ İSE ZAFERE GİDİYOR!

26 Ekim 1992: Riha (Urfa) şehir merkezinde 5 ayrı yere yerleştirilen bombaların patlaması sonucu ağır hasar meydana geldi. Yapı ve Kredi Bankası'ndaki patlamada 1 polis öldü, 4 polis de ağır şekilde yaralandı.

26 Ekim 1992: Çewlik (Bingöl)'in Dara Henê (Genç) ilçesine bağlı Servi bucağı yakınlarındaki Havnek jandarma karakoluna gerillalar tarafından yapılan baskından sonra çıkan ve geniş bir alana yayılan çatışmada 2 asker öldürüldü.

26 Ekim 1992: Çewlik'in Kehnireş (Karlıova) ilçesine bağlı Kıraçtepe köyünde, geçen yıl Seyrana mezrasında 3 gerillanın ölümüne neden olan muhtar Yusuf Aksu gerillalar tarafından kaçırıldı.

26 Ekim 1992: Êlih (Batman)'in Gercews (Gercüş) ilçesine bağlı Kozlu köyüne baskın düzenleyen gerillalar, 7 korucuyu yanlarına alarak ayrıldılar.

Öte yandan Gercews-Hasankeyf karayolunu kesen gerillalar, kimlik kontrolü yaptılar ve bir minibüste bulunan 4 korucuyu da birlikte götürdüler.

26 Ekim 1992: Şirnex'e bağlı Girgê Amo (Silopi) ilçesi yakınındaki Başköy köprüsü gerillaların döşediği bombanın patlaması sonucu yıkılarak ulaşıma kapandı. Köprü askeri araçların geçişini engellemek amacıyla havaya uçuruldu.

26 Ekim 1992: Êlih'te Şex Ahmed Camii yakınlarında silahlı saldırıya uğrayan kimliği belirsiz bir kişi polisler tarafından hastaneye kaldırılırken yolda öldü.

26 Ekim 1992: Bêdlîs'in Tûx (Tatvan) ilçesinde esnaf ve şoförler, Güney Kürdistan'da KDP ve YNK'nin PKK'ye yönelik saldırılarını protesto etmek amacıyla kepenk ve kontak kapattılar.

Köylerden ilçe merkezine yürümek isteyen grupların askerler tarafından yolları kesildi. Yürüyüşçülerden ve ayrıca ilçe merkezinden yaklaşık 100 kişi gözaltına alındı.

27 Ekim 1992: Wan'ın Şax (Çatak) ilçesi Sugeldi köyü muhtarı **Tahir Saday** (56), Van Alay Komutanlığı'nda gördüğü işkenceden dolayı öldü.

27 Ekim 1992: Mêrdîn'in Stewr (Savur) ilçesine bağlı Sürgücü nahiyesi jandarma karakoluna daha önce yapılan gerilla baskınının ardından, Serenli köyü ve Beşevler mezrasını basan askerler rastgele ateş açtılar. Baskından sonra 9 kişi gözaltına alındı.

27 Ekim 1992: Nisêbîn'de 1 kişi uğradığı silahlı saldırı sonucu öldü.

27 Ekim 1992: Şirnex TKİ'ye ait ocaklara yapılan baskından sonra olay yerine giden bir askeri birliğe pusu kuran gerillalar Alman yapımı 1 BTR tankını tahrip ettiler.

27 Ekim 1992: Dersim'in Xozad ilçesine bağlı Koskozluca yakınlarında devlet güçleri ile gerillalar arasında çıkan çatışmada 13 asker öldü, 2 gerilla şehit düştü.

28 Ekim 1992: Mûş'un Milazgir ilçesinin Karakaya köyü yakınlarında, bir askeri konvoy gerillalar tarafından pusuya düşürüldü; 5 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı.

28 Ekim 1992: Mezra (Elazığ)'nın Palî ilçesi Bulgudere jandarma karakoluna yapılan baskında 3 asker öldürüldü, 4 asker de yaralandı

28 Ekim 1992: Qilaban (Uludere) ilçesinin Hilal kasabasında korucu evlerine yönelik yapılan baskında 1 gerilla şehit düştü. Sadık Babat isimli korucunun evi tamamen yandı.

28 Ekim 1992: Mêrdîn'in Yüceli köyünde, 11 Ekim günü Yedikardeş köyünde 4 gerilla ile köy imamı Mahmut Öztürk'ün öldürülmesinden sorumlu olan Hadi isimli bir kişi gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

28 Ekim 1992: Riha-Pirsus (Suruç) yolu üzerindeki Akaba mevkiinde bulunan Sarımağara jandarma karakoluna açılan taciz ateşinde hafif hasar meydana geldi.

28 Ekim 1992: Ardahan 25. Piyade Alayı'na taciz ateşi açıldı.

29 Ekim 1992: Erzirom'un Tatos (Tekman) ilçesi Şansa Deresi'nde 2 askeri aracı pusuya düşüren gerillalar 4 askeri yaraladılar. Karayollarına ait bakımevi tahrip edildi, müdahale eden 1 bekçi öldürüldü.

Öte yandan Tatos ilçesi kırsal alanında çıkan çatışmada 3 gerilla şehit düştü. Daha sonra aileleri tarafından cenazeleri alınan 1'i bayan 3 gerilla için Çevirme köyü yakınlarında 2000 kişi bir tören yaptı. 2 gerillanın adları şöyle: **Meliha FIRAT (Dicle), Doğan ASLAN (Sefkan).**

29 Ekim 1992: Amed'in Bismil ilçesinin Emniyet Müdürlüğü binasına gerillalar tarafından düzenlenen saldırıda ağır hasar verdirildi. Ölü veya yaralılar hakkında bilgi alınamadı.

31 Ekim 1992: Êlih ve Amed'de 4 kişi kontra elemanları tarafından öldürüldü.

31 Ekim 1992: Çewlik'te devlet işbirlikçisi bir kişi öldürüldü.

31 Ekim 1992: Cizîra Botan-Hezex (İdil) yolunun Düzova yakınlarında, hain ve ajan oldukları için gerillalar tarafından öldürülen iki kişinin cesedi direklere asılı olarak bulundu.

31 Ekim 1992: Cizîra Botan'da korucubaşı Ali Tatar'a ait bir kamyon yakıldı.

31 Ekim 1992: Qabilcewz (Sason) ilçesinin Acar köyü yakınındaki jandarma karakoluna gerillalar tarafından düzenlenen baskında karakol binasında büyük hasar meydana geldi. Ölü ve yaralılar hakkında bilgi alınamadı.

31 Ekim 1992: Mûş-Gumgum (Varto) karayolunu kesen gerillalar bir araçta bulunan 3 askeri esir aldılar.

31 Ekim 1992: Licê ilçesine bağlı Tuğ köyüne baskın düzenleyen gerillalarla askerler arasında çıkan çatışmada 4 askerle birlikte ihbarcı 1 muhtar öldürüldü.

31 Ekim 1992: 16 Ekim 1992 tarihinde Şirnex'teki bir çatışmada şehit düşen 12 gerillanın cenazeleri Dersim'e götürüldü. Olay nedeniyle Dersim merkezde ve Nazimiye ilçesinde esnaf kepenk, şoförler de kontak kapattılar.

1 Kasım 1992: Farqîn ilçesine bağlı Dutveren köyünde içinde 4 gerillanın bulunduğu bir taksiye devlet güçleri pusu kurdular. 1 uzman çavuş yaralandı, 1 gerilla da yaralı olarak yakalandı. Çatışmadan sonra taksiyi kullanan Cengiz Işık'ın evine panzerlerle açılan ateş sonucu, babası **M. Ali Işık** ile evde bulunan **Devrim Eleftoz** adında 1 yaşındaki çocuk öldü, 1 çocuk da ağır yaralandı.

1 Kasım 1992: Amed'in Piran (Dicle) ilçesinin Boğazköyü karakoluna gerillalar tarafından baskın düzenlendi. Ağır hasarla birlikte can kaybının da olduğu bildirildi. Çatışmadan sonra askerlerin köye ateş etmesi sonucu birçok ev yandı.

1 Kasım 1992: Midyad-Nisêbîn karayolunu Beyazsu mevkiinde kesen gerillalar Botaş'a ait bir aracı yaktılar. Devlet yanlısı iki kişi kitlenin ricası üzerine serbest bırakıldı

1 Kasım 1992: Mêrdîn'in Stewr ilçesine bağlı Kavşan köyü yakınlarında bir ihbar sonucu etrafı devlet güçlerince sarılan bir sığınakta 8 gerilla kimyasal silahlarla öldürüldü.

1 Kasım 1992: İdir'de KDP-YNK işbirlikçilerinin PKK'ye saldırısını protesto etmek amacıyla onbinlerce kişi sloganlarla yürüdü. İlk belirlemelere göre 2 kişi öldü, onlarca kişi de yaralandı.

2 Kasım 1992: Mêrdîn'in Kerboran ilçesinde bir askeri panzere saldırı düzenleyen gerillalarla devlet güçleri arasında çıkan çatışmada 4 asker, 2 korucu öldü.

2 Kasım 1992: Dersim-Pilêmorî karayolunu Uzuntarla mevkiinde kesen gerillalar, kimlik kontrolünden sonra propaganda yaptılar. Bir araçta bulunan 1 asker de öldürüldü.

2 Kasım 1992: Riha'nın Girê Sor (Siverek) ilçesinde 4 polisin evine bombalı saldırı düzenlendi. Evde ağır hasar meydana geldi. Ölü ve yaralı hakkında bilgi alınamadı.

2 Kasım 1992: Bismil ilçesinde, iki gün önce Stewr ilçesinde öldürülen 8 gerilla ve Bismil'de öldürülen bir yurtsever için esnaf kepenk kapattı.

2 Kasım 1992: Piran'ın 150 hanelik Boğaz köyü devlet güçleri tarafından yakılıp yıkıldı. Çok sayıda kişiye işkence yapıldı. Ölen ya da yaralananlar hakkında bilgi alınamadı.

2 Kasım 1992: Şirnex'te TKİ'ye ait 5 nolu kömür ocağına kömür toplamaya giden Toptepe köyünden 3 kişinin askerlerce öldürüldüğü bildirildi.

2 Kasım 1992: Dilûk (Antep)'ta Muş HEP milletvekili Sırrı Sakık'ın kardeşi eski HEP Gaziantep il başkanı **Abdulselam Sakık** kontralar tarafından uğradığı saldırıda öldü.

3 Kasım 1992: Nisêbîn ilçesinde birçok yurtseverin öldürülmesinden sorumlu 8 hizbi-kontra elemanı öldürüldü. Yine hizbi-kontra liderlerinden Şehmuz Kaya'nın evini basan gerillalar 2 kişiyi yaraladılar. Silah seslerini duyup kontralara yardıma gelen 8 silahlı kişiye pusu kuruldu ve 5'i öldürüldü. Olay yerine gelen polisin açtığı ateş sonucu yoldan geçmekte olan şoför **Bülent Dağar** (22) öldü.

Aynı gün yine Nisêbîn'de **Sultan Erol** (30) adlı belediye işçisi kontra elemanlarının silahlı saldırısı sonucu öldü.

4 Kasım 1992: Mûş'a bağlı Karaağaç karakolunun mühimmat deposuna bir grup gerilla tarafından baskın düzenlendi. Baskında imha olan depoda bulunan 2 astsubay ile 2 er de öldü. Gerillalar eylemden sonra operasyondan dönen bir askeri konvoya da pusu kurdular. Çıkan çatışmada bir askeri araç içindeki 10 askerle birlikte imha edildi. Olay yerinin yakınından geçen bir traktör şoförü özel timlerce öldürüldü.

Aynı saatlerde Güroymak-Muş karayolunu kesen bir başka gerilla grubu çok sayıda aracı durdurarak bir süre propaganda yaptı.

4 Kasım 1992: Mûş'un Hasköy ilçesine bağlı Çubuklu mezrası yakınlarında, Köy Hizmetleri'ne ait şantiyeye bir grup gerilla tarafından baskın düzenlenerek, araçlar yakıldı. Kaçırılan iki görevli ise daha sonra gerillalarca serbest bırakıldı.

4 Kasım 1992: Mûş'un Hasköy ilçesine bağlı ve korucu köyü olarak bilinen Vernik köyüne baskın düzenleyen gerillalar 2 kişiyi öldürdü, 2 kişiyi de kaçırdılar.

4 Kasım 1992: Girgê Amo ilçesine 5 km uzaklıktaki Aslan Tesisleri yakınında, gerillalar 2 panzere pusu kurdular. 1'i tahrip olurken, diğeri hafif hasar gördü.

4 Kasım 1992: Sêrt-Dih (Eruh) karayolunu kesen gerillalar Köy Hizmetleri'ne ait bir aracı yaktılar. 4'ü Köy Hizmetleri görevlisi olan 8 kişi de kaçırıldı.

4 Kasım 1992: Qilaban ilçesine bağlı Hilal kasabasının çevresinde nöbet tutan askerlerin mayına basması sonucu 1 asker öldü, 1'inin de bacağı koptu.

4 Kasım 1992: Dersim'in Pilêmorî ilçesine bağlı Erdoğdu köyü Üsküpe mevkiinde gerillalar ile devlet güçleri arasında çatışma çıktı. Sonuçlar hakkında haber alınamadı.

4 Kasım 1992: Diyarbakır Dicle Üniversitesi'nde 6 Kasım'da yapılması düşünülen genel boykot için bildiri dağıtan öğrenciler ile hizbi-kontra yanlıları arasında çatışma çıktı. 1'i ağır, 6 öğrenci yaralandı.

5 Kasım 1992: Mazra'nın Kovancılar ilçesinde HEP ilçe başkanı Rodi Demirkapı uğradığı silahlı saldırıda ağır yaralanırken, oğlu da öldü.

5 Kasım 1992: Amed'de TEKEL işçisi **Baki Kişin** (28) kontralarca öldürüldü.

5 Kasım 1992: Dersim'e bağlı Uzundere köyü muhtarı Hıdır Uçar, evlerine baskın yapan 2 kişi tarafından öldürüldü. H. Uçar'ın daha önce de askerler tarafından tehdit edilmiş olduğu bildirildi.

5 Kasım 1992: Nisêbîn ilçesinde hizbi-kontracı olduğu bilinen ve saldırı hazırlığında olan bir kişi halk tarafından kovalandı. Halkı polisler engellerken, Erdoğan Mehmetoğlu da saldırganın açtığı ateş sonucu hafif yaralandı.

5 Kasım 1992: Mûş'un Kop (Bulanık) ilçesinde resmi kurumlara ve karakollara gerillalarca baskın düzenlendi. Yaklaşık 3 saat süren eylemde Emniyet Amirliği ve jandarma karakolu binaları ağır hasar gördü. Gerillaların çekilmesinden sonra devlet güçleri sivillere, ev ve işyerlerine saldırdılar.

5 Kasım 1992: Mêrdîn'in Mehsert (Ömerli) ilçesi Pınarcık köyündeki seyyar karakol ve korucu mevzilerine saldıran gerillalarla devlet güçleri arasında 2 saat süren bir çatışma çıktı. Toplam 10 asker öldürüldü.

5 Kasım 1992: Kerboran ilçesine bağlı Suçatı köyündeki koruculara yönelik gerillalar tarafından baskın düzenlendi. Ayrıntılı haber alınamadı.

5 Kasım 1992: Sêrt'in Xizxer (Şirvan) ilçesine, Faşlı köyünden gelen bir korucu minibüsü gerillalarca silahla tarandı. Yoldan çıkarak dereye yuvarlanan araçta 1 korucu öldü, 8'i de yaralandı.

5 Kasım 1992: Bismil ilçesinde Çukobirlik'e ait 100 balya pamuk kimliği belirsiz kişilerce yakıldı. Zararın 6-7 milyar olduğu bildirildi.

6 Kasım 1992: Şirnex'ın Görümlü köyü Besna mevkiinde Kayseri Komando Taburu'ndan gönderilen bir araca gerillalar pusu kurdular. Araç tamamen imha olurken, araçta bulunan 1 asteğmen, 1 astsubay ve 7 er öldü, 6 er de yaralandı.

6 Kasım 1992: Dersîm-Pilêmori karayolunun Cankurtaran mevkiinde bir askeri araç pusuya düşürüldü. İlk belirlemelere göre 1 asker yaralandı.

6 Kasım 1992: Cizîra Botan ilçesi düşman güçler tarafından akşam saatlerinde top, panzer ve diğer ağır silahlarla tarandı. Ayrıntılı sonuçlar ulaşmadı.

7 Kasım 1992: Nisêbîn ilçesinde 2 ayrı silahlı saldırı olayı meydana geldi. Yıldırım Mahallesi'ndeki saldırıda beyin özürlü Ejder Demirtaş (7) ağır yaralandı. Yeni Turan Mahallesi'ndeki silahlı saldırıda ise Güley Esin (60), oğlu Abdullah Esin (15) ve Şeyhmus Orhan yaralandılar.

7 Kasım 1992: Bismil ilçesinde Malatiya köyünden olan bir korucu vurularak öldürüldü.

7 Kasım 1992: Cizîra Botan ilçesinde devriye gezen bir panzer gerillaların döşediği mayına çarparak parçalandı. Panzerin içindeki 12 polis öldü. Bu olayın ardından Emniyet Binası, Tugay Komutanlığı, Dicle Karakolu ve MİT binasından sivil hedeflere ateş açıldı. Ayrıca ev ve işyerleri Alman BTR-60 panzerleri ve zırhlı araçlarla ateş altına alındı. Hacı Çağırga'ya ait evde, **Hacı (65), Leyla (60), İsmail (25), Nadire (10), Sinem (13), Şivan (3), Fatma (9), Hanife (2), Şeyhmus (70)** öldü; Emine (25), Meryem (36), Haşim (3) ve Musa Çağırga ağır yaralandı.

Bir gün sonra, saldırıda ölenlerden 7'sinin cenazesi onbinden fazla kişinin katıldığı bir törenle Botan Mezarlığı'nda toprağa verildi. Naci Çağırgan'ın evine doğru yapılan sloganlı yürüyüşten sonra kitle dağıldı.

8 Kasım 1992: TC devlet güçlerinin sivil hedeflere yönelik saldırılarını protesto etmek amacıyla Midyad, Hezex ve Girgê Amo'da esnaflar kepenk, şoförler de kontak kapattılar.

8 Kasım 1992: Amed'in Hênê (Hani) ilçesi yaklaşık 200 gerilla tarafından basıldı. Baskın sırasında kaymakamlık binası, Tabur Komutanlığı, PTT, askerlik şubesi, polis lojmanları, Karayolları Şube Şefliği, adliye binası, Emniyet Müdürlüğü ve diğer sömürgeci kurumlara büyük hasar verdirildi. Askerlik şubesi ve lojmanlara açılan ateşte 11 kişi öldürüldü, 1 astsubay da kaçırıldı.

Ayrıca Diyarbakır'dan takviye kuvvet olarak giden bir askeri konvoya gerillalar pusu kurdu. 2 polis memuru öldürüldü, 2 panzer ve 1 reo araba imha edildi.

Gerillaların geri çekilmesinden sonra devlet güçleri top ve ağır silahlarla ilçeye saldırdı. Ölü ve yaralılar hakkında ayrıntılı bilgi edinilemedi.

Gerilla kaynakları tarafından çatışmalarda toplam 100 civarında askerin öldüğü, 3 gerillanın şehit düştüğü bildirildi.

9 Kasım 1992: Tûx (Tatvan) ilçesinde **Sabri Coşkun** (33) kontr-gerilla tarafından öldürüldü. Coşkun daha önce de polis tarafından tehdit edilmiş ve olaydan yarım saat önce gözaltına alınmıştı.

9 Kasım 1992: Êlih'te **Hasan Baran** (48) hizbi-kontra tarafından uğradığı silahlı saldırıda öldürüldü.

9 Kasım 1992: Piran ilçesinde Hüseyin Aktaş adlı bir ihbarcı gerillalar tarafından cezalandırılarak öldürüldü.

10 Kasım 1992: Dih ilçesine bağlı Yelkesen köyü Karadağ mıntıkasında bulunan Bölge Haberleşme Karakolu'na bir grup gerilla baskın düzenledi. Yaklaşık 4 saat süren çatışmada ilk belirlemelere göre 1 astsubay, 5 er öldü, çok sayıda asker de yaralandı.

10 Kasım 1992: Mêrdîn'in Konaklı köyünde gerillalar ile devlet güçleri arasında çıkan ve 2 gün süren çatışmada 5 asker öldü.

10 Kasım 1992: Piran ilçesinde Kurşunlu köyü yakınlarında, devlet güçleri ile gerillalar arasında çatışma çıktı. Ayrıntılı bilgi alınamadı.

Bu arada çatışma bölgesi yakınlarında Kelekçi ve Yeşilsırt köylerine devlet güçleri baskın yaptılar ve 2 evi ateşe vererek yaktılar.

10 Kasım 1992: Dersim'in Mêzger ilçesine bağlı Dilanoğlu köyünde Haydar Sezgin adlı bir işbirlikçi gerillalar tarafından köy dışına çıkarıldı ve kurşuna dizilerek cezalandırıldı.

10 Kasım 1992: Amed'in Çınar ilçesi Kutluk köyüne giden bir grup gerilla işbirlikçi imam Bahattin Şafak'ı evinin merdivenine asarak öldürdü.

10 Kasım 1992: Êlih ile Farqîn (Silvan) ilçesi arasındaki Kalikiye (Çığlı) köyüne düzenlenen bir baskında 4 kişi kurşuna dizilerek öldürüldü. Olay hakkında ayrıntılı bilgi ulaşmadı.

10 Kasım 1992: Êlih'te Mehmet Aslan (18) ve Mehmet Şimşek (17) adlı akraba çocukları kontra elemanlarının silahlı saldırısına uğrayarak yaralandılar.

10 Kasım 1992: Amed'in Ofis semtinde ilerici yayınları da satan bir büfe sahibi önce polisler tarafından tehdit edildi, daha sonra büfe ateşe verilerek yakıldı.

12 Kasım 1992: Amed Belediye Başkanı Turgut Atalay, ulusal kurtuluş faaliyetlerine karşı düşmanca çalışmaları ve ihbarları nedeniyle 3 gerilla tarafından pusuya düşürüldü. Turgut Atalay ve şoförü yaralanırken, koruması öldü.

13 Kasım 1992: Çelê ilçesinde 10 Kasım günü düşmanın eline esir düşen 2'si bayan 3 gerilla işkenceyle katledildi. Alınan bilgilere göre bayan gerillalara, kurşunlanarak katledilmeden önce askerler tarafından tecavüz edildi. Diğer gerilla ise boynuna geçirilen iple bir askeri jipe bağlanarak üç saat kadar süründürüldü ve daha sonra boynundaki iple boğduruldu.

13 Kasım 1992: Çelê çevresinde çıkan bir çatışmada 21 asker öldü, 7 gerilla şehit düştü. Öldürülen askerlere ait şu malzemeler ele geçirildi: 1 adet 57'lik havan topu, 1 adet MG-3, 1 adet M-27, 7 adet G-3 silahı, 8 adet G-3 roketi, 40 adet elbombası, 2 adet telsiz ve 3 adet dürbün.

13 Kasım 1992: Pirsus ilçesinde korucubaşı olan Mehmet Yıldırım öldürüldükten sonra ağzına para sıkıştırıldı.

14 Kasım 1992: Hezo (Kozluk) ilçesine bir gerilla birliği baskın düzenleyerek sömürgeci kurumlara ağır silahlarla saldırdı. Ölen ya da yaralanan olmadı. Emniyet Müdürlüğü binası ağır hasar gördü. Düşman geniş operasyon başlattı.

14 Kasım 1992: Erzirom'un Şenkaya-Olur ilçeleri arasındaki Germencik yaylasında karşılaşan gerillalar ile düşman güçleri arasında çatışma meydana geldi. Çatışmada helikopterler, ağır silahlar ve kimyasal gaz kullanıldı. 21 gerilla şehit düştü, 3 gerilla ise esir düştü. Buna karşılık 10 saat süren çatışmada 38 asker öldürüldü. Şehit gerillalardan isimleri tespit edilenler şunlar: **Turgut YILDIZ (Piro), Eldivan BOZKURT (Topal Şükrü), Nuran... (Befri).**

14 Kasım 1992: Çelê'ye bağlı Çayırlı köyü yakınlarında gerillaların döşediği mayına bir askeri konvoyun çarpması üzerine 4 asker öldü. Olay civarında odun toplayan iki köylü düşman güçler tarafından dövülerek yaralandılar.

14 Kasım 1992: Güney Kürdistan'dan dönmekte olan bir düşman birliği Zap bölgesinde gerillalar tarafından pusuya düşürüldü. Eylemde 20 askerin öldürüldüğü bildirildi. Düşman aynı olayda 19 gerilla ve 2 askerin öldüğünü açıklamıştı.

14 Kasım 1992: Gercews'in Gümeylin ve Gündediyerin köylerinden gerillalar tarafından kaçırılan 6 korucudan 2'si serbest bırakıldı, 1'i ölümle cezalandırıldı.

15 Kasım 1992: Gercews'in Süfeyra köyünde korucu ve kontra elemanlarını taşıyan bir traktörü gerillaların durdurması üzerine, içindekiler tarafından ateş açıldı ve **Mervan** kod isimli gerilla şehit düştü. Buna karşılık veren gerillalar 2 kontra elemanını ağır yaraladılar.

Mervan adlı gerilla kendi köyü olan Reşiye'de çevre köylerden de gelen kalabalık sayıda bir kitle topluluğunun sloganları eşliğinde toprağa verildi.

15 Kasım 1992: Mêrdîn'in Kosar (Kızıltepe) ilçesini basan gerillalar emniyet binasını ve jandarma karakolunu ağır silahlarla taradılar. Kesin sonuçlar alınamadı.

15 Kasım 1992: Mêrdîn'in Stewr ve Derika Çiyayê Mazî ilçeleri sınırlarında gerillalar pusu kurarak 7 özel tim elemanını, 8 korucu ve kontra elemanı bir din görevlisini öldürdüler.

15 Kasım 1992: Dersim'in Aktuluk köyü civarında çıkan bir çatışmada 13 asker öldü. 3 gerilla da şehit düştü.

15 Kasım 1992: Pasur ilçesinde DYP adına belediye başkanlığına adaylığını koyan kişinin cesedi bulundu. Ayrıntılı bilgi ulaşmadı.

15 Kasım 1992: İdir ilçesinin Alican köyünde bir kahvehaneyi tarayan özel tim elemanları 4 kişiyi öldürdü, 10 kişiyi de yaraladılar.

15 Kasım 1992: Êlih'te ayrıntılı bilgi alamadığımız bir silahlı saldırı olayında 1 kişi öldü.

15 Kasım 1992: Sêrt'in Dikboğaz köyünde mayına basan 1 kişi öldü.

15 Kasım 1992: Şirnex'in Girgê Amo ilçesi yolunda bir polis panzeri gerillanın ateşinden isabet aldı. Panzer Başköy yakınlarındaki köprüden uçtu ve içindeki 7 polis öldü.

15 Kasım 1992: Stewr'in Cewze köyünde çıkan çatışmada 4 asker ve 3 korucu öldü, 3 gerilla da şehit düştü.

15 Kasım 1992: Gîre Sor ilçesinde Metina aşiretinden olan koruculara yönelik gerillaların yaptığı bir saldırıda 6 korucu öldü, 8'i de yaralandı.

16 Kasım 1992: Şirnex'ın Şenoba ilçesinin Besta mıntıkasında gerillaların döşediği mayına çarpan bir askeri araç tahrip oldu ve 2 asker de öldü. Daha sonra çıkan çatışmada çok sayıda askerin yaralandığı bildirildi.

16 Kasım 1992: İdir'e bağlı Başan (Aralık) ilçesinin Golikent ile Adetli köyleri arasında operasyon yapan düşman güçleri ile gerillalar çatıştı. İlk alınan bilgilere göre 1 asker öldü, 5 asker de yaralandı.

17 Kasım 1992: Wêranşer ilçesinin Konakyeri köyü yakınlarında çıkan bir çatışmada, **Remzi ÇAKAR** (33) adlı gerillanın şehit düştüğü bildirildi. Gerilla Wêranşer'de toprağa verildi.

17 Kasım 1992: Serê Kehni ilçesinde Ali İnce adlı bir kontra elemanı silahlı saldırıya uğrayarak ağır yaralandı.

17 Kasım 1992: Amed-Êlih karayolunun Farqîn'e bağlı Babıman köyü yakınlarındaki bir noktasında gerillalar yol kestiler. Durdurulan yaklaşık 700 araçta kimlik kontrolü ve iki saatlik süre boyunca propaganda yaptılar. Ayrıca TPAO'ya ait 3 araç yakıldı, 1 korucu ele geçirildi ve daha sonra cezalandırıldı.

18 Kasım 1992: Dersim isyanı önderlerinden Seyit Rıza'nın idam edilişinin 55. yıldönümünde ARGK Dersim Eyalet Komutanlığı'nın çağrısı üzerine Dersim merkezde, Pülür (Ovacık) ve Mêzger (Mazgirt) ilçelerinde kepenklerin tümü indi. Bazı okullarda ise öğrenciler boykot yaptılar. Esnaf, polisin kepenklerin açılması yönünde yaptığı çağrıya uymadı.

18 Kasım 1992: Erzirom'un Olur ilçesinde şehit düşen gerillaların yakınları ilçeye cenazeleri istemeye gittiler. Ailelerin istemi geri çevrildiği gibi, kışkırtılan bir grup tarafından da saldırıya uğradılar.

18 Kasım 1992: Amed'in Anya Hoca ve Selimpınar alanları arasındaki mıntıkada yer alan NATO askeri depolarına saat 22.30 sıralarında kalabalık sayıda bir gerilla grubu baskın düzenledi. 117. Topçu Taburu yakınında bulunan depolara karşı roketatar vd. ağır silahlar kullanan gerillalara karşılık verilince çatışma çıktı. Yaklaşık iki saat süren çatışmada 15'e yakın askerin öldürüldüğü bildirildi.

Aynı gerilla kaynağı, üç gün önce Gîre Sor çıkışındaki 117. Topçu Taburu'na gerillaların saldırdığı ve bu çatışmanın birbuçuk saat süreyle devam ettiğini bildirdi.

18 Kasım 1992: Dersim-Pilêmorî karayolu saat 17.00'de gerillalar tarafından ulaşıma kapatıldı. Olay yerine gitmek üzere yola koyulan bir panzer de pusuya düşürüldü. Bölgeden ulaşan haberlere göre 6 asker öldü, yaklaşık 30 asker yaralandı ve 1 dozer de ateşe verilerek yakıldı.

18 Kasım 1992: Êlih'in Hezo ilçesi yakınlarında bulunan Şelmo petrol istasyonuna baskın düzenleyen gerillalar tesisleri ateşe vererek maddi hasara yol açtılar. Ayrıca olay yerine giden 1 panzer pusuya düşürüldü ve 8 asker öldürüldü.

Öte yandan olay nedeniyle düşman güçleri, yakında bulunan Kerik köyüne baskın düzenleyerek 4 evi ve tütün ambarlarını yaktılar, araçları tahrip ettiler.

18 Kasım 1992: Şemrex (Mazıdağı) ilçesinde Hürriyet gazetesine muhabirlik yapan **Hatip Kapçak** kontra elemanları tarafından öldürüldü. Hatip Kapçak yurtsever ve çevresinde sevilen bir insandı. Olay üzerine ilçe esnafı kepenk kapattı, öğrenciler boykot yaptı; belediye, PTT ve resmi kurumlarda çalışan memurlar işbaşı yapmadılar. Hatip Kapçak, 3 bin kişilik bir katılımla Şehitler Mezarlığı'nda toprağa verildi.

18 Kasım 1992: Qabilcewz ilçesine bağlı Aydınlık köyü yolunu kesen gerillalar, 21 kişiyi gözaltına aldılar. Daha sonra 12'si serbest bırakılırken, 9'u birlikte götürüldü.

18 Kasım 1992: Grîdax (Ağrı) dağında gerillalar ile TC güçleri arasında çıkan çatışmada 4 asker öldü.

18 Kasım 1992: Çewlik'in Siwan mıntıkasında yaklaşık iki gün süren çatışmada, alınan sınırlı bilgilere göre 1 asker öldü, 2'si de yarandı. 1 gerillanın da şehit düştüğü açıklanan çatışmada helikopterlerin desteğinde kalabalık sayıda askeri güç kullanıldı.

19 Kasım 1992: İdir'in Karakoyunlu ilçesinin Aşağı Alican köyü civarında **Nurettin Serhahat** (32) ağır yaralı olarak bulundu. Daha sonra kaldırıldığı devlet hastanesinde öldü. Kontr-gerilla tarafından öldürülen Nurettin, yörede sevilen ve tanınan bir yurtseverdi.

19 Kasım 1992: Muş'un Milazgir ilçesinin köylerinde, son haberlere göre 3 gün önce başlatılan ev baskınları ve genel abluka devam ediyordu.

19 Kasım 1992: Haftalık "Gerçek" dergisinin Diyarbakır temsilcisi **Namık Tarancı** (37) işine giderken kontra elemanları tarafından vurularak öldürüldü. Namık Tarancı'nın cenazesi polisler tarafından kaçırılarak toprağa verildi.

20 Kasım 1992: Êlih'te Özgür Gündem gazetesinin dağıtımını yapan **Halil Adanır** (32), üç kontra elemanı tarafından aracı içinde bayıltıldı ve daha sonra aracıyla birlikte ateşe verilerek yakıldı.

20 Kasım 1992: Licê ilçesinin Kayacık köyü karakoluna baskın düzenleyen gerillalar, ağır silahlar kullanarak 9 askeri öldürdüler, 7'sini de yaraladılar. Olay sonrasında devlet güçleri Kayacık köyünü rastgele taradılar. Bunun üzerine köylüler evlerini terk ederek çevre köylere sığındılar.

20 Kasım 1992: Pirrîn (Adıyaman)'in Yazıbaşı köyüne bağlı Curun mezrasında çıkan çatışmada gerillalar 7 askeri öldürdüler, 3'ünü de yaraladılar. Çatışmada 1 helikopter de isabet aldı.

21 Kasım 1992: Çewlik'in Kehnireş (Karlıova) ilçesine baskın düzenleyen gerillalar 2 polisi öldürdüler, 3'ünü de yaraladılar.

21 Kasım 1992: Mêrdîn'in Kosar ilçesine bağlı Horasan köyü yakınlarında çıkan bir çatışmada 5 özel tim elemanı öldürüldü. Ayrıca 3 gerilla şehit düştü.

21 Kasım 1992: Licê ilçesinin bir köyünde TEK'e ait bir araç yakıldı.

22 Kasım 1992: Özgür Gündem'in Diyarbakır Bürosu İdare Amiri Hasan Özgün ile aynı gazetenin muhabiri Mehmet Şenol silahlı saldırıya uğradılar. Hasan Özgün hafif yaralanırken, Mehmet Şenol yara almadan kurtuldu.

Öte yandan Çewlik merkezinde Özgür Gündem'i satan bir çağ ocağı ve Saray isimli fotoğraf stüdyosu kontra elemanlarınca kundaklandı.

22 Kasım 1992: Amed'in Farqîn ilçesinde öğretmen **Mehdi Şanlı** (37) ve akrabası **Fırat Geçmez** (18) üç kontra elemanın silahlı saldırısı sonucu öldüler.

23 Kasım 1992: Bêdlîs'in Xizxer ilçesini üç koldan basan gerillalar, Emniyet Müdürlüğü ve askeri binalara ağır silahlarla saldırdılar. Askeri güçlerin de karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı. Emniyet binası hasar görürken, ölü ya da yaralının olup olmadığı öğrenilemedi.

24 Kasım 1992: Êlih merkezinde **M. Emin Kezer** (45) adlı yurtsever hizbi-kontra elemanı üç kişi tarafından öldürüldü. Olay yerinden geçmekte olan bir kişi de yaralandı.

24 Kasım 1992: Amed'de Olağanüstü Hal Bölge Valiliği binasına gerillalar tarafından bombalı ve silahlı saldırı düzenlendi. Hasarın meydana geldiği olayın kesin sonuçları ulaşmadı.

Ana Karargah'tan gazetemize ulaşan üç aylık eylem bilançosu haberlerinden yayınlamadıklarımızı ve ayrıntılı bilgi içeren haberleri yayınlıyoruz:

ARGK eylem haberleri

9 Ağustos 1992: Van-Çatak doğumlu ve Alan aşiretinden olan Karker kod isimli **(Aziz...)** kuryemiz, bir grup savaşçıyı teslim edip döndükten sonra bir komplo sonucu şehit düşmüştür. Kuryemiz İstanbul'dan gelen Malatyalı biriyle geri dönmüştü. Büyük ihtimalle bu kişi tarafından katledilmiştir. Söz konusu kişi daha sonra kaçmıştır.

9 Ağustos 1992: Adı, soyadı: **Mehmet TURAN**. Kod adı: **Süleyman** Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak-Berçem (Alkemer) köyü, 1971**. Mücadeleye katılış tarihi: **1990.**

9 Ağustos 1992 günü Çırav dağı mıntıkasında Resine karakol baskınında şehit düştü.

10 Ağustos 1992: Pervari-Rubaran çetelerine yönelik gerçekleştirilen baskın eyleminde şehit düşen yoldaşlar şunlardır:

Adı, soyadı: **Adil ...** Kod adı: **Hasan.** 1971 tarihinde Uludere'nin Ripîn köyünde dünyaya geldi. Mücadeleye 1991 yılında katıldı. 10 Ağustos günü şehit düştü.

Adı, soyadı: **Hurşit ARAT.** Kod adı: **Hurşit.** 1964 Pervari doğumlu. 1990 yılında mücadeleye katıldı. 10 Ağustos günü Rubaran çetelerine yönelik baskın eyleminde şehit düştüğünde manga komutanıydı.

10 Ağustos 1992: Çukurca'ya bağlı Kaşûrî'nin Arûz mıntıkasında düşmana yönelik bir saldırı eylemi gerçekleştirildi. Bu eylemde düşman çok sayıda kayıp verdi. Güçlerimiz, 1 üsteğmen ile 6 komando erinin cesetlerini gördüklerini belirttiler. Bu eylemde 2 komando eri esir alındı. İsimleri şöyledir:

Demir Polat (Komando çavuş), **Alaattin Cercan.**

Bu eylemde kamulaştırılan malzemeler: 1 adet MG-3, 7 adet G-3, 1 adet bombaatar, 1 adet lav silahı, 1 adet büyük gece dürbünü, 4 bin adet G-3 mermisi, 1 adet 72'lik havan, 1 adet BKC namlusu, 1 adet radyo, 15 adet sırt çantası, 2 adet küçük telsiz, koruculara ait 700 baş keçi. Eylemde mayın patlaması sonucu 2 gerilla yaralanırken, 2 gerillamız da eylem sonrasında çıkan çatışmada şehit düşmüştür. Şehit düşen yoldaşların isimleri şöyle:

Şemsettin ÇAĞLAR (Xwînrij). 1973, Siirt doğumlu. Garisan aşiretine mensup, 1992 yılında saflara katılmıştır.

Adı, soyadı: **Vezir EROL**. Kod adı: **Kemal, Şer.** Doğum yeri ve tarihi: **Batman-Bekirhan, 1976.** Mücadeleye katılış tarihi: **16 Temmuz 1991**

12 Ağustos 1992: Çukurca'nın Şifreza taburuna yönelik gerçekleşen saldırı eyleminde, iki tabur düzeyindeki düşman kuvvetlerine ezici darbe vurulmuştur. Saldırı grubunda yer alan 1 arkadaşımız olayda şehit düşmüştür. Düşmanın içine çok yakın gidip şehit düştüğünden cenazesi düşmanın elinde kalmıştır. Şehidimizin künyesi şöyle:

Adı, soyadı: **Halis ÇELİK.** Kod adı: **Hoşgîr, Rêber.** Doğum yeri ve tarihi: **Kerboran, 1979.** Mücadele saflarına 29 Temmuz 1991 yılında katılmıştır.

Eylemde kamulaştırılan malzemeler şunlardır: 1 adet MG-3, 1 adet M-18, 3 adet G-3, 1 adet büyük gece dürbünü, 1 adet sırt telsizi, 2 bin adet G-3 mermisi, 370 adet M-18 mermisi, 3 adet sırt çantası, 1 adet fotoğraf makinası.

13 Ağustos 1992: Abdullah KORKUTAN (Sait) isminde yoldaşımız Oramar mıntıkasında bir kayadan düşerek şahadete ulaşmıştır. 1990 yılında mücadeleye katılmıştı. Takım komutan yardımcısıydı.

23 Ağustos 1992: Uludere-Mijîn köyü, 1964 doğumlu olan **Süleyman TUNÇ (Aslan)** yoldaşımız, Şırnak'ın Gundikê Melê taburuna yönelik gerçekleştirilen baskın eyleminde şehit düştü.

1989 yılında mücadeleye gönüllü katıldı. Şehit düştüğünde Hareketli Birlik'te takım komutan yardımcısıydı.

22 Temmuz 1992 tarihinde şehit düşen yoldaşımızın künyesi şöyle: Adı, soyadı: **Bedrettin TAŞDEMİR.** Kod adı: **Server.** Doğum yeri ve tarihi: **Doğubeyazıt, 1972.** Mücadeleye katılış tarihi: **1992.**

28 Temmuz 1992 günü düşman güçleri ile gerilla birliğimiz arasında çıkan çatışmada şehit düşen yoldaşlarımız şunlardır:

Adı, soyadı: **Bilal ...** Kod adı: **Yaşar.** Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık.** 1989 yılında Avrupa'dan mücadele saflarına katıldı.

Adı, soyadı: **A. Halim ...** Kod adı: **Lokman.** Doğum yeri ve tarihi: **Nusaybin.** 1991 yılında mücadele saflarına katılmıştır.

Kod adı: **Revi.** Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, Güney Batı Kürdistan.**

Adı, soyadı: **Casim ...** Kod adı: **Civan.** Doğum yeri ve tarihi: **Tatvan** Mücadeleye katılış tarihi: **1991.**

27 Ağustos 1992: Şirvan doğumlu **İsmet** adlı bir gerilla beyin hastalığı sonucu şehit düştü. 1988 yılında mücadele saflarına katıldı. Şehit düştüğünde takım komutanı yardımcısıydı.

24 Ağustos 1992: Batman-Sason

yolu gerillalarımız tarafından kesilmiş, Sason ilçe jandarma komutanı esir alınmış, 1 adet tabancası kamulaştırılmıştır. Olayda 1 askeri araç yakılmıştır. Esir alınan komutan kaçmaya çalıştığı için vurulmuştur.

Daha önce Türk radyoları Ağrı'daki bir çatışmadan bahsetmiş ve 20 gerillanın şehit düştüğünü belirtmişti. Olayın aslı şöyledir: Serhed'den Orta Eyalet'e doğru giden grup kurallara uymayarak, bilinen güzergahtan gitmiyor. Ulaşılan köy ihbarcı bir köydür. Dolayısıyla ihbar ediliyorlar. Düşman büyük bir güçle yoldaşlarımızın üzerine yürüyor ve çatışma başlıyor. Çatışma bir gün boyu devam ediyor. Grubumuz, bulunduğu evin damını delerek çatışmayı sürdürüyor. Bu çatışmada belirtildiği gibi 20 değil, 2 yoldaşımız şehit düşüyor. Bu yoldaşlardan biri **Fuat** (Akademi'den gelen bir arkadaş) diğeri ise **Delil** yoldaştır. Çatışma başarıyla sonuçlanıyor ve grup iki kayıpla gideceği alana ulaşıyor. Bu çatışmada 1 yüzbaşı, 1 üsteğmen, 1 astsubay, 2 polis ve 20 düşman askeri öldürülüyor. 1 binbaşı, 2 üsteğmen ve 2 polis ise yaralı olarak kurtuluyor.

1 Eylül 1992: Aralık-Doğubeyazıt ilçeleri arasında pusu kuran gerillalarımız, düşmana ait bir cemseyi imha etti. Olayda 8 asker öldü. Düşmana ait 2 adet G-3 silahı kamulaştırıldı.

2 Eylül 1992: Duhok'ta daha önceleri KDP tarafından tutuklanan Leyla ve Murat adlı yoldaşlarımız TC'ye teslim edilmiştir. Şu anda Elazığ cezaevinde bulunmaktalar.

Çukurca-Hakkari yol kesiminde gerillalarımızla düşman güçleri arasında meydana gelen ve beş gün boyunca devam eden çatışmada **Karker** kod adlı yoldaşımız şehit düştü. Künyesi şöyle:

Adı, soyadı: **Tahsin EREN.** Doğum yeri ve tarihi: **Kurtalan, 1974, Muradi aşiretinden.** Mücadeleye katılış tarihi: **1991**

Eylül ayının ilk haftasında Gırazi aşireti reisi Cemil Ağa'ya yönelik gerçekleşen eylemde **Serhat** kod isimli yoldaşımız şehit düştü, cenazesi düşmanın eline geçmedi. Künyesi şöyle:

Adı, soyadı: **Ferzan ŞEXO.** Doğum yeri ve tarihi: **Kamışlı.** Mücadeleye katılış tarihi: **1987**

4 Eylül 1992: Gerilla birliği Mavan taburunun bir mevzisine yönelik gerçekleştirdiği eylemde 6 düşman askerini öldürdü, 8'ini yaraladı. Eylemde 1 adet MG-3 ele geçirildi.

4 Eylül 1992: Uludere grubuna bağlı Güney Kürdistanlı **Sefkan** ile bir köylü yurtsever mayına basarak şehit düştüler.

5 Eylül 1992: Nusaybinli olan kuryemiz **Bagok** yoldaş bir kaza sonucu şehit düştü.

7 Eylül 1992: Gabar dağında TC ordu birliklerine kurulan gerilla pususu sonucu 15 TC askeri öldürüldü. Eylemde 3 adet G-3 ile 1 adet lav silahı ele geçirildi.

Ayrıca güçlerimizin Gundikê Melê köyüne yönelik gerçekleştirdiği eylemden sonra, TC askerleri bütün köyü ateşe vererek yakmıştır.

9 Eylül 1992: Uludere'nin Roborski karakolu tepelerine yönelik gerçekleştirilen eylemde 20 düşman askeri öldürüldü, 2 gerilla da hafif yaralandı. Eylemde ele geçirilen malzemeler şunlar: 1 adet A-4, 6 adet G-3, 1 adet BKC namlusu, 5 adet sırt çantası, 6 adet G-3 şarjörü, 280 adet A-4 mermisi, 1 adet gece dürbünü.

9 Eylül 1992: Kerboran'a bağlı Girê Cafer adlı çete köyüne yönelik gerçekleştirilen baskın eyleminde 4 korucu evi tamamen yandı.

10 Eylül 1992: İdil'in Werzik (Bostanlı) köyüne yakın bir yerde düşman güçlerine pusu kuruldu. Pusuya düşen 4 cemseden biri kurtuldu, 3'ü imha edildi. Olayda en az 15 düşman askeri öldü, çok sayıda yaralı verdirildi.

Yine Çatak-Alaköy çetelerine yönelik gerçekleştirilen eylemde 8 çete öldürülmüş, 2 çete de esir alınmıştır. Eylemde **Aziz, Cemal** ve **Mazlum** yoldaşlar şehit düşmüştür.

11 Eylül 1992: Sason-Aydınlık köyüne yönelik gerçekleşen eylemde 2 çete esir alınmış, köy çetelerinin silahlarını bırakmaları üzerine daha sonra serbest bırakılmışlardır.

11 Eylül 1992: Kızıltepe'de çıkan çatışmada **Özgür ÇINAR (Serîhildan), Mehmet FİLİZ (Şiyar), Mehmet KARAASLAN (Delil), Murat SİLGER (Hogir)** ve **Mehmet SONBAYRAK (Çekdar)** adlı yoldaşlar şehit düştü.

15 Eylül 1992: Kozluk-Armutlu köyü yolu kesilmiş, 14 çete öldürülmüş, 4 çete ise ağır yaralanmış ve 1 adet traktör yakılmıştır.

18 Eylül 1992: Sason'da çıkan bir çatışmada **Dilbirîn** kod isimli gerilla şehit düşmüştür. Künyesi şöyle:

Adı, soyadı: **Resul ACAR.** Doğum yeri ve tarihi: **Batman-Akanköy.** Mücadeleye katılış tarihi: **1992 kışı.**

19 Eylül 1992: Bitlis'te döşenen mayına çarpan düşman aracında 10 asker öldü.

Ayrıca daha önce TC radyo yayınevinde verilen Mutki eylemi ise şöyle: Gerillalarımız pusu kuruyor ve 12 düşman askeri vuruluyor. TC ise 12 yoldaşımızın şehit düştüğü biçiminde açıklama yapıyor. Eylemde iki şehidimiz var. Künyeleri şöyle:

Adı, soyadı: **Celal ALİ.** Kod adı: **Akif.** Doğum yeri ve tarihi: **Kobani, Güney Batı Kürdistan.** Mücadeleye katılış tarihi: **1991.**

Adı, soyadı: **Celal EKİN.** Kod adı: **Bedran.** Doğum yeri ve tarihi: **Kulp, Altınova köyü, 1971.** Mücadeleye katılış tarihi: **1991.**

20 Eylül 1992: Bitlis'e bağlı bir köyde kuryenin yakalanması ve çözülmesi üzerine düşmanla güçlerimiz arasında meydana gelen çatışmada bir gerilla şehit düştü. Künyesi şöyle:

Adı, soyadı: **Musa DAYAN.** Kod adı: **Delil.** Doğum yeri ve tarihi: **Cizre.** Mücadeleye katılış tarihi: **1989.**

23 Eylül 1992: Nusaybin'e bağlı Akarsu nahiyesinde mayına basan düşman askerlerinden 8'i öldü, 3'ü yaralandı.

23 Eylül 1992: Nusaybin'in Darı köyünde çıkan çatışmada 5 düşman askeri ile 1 çete öldürüldü, 3 çete de yaralandı.

24 Eylül 1992: Midyat'ta Necat Aslan ile Süleyman Doğan adlı ajanlar ölümle cezalandırıldı, silahları kamulaştırıldı.

24 Eylül 1992: Uludere'nin Avasipî bölgesinde eylem hazırlığı içinde olan birliğimiz ile düşman arasında meydana gelen çatışmada 5 çete öldürüldü, 4 çete yaralandı, 1 taksi yakıldı. 2 adet silah ve 2500 adet mermi ele geçirildi. Eylemde **Mustafa** adlı milis, **Ferhat** ve **Kahraman** yoldaşlar şehit düştü. Ferhat yoldaşın cenazesi düşmanın eline geçti.

25 Eylül 1992: İdil'de mayına çarpan 4 çete öldü.

27 Eylül 1992: Kaşûrî mıntıkasında Arûş köyü karakoluna yönelik gerçekleştirilen baskın eyleminde düşmana büyük darbe vuruldu. Eylemden bir gün sonra Şırnak-Ortaköy, 1974 doğumlu olan **Vahap ORTAÇ** yoldaşımız, mayına basarak şehit düştü. Vahap yoldaş 1990 yılında mücadeleye katılmıştı.

Arûş köyü karakol baskınında ise 20 civarında düşman askeri vurulmuş, bir o kadarı da yaralanmıştır. Köy, çete köyü olduğundan havanla dövülmüştür. Çok sayıda çete de bu eylemde vurulmuştur. Kamulaştırılan malzemeler şunlardır: 6 adet G-3, 2 adet MG-3, 1 adet 82'lik havan, 1 adet BKC namlusu, 20 adet şarjör, 1 adet radyo, sırt çantaları ve mermiler.

28 Eylül 1992: 1971'de Lice-Zengik köyünde dünyaya gelen **Murat UZUN (Zindan)** yoldaş, Lice'de çıkan bir çatışmada şahadete ulaştı. Murat yoldaş 1992 yılı baharında mücadele saflarına katılmıştı.

28 Eylül 1992: Beytüşşebap-Hakkari yolunda 4 çete ölümle cezalandırıldı.

30 Eylül 1992: Silopi'de 1 cemse içindekilerle birlikte imha edilmiştir.

30 Eylül 1992: Uludere'de Bêdo köyü çetelerine ait 500 koyun kamulaştırılmıştır.

1 Ekim 1992: Şemdinli-Aktütün karakol baskınının sonuçları şöyle: Eylemden bir gün önce takım komutanı (Maraşlı **Kerim** yoldaş) mayına basarak şehit düştü. Diğer gün gerçekleştirilen baskında karakol önemli oranda imha ediliyor. Çatışmada 60 düşman askeri ve 12 çete öldürülüyor. Saldırı esnasında 9 gerilla şehit düşüyor, 12 gerilla kayıp, muhtemelen bu yoldaşlar daha sonra şehit düşüyor. Böylece toplam kaybımız 22 oluyor. 2'si ağır, 2'si hafif olmak üzere 16 gerilla da bu eylemde yaralandı.

Eylemde ele geçirilen malzemeler şunlar: 4 adet MG-3, 8 adet G-3, 1 adet Bozoka roketi, 3 adet kleş, 8 bin adet G-3 mermisi, 2 sandık MG-3 mermisi, 3 adet el telsizi, 1 adet gece dürbünü, 1 adet normal dürbün, 11 adet G-3 roketi, 12 adet aydınlatma mermisi, 36 adet G-3 şarjörü, 5 adet sırt çantası, 2 adet teyp, 4 adet radyo, 12 adet el bombası ve 5 adet battaniye.

Eylemde şehit düşen yoldaşlarımızın künyeleri şöyle:

1– Kod adı: **Kerim.** Adı, soyadı: **Mehmet KARTALKANAT.** Doğum yeri ve tarihi: **Pazarcık, 1969.** 1990 yılında mücadele saflarına katıldı. Akademi'de eğitim gördü. Takım komutanıydı. Eylemden bir gün önce mayına basarak şehit düştü.

2– Kod adı: **Kaplan.** Adı, soyadı **Ziyadin SAYKIN.** 1973, Batman doğumlu. Alan aşireti mensubu. 1991 yılında mücadele saflarına katıldı.

3– Kod adı: **Berxwedan.** Adı, soyadı: **Kemal KAYA.** 1975, Diyarbakır doğumlu. 24 Nisan 1992 tarihinde mücadele saflarına katıldı.

4– Kod adı: **Tekin.** Adı, soyadı: **Eşref YALÇIN.** 1971, Hakkari doğumlu. 1991 yılında mücadeleye katıldı. Giravî aşiretinden.

5– Kod adı: **Reşo.** Adı, soyadı: **Adem DEMİR.** 1972, Batman doğumlu. 1992 yılında mücadeleye katıldı.

Bu arkadaşlar ikinci bölgede şehit düşen arkadaşlardır. Birinci bölgedeki arkadaşların isimleri halen alınamamıştır.

Kayıp olan 12 yoldaştan ikinci bölgeye ait olanların isimleri şöyle:

1– Kod adı: **Xwînrej.** Adı, soyadı: **İsmet AKIN.** Çukurca-Rizanköyü doğumlu. 1990 yılında mücadele saflarına katıldı. Manga komutanı. Diyani aşiretinden.

2– Kod adı: **Ramazan.** Adı, soyadı: **Ramazan DEĞER.** 1976, Cizre doğumlu. 1991 yılında mücadele saflarına katılmış. Manga komutan yardımcısı.

3– Kod adı: **Brusk.** Adı, soyadı: **Cengiz EROL.** 1976, Batman doğumlu. 1991 yılında mücadeleye katıldı.

4– Kod adı: **Cihat.** Adı, soyadı: **Süleyman ÇETİNKAYA.** 1973, Çukurca-Derat köyü doğumlu. 1992 yılında mücadele saflarına katıldı. Diyani aşiretinden.

1 Ekim 1992: Muş'ta devlet çiftliği yakıldı. 500 koyun kamulaştırıldı. Muş'a bağlı Kulp köyünün yoluna kurulan pusuda 3 düşman askeri öldü, 6 asker yaralandı.

4 Ekim 1992: Radyo, Dicle'de yapılan eylemde üç arkadaşımızın şehit olduğunu söyledi. Bu çatışmada kaybımız yok. Düşmanın kaybı 20 askerdir, yaralıları da var. Aynı birliklerimiz ikinci gün o alanda geniş bir arazide pusu atıyorlar, düşman sabahleyin pusuya giriyor. Bu pusuda 1 panzer imha ediliyor. Bu pusu sonradan çatışmaya dönüşüyor, geniş bir alanda çatışma gün boyu sürüyor. Alan uçaklarla bombalanıyor. Bu çatışmada 2 arkadaş şehittir, düşmanın kayıpları çoktur.

7 Ekim 1992: Midyat şehir baskını eyleminde kesin sonuç şöyledir: 1 polis, 1 subay, 1 öğretmen ve 30 asker öldürüldü. Düşman iki gün sokağa çıkma yasağı uyguladı. Evlere yapılan baskında 40 yurtsever gözaltına alınmıştır.

Gerilla birliğimiz eylemde kayıp vermemiştir.

Ayrıca Dargeçit'te mayına çarpan düşman gücünden 8'i öldü, 4'ü yaralandı.

11 Ekim 1992: Êruh'a bağlı Aval (Tünekpınar) jandarma bölüğü bir gerilla birliği tarafından basıldı. Tüm mevziler ele geçirildi, karakol kısmen imha edildi. Olayda 24 asker öldürüldü, 17 asker yaralandı, 1 asker esir alındı. Gerilladan 4 şehit var.

Gerillalarımızın eline geçen malzemeler şöyle: 1 adet roketatar, 5 adet G-3, 2 adet el telsizi, 15 adet 100'lük MG-3 şeridi, 3 adet gece dürbünü, 3 adet mayın, 4 adet G-3 roketi, 20 adet sırt çantası, 12 adet su matarası, 2 adet radyo, 1 adet fotoğraf makinası, 1 adet bazoka roketi, 1 adet el projektörü, 98 adet G-3 şarjörü, 4 bin adet G-3 mermisi, 1 adet el telsizi aküsü, 2 adet MG-3 namlusu, 1 adet MG-3 çatal ayağı, 1 adet büyük gece dürbünü, 20 adet askeri çadır ve 1 aydınlatma fişeği. Taşınamayan malzemeler yakılmıştır. Esir alınan askerin künyesi şöyle: **İsa Kahraman Nebioğlu.** Ana adı: Kiraz. 2.4.1971 Suşehri doğumlu. Sivas'ın Taşbayır köyünde ikamet etmektedir.

Eylemde şehit düşen yoldaşların künyeleri şöyle:

Adı, soyadı: **Bekir ÖKMEN.** Kod adı: **Xebat.** Doğum yeri ve tarihi: **Savur, 1971.** En son görevi manga komutan yardımcılığı.

Adı, soyadı: **Azat Abdulrahman REŞİT.** Kod adı: **Erdal.** Doğum yeri ve tarihi: **Afrin, Güney Batı Kürdistan, 1968.** Sonbaharda ülkeye gelmişti. Çırav mıntıkasında yer alıyordu.

Adı, soyadı: **Hamit.** Kod adı: **Sertaç.** Doğum yeri ve tarihi: **Şırnak-Başir köyü.** 1987 yılında mücadeleye katıldı. Hareketli birlikler içinde görev yürütüyordu. En son görevi manga komutanı yardımcısı idi.

Adı, soyadı: **Fadıl.** Kod adı: **Şer.** Doğum yeri: **Cizre-Serav köyü.** 1989 yılında mücadeleye katıldı. Şehit düşüğü ana kadar Gabar'da hareketli birlikte manga komutanıydı.

Elazığ'a bağlı alanlarda şehit düşen arkadaşlarımız hakkında elimize geçen bilgiler şunlardır:

1– Adı, soyadı: **İlhan ÇİFTÇİ.** Kod adı: **Ayhan.** İstanbul'dan Akademi'ye gelerek mücadele saflarına katılmıştır. Akademi'den Amed Eyaleti'ne gitmiştir. Hem tabur ve hem de eyalet yönetiminde yer alıyordu. 3 Ekim 1992 tarihinde Elazığ-Arıcak çevresinde şehit düştü.

2– Adı, soyadı: **Recep MENEKŞE.** Kod adı: **Mahsum.** Lice doğumlu. Amed'de mücadeleye katıldı. 3 Ekim 1992 günü Elazığ-Arıcak alanında şehit düştü.

3– Adı, soyadı: **Ekrem AYDIN.** Kod adı: **Hüseyin.** Palu doğumlu, 1989 yılında mücadeleye katıldı. Gabar'dan eyalete geldi. 4 Ekim 1992'de Dicle alanında şehit düştü.

4– Adı, soyadı: **Fatih BAŞKILIÇ.** Kod adı: **Mazlum.** Antep doğumlu. 4 Ekim 1992'de Dicle alanında şehit düştü.

5– Adı, soyadı: **Hüseyin BULUT.** Kod adı: **Abdurrahman.** Gercüş doğumlu. Amed Eyaleti'nde mücadeleye katıldı. 11 Ekim 1992'de Arıcak'ta şehit düştü.

6– Adı, soyadı: **Şadi SALIK.** Kod adı: **Şoreş.** Ergani doğumlu. Amed Eyaleti'nde mücadeleye katıldı. 11 Ekim 1992'de Arıcak'ta şehit dşütü.

7– Adı, soyadı: **Ferit GÜZEL.** Kod adı: **Süleyman.** Kulp doğumlu. Akademi'den Amed'e gitti. 11 Ekim 1992'de Elazığ-Arıcak'ta şehit düştü.

8– Adı, soyadı: **Mehmet ALAN.** Kod adı: **Xemgin.** Diyarbakır doğumlu. Amed'de mücadeleye katıldı. 4 Ekim 1992'de Dicle'de şehit düştü.

14 Ekim 1992: Kurtgölü operasyonuna misilleme olarak milislerimiz Iğdır-Ermenistan sınırında bir karakol bastı. 4 asker öldü, 13 asker ise yaralandı.

14 Ekim 1992: Ambargo kararına uymayan 10 araç yakıldı.

17 Ekim 1992: Geçen gün radyonun söylediği Cizre olayı vardı. Somut bilgi elimize ulaştı. Çatışma öncesi arkadaşların yerini göstermesi için milis tutuklanıyor, yer göstermeyince düşman tarafından kurşuna diziliyor. Yapılan eylemde 9 düşman askeri öldürülüyor, 31 asker de yaralanıyor. Çatışmada toplam 18 arkadaş yer alıyor. Yaralı olanlardan 26'sının öldüğü gelen bilgiler arasında. Çatışmanın olduğu yer Cizre merkezine yakın ve kalınmaması gereken bir yerdir. **Şiyar** arkadaş kalmayacaklarını söylemesine rağmen söz konusu yerde iki gün kalıyorlar. Ve daha sonra çatışma oluyor, 11 arkadaş şehit düşüyor. Düşman 1 çoban ve 1 köylü kadını da öldürüyor.

Şehit düşen arkadaşlar şunlardır:

1– Şiyar (Kazım KULLU). Üzerindeki silah ve malzemeleri bize ulaştı.

2– Botan (Ali GÜNEŞ) Dersim'in Nazimiye kazası Güzelpınar köyünden. Avrupa'da mücadeleye katılarak Akademi'ye gitmiş ve oradan da ülke pratiğindeki mücadeleye katılmıştır.

3– Ruken. Dersim'in Mercic köyünden. Ağustos 1992'de mücadeleye katıldı.

4– Revşen (Besime AKANGÜNDÜZ). 22.7.1974 doğumlu. 1992'de mücadeleye katıldı.

5– Ahmet (Ali ARSLAN). 1.3.1958, Bismil doğumlu. Mersin'de ikamet ettiği dönemlerde Yeni Ülke muhabiriydi. Ekim 1992'de mücadeleye katıldı.

6– Hayri. Peri-Mazgirt, Dersim nüfusuna kayıtlı. Nisan 1992'de mücadeleye katıldı.

7– Azat (Taylan DURGUN). Ağustos 1992'de mücadeleye katıldı. Dr. Baran yoldaşın oğlu.

8– Mahir. Sivaslı, 10 Ekim 1992'de mücadeleye katıldı. İstanbul'dan geldi.

9– Ahmet. Yeni mücadeleye katıldı. Şehit olup-olmadığı belli değil.

Gabar'dan gidip çatışmada şehit düşenler:

10– Kod adı: **Dijvar.** Adı, soyadı: **Sabri ALKAN.** Cizre-Befi köyü, 1972 doğumlu. 1990'ın başlarında mücadeleye katıldı. Gabar'da faaliyet yürütüyordu.

11– Kod adı: **Baran.** Adı, soyadı: **Abdurrahman NAİM.** Cizre-Hoser köyü doğumlu. 1989 yılında saflara katıldı. Gabar'da faaliyet yürütüyordu.

12– Kod adı: **Şer.** Adı, soyadı: **Şerzan GELHO.** 1969, Kamışlı doğumlu. 1987 yılında mücadeleye katıldı. Gabar'da faaliyet yürütüyordu.

Dersim'den bir gerilla grubu (soldan sağa ayaktakilerden 4. sıradaki şehit Şiyar yoldaş)

Yurtdışından ülkeye dönüşün 10. yıl derslerini...

Baştarafı 5. sayfada

laşımımız budur. Yoksa geçmişte bir şeyler yaptım diye ben, asla düne dayanamam. "Vay büyük önderim, gelince herkes uymalı" demek olur mu? Ama çoğunuz bir defa değil, bir gün değil, her gün bunu yapıyorsunuz, daha da ötesi kendi işlerinizi de idare etmemizi istiyorsunuz. Öyle yapmak yanlıştır, bunun komutanlıkta yeri yoktur ve savaşçıların bile bunu kabul etmeyeceğini biliyorsunuz.

Aklınızı başınıza alacaksınız. Anlatılanlar çok açıktır. Başarıya götüren tutum çözümlemelerde konulmuştur. Halka nasıl yaklaşılacak? Gerillaya nasıl yaklaşılır ya da bir gerilla nasıl yetiştirilir? Bir komutan nasıl olunur? Bir alan nasıl ele alınır? Bu hususlardan tutalım bir yolda nasıl yürünür noktasına kadar tüm bu konularda açıklık vardır. Yine eylem anından tutalım en rahat hazırlık koşullarına kadar neye, nasıl yaklaşılır, bu da çalışma tarzıyla, temposuyla, vuruş tarzıyla açıklığa kavuşturulmuştur. Ve tabii ki bu, sadece açıklığa kavuşturulmuş değil, gerekli imkanlara da ulaştırılmıştır. Fakat sen halen "yerim dardır, oynayamam, oynasam da yarı yarıya etrafımı dağıtırım, kaybettiririm" dersen, bunun da artık bir sorumluluğu olduğuna göre bu kadarına onay vermem. "Kürdüz, başıbozuk insanlarız" demeyi anladım ama devrimin de bir terbiye, usulü vardır. Partiyi az çok tanımış, hele etkili, yetkili biriyse bilmelidir ki PKK, sorumluluğunda müthiştir ve kendini denetleme gücüne de sahiptir. O zaman bunu anlayacak ve bazı sonuçlara varacaksınız. Herkesin anlaması gereken dersleri bütün çözümlemelerde vermişiz. Her şey 1992 çözümlemelerinde var. 1992 Temmuz-Ağustos -hatta Eylül de buna dahil- çözümlemelerinde gerekenler konulmuştur, elinize de ulaşıyor.

Görüyorsunuz ki, esasen en zor ve en az başarıyla tutunulacak bir görev alanında bile bu konuma ulaşıldığına göre, her yerde çok daha başarıyla ve daha yaygınca ulaşılmamaya hiçbir sebep yok. Ben en azından sizi kırmak istemiyorum, gözükara bir şekilde gidip şurayı yıkın veya burayı vurun demiyorum. Söylenen bu değil. İyi bir planlayıcı, bu işleri kendine amaç edinen birisi, neyi nasıl yapması gerektiğini mükemmel bilirse, çok kapsamlı bir eylem bilançosuna, güç büyütmeye, alan-mevzi tutmaya, halkı örgütlemeye rahatlıkla güç getirebilir. En iyisini ortaya çıkarabilir. Bu mümkündür ve kendi rolünüzden bu beklenir.

Onuncu yıl dersleri, bütün provokasyonları ve sonuçlarını gerçekten mahkum etmiştir. Bütün biçimleriyle örgüte gelmeyen, propagandaya gelmeyen, çizgiye, doğru tutum ve tavra gelmeyen ne varsa, haklı ve tarihi bir biçimde sosyalist ve demokratik olan neyse onu ortaya koyduk. Neyi nasıl ele alacağımızı netleştirdik. Neyin nasıl elde edildiğini çok açıkça ortaya koyduk. Sadece Kürdistan için değil, tüm dünya tarihinde ender rastlanılacak bir çalışma olarak saptadık. Şu anda düşman da bunu fark ediyor, itiraf ediyor. Bu emperyalizmin Ortadoğu'ya dayattığı "yeni düzeni"ni karşısına alacak, onu işlemez duruma getirecek en temel güç, yine Kürdistan'a dayatılan yok etme ve imha seferlerini boşa çıkaran biricik çalışmadır. Eskiden neredeyse Kürdistan'dan vazgeçip de inanmak bile istemediği halkına şimdi ulaşmak isteyenin ders aldığı siyasi bir çalışmadır. Ve yine milyonların desteğini alan, onbinlerin ordulaşmasına bir adım kala çıkış yaptıran, bu çalışmanın kendisidir. Bu çalışma büyük fedakarlık ve cesaretle tarafımızdan size ve halka mal olmuştur. Bunun araç ve yöntemlerini biz ortaya çıkarmışız. Size düşen bütün bunlara layık olabilmektir. Ben kendi payıma daha fazlasını yapabilirim ama yetmiyor. Herkese böyle bir kişilik kazandırmak istiyoruz. Bunda olumsuzlukların yeri yok.

Bütün kadro ve savaşçılara söylüyorum: Bu on yılı kurtarma acaba nasıl oldu? Buna mecbur muyduk? Acaba bunu bu kadar uzun sürdürmek çok mu gerekliydi? Ve belli sorumluluğunuz yok muydu? Bu işin altına doğru giremez miydiniz? Şehirdekilere, dağdakilere, yenilere, eskilere de soruyorum: Bize böyle yüklenmenin anlamı var mıdır? Bu yıllara sağlıklı yaklaşıldı, oldukça da başarı elde edildi. Hiçbir stratejik, siyasi ve taktiksel dönemi karşılıksız bırakmadan yürütelim dedik. Bırakalım bu hususları, en sıradan bir hazırlık çalışmasını bile bana yüklediniz, on bine yakın sayıda kadro ve savaşçı adayını bana eğittirdiniz, silahlandırttınız, korunmasını ve hatta yürümesini de bana yüklemek istediniz. Şimdi de "bana bir de cennet ver" diyeceksiniz. Rüyalar bile böyle kolay gerçekleşmez. Doğru yaşayalım, doğru kavrayalım ve bunu kabul edilebilir bir devrimci yaşam sınırına taşıralım.

Bu yıllarda size desteğimiz tamdır. Gerekenleri büyük bir dirayetle bu yıllara sığdırdık, fakat sizler de böyle ucuzca yaklaşasınız diye değil, bu kadar büyük savaş gücünü kullanmayasınız diye değil, çarçur edesiniz diye hiç değil. Olanakları çok müthiş kullanma gücünüz ancak bu tür yılları size armağan edebilir. Çok iyi korumak, bir damla kanı bile boşa akıtmamak, ama vurulması gereken yerde vurabilmek, bunun komutanı olmak ve bu biçimde karşılamakla işe girişesiniz diye bu desteği verdik. Bu temelde bu yılları seve seve paylaşabilir ve size armağan edebiliriz. Halkımız ve dostlar gelip "bize de umut verdiniz" diyorlar. Evet verdik. Bu yılları sandığınızdan daha fazla böyle geçirdik. Bunları yanlış karşıladınız, ama yine de ürününe ucuz konmak, tümüyle çok çalışmış, başarmış gibi bir sonuçla kendinizi değerlendirmek istiyorsunuz. Ayıptır, bunu yapmayın. Fakat kendinizi suçlu konumuna da getirmeyin diyorum. Özeleştiri yapıyorsunuz; daha da doğru bir uygulama koşuluyla yeniden doğru-sağlam pozisyonlara gelmek ayıp değildir. Ayıp olan bunu görmemezlikten gelmektir, yapılmadığı halde kendini yapar gibi kabullenmektir, layık olunmadığı halde kendini layık olduğuna inandırmaktır. Böyle yapmayın.

Bundan sonra mevzilenmeye, tümüyle ordulaşmaya, halkımızın serîhildanlarına günlük ve özlü çalışmalarla kendinizi doğru verin. Eğer özlü ve samimi olunursa, geçmiş yaşamın o kötü alışkanlıkları bize yutturulmaya çalışılmazsa veya çok dürüstçe de olsa bu kaba lafları bize söyletmekten kendinizi uzak tutarsanız, bundan sonraki katılımınıza sonuna kadar onay verilir.

Tekrar vurguluyorum: Ne yaptığınızı çok iyi biliyorum. Güçsüz değilim, sizlere katlanmaya mecbur da değilim. Yalvarmıyorum da. Ama çok da değer veriyorum. Çıkarmanız gereken sonuç; neye, nasıl layık olmanız gerektiğidir.

En yeninizden en eskinize, en üsttekinden en alttakine kadar hepiniz bu temelde bir kez daha bu onuncu yıl dersleri ışığında kendi durumlarınızı gözden geçirin; noksanlığın, yanlışlığın, hatanın nerede olduğunu bulup onları gidermeye çalışın, görevlerin üzerine tam zafer tarzını yakalar bir biçimde nasıl yönelineceğine ulaşmaya çabalayın. Bunun için güç ve olanağı yeniden değerlendirin. Görev isteyin; ağırsa daha hafifini, hafifse daha ağırını isteyin, her alanda en iyisini nasıl yapabilecekseniz onu isteyin. Bu konuda benden kaynaklanabilecek ne varsa onu size sunuyorum ve bu temelde büyük başarıların gelişmesi kaçınılmazdır diyorum.

Bundan sonra kendim de biraz daha ülkeye ve halka yakın hareket edeceğim. Bundan sonraki yılları böylesine daha anlamlı ve daha başarılı mevziler kazanma temelinde değerlendireceğim. Sizin de bundan sonra üstün başarılar sağlamanıza dikkat edeceğiz ve bu temelde sizlere rol biçeceğiz.

Siz, gerekli sonucu çıkarır ve kendinizi kanıtlarsanız olur diyeceğiz. Bundan sonrasını bu temelde karşılayacağınıza, partimizin güç ve başarı kazanmış dev pratiği üzerine kendi başarılarınızı ekleyeceğinize inanıyorum. Tüm kadro ve savaşçılara başarılar diliyor, selam ve sevgilerimi sunuyorum.

21 Ekim 1992

"Cumhuriyet tarihinin en büyük taarruzu" özel savaşın...

Baştarafı 7. sayfada

ken, çok sayıda yurtsever de yaralandı. Yaralılar bile, ülkücü gruplarca linç edilmek istendi. Olaylarda ülkücü Azeriler tutuklanmadıkları gibi, barışcıl gösteride yer alan 500 insan sömürgeci güçlerce gözaltına alınarak işkencelerden geçirildi. Burada ortaya çıkan Türk sömürgeci rejimi bir de Azeri-Kürt çelişkisini yaratarak, herkesi kirli savaşın birer aracı haline getirmek ve sonuca gitmek istiyor.

Türkiye'deki bütün okullarda Kürt öğrencilerine yönelik baskıların sınırı yok adeta. Öğrenim kurumlarında bile şovenizm dolu-dizgin başını almış gidiyor.

Sömürgeci faşist rejimin, topyekün savaş diye adlandırdığı bu saldırılara karşı kentlerde bulunan Kürdistanlılar özel tedbirler geliştirerek, düşmanın geliştirmek istediği her türlü saldırıyı boşa çıkarmada üzerine düşeni yerine getirme sorumluluğuyla karşı karşıya bulunmaktadır. Bu nedenle, özellikle de cinayet şebekelerine karşı öz savunma birliklerini oluşturmalı, tedbirler geliştirmeli ve her alandaki örgütlenmesini yaratarak karşı koymayı, etkisizleştirmeyi esas almalıdırlar. Eskiden sınırlandırılmış savaş, sadece gerillayı hedefliyordu, ama günümüzde savaşın sınırları genişlemiş ve halkı da içine almıştır. Düşmanın topyekün savaş stratejisine karşı, her zamankinden daha bilinçli, örgütlü serîhildan ve etkin gerilla eylemleriyle topyekün direniş savaşını boyutlandırmak dönemin temel görevidir ve topyekün direnişle düşmanın yenilgiye uğratılacağı kesindir. Unutmayalım ki, düşmanın topyekün savaşı başlatma kararı, sınırlandırılmış özel savaşında yenilgisinin itirafıdır.

Sömürgeci rejim tarafından körüklenen şovenizmin yol açacağı kitle çatışmalarının önlenmesi, Türk halkının kirli özel savaşın suç ortağı durumuna daha fazla düşmemesi için Türk soluna, devrimci-demokrat diye kendilerini adlandıran herkese görevler düşmektedir. Bir kez daha sorunun kapsamlı değerlendirilmesinden çok, bu güçlerin artık tarihi sorumluluklarını yerine getirmeleri gerektiğini belirtmekle yetiniyoruz.

Güney'de ve Kuzey'de topyekün bir direniş yaşandı

Güney'de yaşanan savaşın bilançosuna baktığımızda, Türk devletinin ve işbirlikçilerinin yediği darbe, maddi açıdan uğradığı zaiyat oldukça ağırdır. Savaşın sürece yayılması, gerillalarımız açısından kahramanca bir zaferdir. Türk devletinin yaptığı resmi açklamalara göre, 4500 gerilla savaş dışı kalmamıştır. Savaşan gücümüzün toplamı ancak 2500'dür. Türk ordu sürüsü tarafından kurşuna dizilenler de dahil 150 civarında gerilla, dillere destan olacak kahramanca bir direniş sergileyerek şahadete ulaşmıştır. 100 civarında yaralı vardır. *"Silahlarını bıraktılar"*, *"teslim alındılar"*, *"bozguna uğradılar"* biçimindeki açıklamalar gerçekleri yansıtmıyor. Üstün bir moralle ve azimle direnerek kazanan, bu güç ve enerji ile taktiksel bir sürece giren gerillalarımız, yeni mevzilendikleri alanlarda, geleceğin güçlü zaferi için çalışmalarını sürdürmektedirler. Savaşta kazandığı tecrübe ve deneyimle, daha yetkin bir militanlıkla tedbirini artırmıştır. Doğabilecek muhtemel sonuçlara karşı hazırlıklıdır.

Bu savaşta, istenmemesine rağmen peşmerge güçlerinden yüzlercesi öldü ve yaralandı. Gerilla taktiklerine karşı, toplu köylü savaşçılığıyla saldırıya geçtiklerinden dolayı aldıkları darbeler ağır oldu, komutan düzeyinde çok sayıda kişi öldü. Ölenlerin önemli bir kesimi, savunma amaçlı döşenen mayınlara çarparak öldü. Türk sömürgeci ordu gücünün askeri açıdan verdiği kayıp, salt Çukurca hattında 500'ün üzerinde oldu. Toplam 1000'nin üzerinde asker öldü. Saldırılar boyunca 4 savaş uçağı ve 5 helikopter düşürülüdü. Hem peşmerge ve hem de Türk ordu güçlerine ait çok sayıda savaş malzemesi ele geçirildi, ayrıca esir alınan Türk askerleri de bulunmaktadır.

Güney'de yaşanan bir aylık savaşın dökümü bu iken, Kuzey'deki direnişte de gerilla güçlerimiz, büyük bir atak içerisinde oldu. *"PKK'nin beli kırılarak, Kuzey'de eylem yapamaz duruma geldi"* iddialarının tersine, Kürdistan'ın Kuzey'inde de Türk ordu güçlerine, koruculara ve ajanlara yönelik başarılı eylemler gerçekleştirildi; yollar kesildi, düşmana ait kurum ve kuruluşların tasfiyesine yönelik saldırılar yapıldı. Yine Güney Kürdistan'a yönelik saldırılara misilleme eylemleri gerçekleşti. Halkımızın protesto eylemleri devam etti; kepenkler ve araç kontakları kapatıldı, okullar boykot edildi, yürüyüşler gerçekleştirildi, yüzde yüz amborgo kararı uygulandı. Son bir aylık dönemde gerilla güçlerimiz, düşmana ait 20'den fazla karakolu tümden imha etti. Gerçekleşen baskın ve pusu eylemlerinde 563 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda askeri malzemelerin yanında 2007 adet silah ele geçirildi. 226 kez yollar kesildi, kimlik kontrolleri yapıldı, yollar denetimde tutuldu. Aynı tarzda ilçe ve köy baskınları sürdü, halka yönelik toplantılar gerçekleşti.

Bu bir aylık rakamlarda da görüldüğü gibi, kazanmanın üstün başarısı güçlerimizin atağında ifadesini buldu. Düşmanın başlattığı topyekün savaş stratejisine karşı, güçlerimiz topyekün bir direniş stratejisiyle yeni bir sürece girmiş bulunmaktadır. Her zaman olduğu gibi, bundan sonra da zafer, partimizin zafer yaratan çizgisinde kararlıca yürüyen halkımızın ve silahlı güçlerimizin olacaktır!

SERXWEBÛN

Abone fişi

Adı, Soyadı: ....

Adres: ....

....

6 Aylık	1 Yıllık
Almanya içi: DM 30 ☐	Almanya içi: DM 58 ☐
Almanya dışı: DM 32 ☐	Almanya dışı: DM 62 ☐

Abone hesap numarası:	**Yazışma adresi:**
Kreissparkasse - Köln	SERXWEBÛN
Konto Nr.: 31 97 2	Postfach 10 16 83
BLZ: 370 502 99	5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:				
			Avustralya	5.00 A $	Hollanda	4.50 hfl.
			Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
H. Barcedoğmuş	Serxwebûn	Kreissparkasse - Köln	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

YİĞİT DERSİM HALKI!

13-17 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirilen PKK Dersim Eyaleti I. Konferans ruhuna bağlı kalınarak geliştirilen mücadele, Dersim cephesinde de savaşın boyutlanarak tırmandığının bir göstergesi olmuştur. Geçen üç aylık süre içerisinde geliştirilen devrimci intikam eylemleri başta düşmanın askeri güçleri olmak üzere ajan, işbirlikçi ağalarına ağır darbeler indirerek imhalarını gerçekleştirirken, ekonomik, sosyal, kültürel sahalarda da geliştirilen sabotaj vb. eylemlerle ağır tahribatlara uğratılmışlardır.

Devrimci intikam eylemlerimizin atılımı karşısında düşman saldırı ve çıkışları etkisiz kılınmış ve bütün ikiyüzlülükleri, sahtelikleri ortaya çıkarılmıştır. Düşmanın halkımıza dayatmış olduğu topyekün savaşa karşı, devrimci savaşımız da düşmana ait olan her şeye karşı saldırı savaşına dönüşmüştür. Şiddete karşı şiddet unsurunun boyutlanarak tırmanması, bugünkü ortamda artık düşmanla var olan sınır bağlarının netleşmesini ve karşı tavrı da zorunlu hale getirmiştir. Bütün düşman kurum ve kuruluşlarının işlevsiz bırakılması, düşman hizmetinde çalışan her ferdin, her şeyin hedef alınması zorunluluğu ve gerekliliği ortaya çıkmıştır. Zafere giden bu yolda düşmana taviz vermemek ve tüm varlığımızla büyük fedakarlıklara katlanarak devrim cephesindeki yerimizi alma zorunluluğu netleşmiştir. Düşman etkinliğinde ve hizmetinde ortayolculuğa tutunarak yaşamanın artık imkanı kalmamıştır. Topyekün devrimci savaşımız bu cephede de yönelimlerini netleştirmiş ve halkımızın tavrının bundan böyle hangi yönde olması gerektiği ortaya çıkmıştır. Devrimci ulusal kurtuluş hizmetine girmeyip, onun kanun ve yasaları dışında hareket eden çeşitli çıkar sahipleri de boy hedefi haline gelmiştir. Topyekün saldırılarla düşmanın hizmetinde olan ve onun bürokratik kurum ve kuruluşlarında yer alan tüm kişi, şahıs ve kurumlar hedef durumundadır.

Düşmanın 1938 Dersim katliamıyla geliştirdiği jenosid politikasını yerle bir etmek ve Dersim gerçekliğine dönüşümü sağlamak için devrimci savaşımız, halkımızın sağduyusu ve savaşkanlığıyla yükselmektedir. Kürt gerçekliğinin imhasına karşı dayatılan Dersim gerçekliği öz kaynağımız olarak temel alınmış bu Dersim gerçekliğinin yeniden gelişmesini sağlayarak savaşımızı geliştirmiştir. Parti Dersim somutunda mücadele tarihimizin ilk kez kaynağına dönüşümün sağlandığını kanıtlamış ve ayakları üstüne oturtmayı başarmıştır. Dersim'in bu sahasına nüfuz edip etki ve otoritesini kuran gerilla savaşımız, aşağıdaki 3 aylık eylem bilançosunda da devrimin kayıp ve kazanımlarını ortaya koymaktadır. **(Daha önce yayınladığımız eylemler bilançodan çıkarılmıştır. SERXWEBÛN)**

1- 30 Temmuz 1992 tarihinde Pülümür ilçesine bağlı Askirek (Kocatepe) köyünde bulunan düşman karakoluna yönelik 100 kişilik bir gerilla birliğimiz kapsamlı saldırı eylemi gerçekleştirdi. Geniş alan tutularak gece saat 0.2.00 sularında çok sayıda roketatar ve orta otamatik silahlarla gerçekleştirilen eylemde birçok düşman mevzisi tahrip edilerek, karakol binası ağır hasara uğratıldı. 60 dolayında askerin imha olduğu eylemin sonucunu düşman kamuoyundan gizlerken, karakoldaki askeri personelin kaybını "sürgün ettik" biçiminde çevreye yansıttı.

2- 10 Ağustos 1992 tarihinde Dersim-Pülümür karayolunun Marçik köyü mevkiinde gerilla birliğimizin kurduğu pusuda Alman yapımı bir panzer roketlenerek imha edildi. Olayda 2 subay, 6 asker öldü.

3- 13 Ağustos 1992 tarihinde Rıza ... isimli muhtar ölümle cezalandırılmıştır. Kendisine ait bir adet 5'li kırma, 1 çifte, 3 adet tek namlulu kırma ve 1 adet 7.65 çapında tabancaya el konularak kamulaştırıldı. Sözkonusu hain 1982'de yaptığı ihbar sonucu, **Kazım, Metin YILMAZ** adlı arkadaşlarımızın şahadetine yol açıp, 2 arkadaşımızın da yaralı olarak düşmanın eline esir düşmesine neden olmuştur. Yıllar sonra da olsa hak ettiği cezayı bulmuş, evi ateşe verilerek yakılmıştır.

4- 17 Ağustos 1992 tarihinde Mazgirt Köğrüst karakol mevzilerinden birine gerilla grubumuzca yapılan saldırı sonucu 1 düşman askeri öldürüldü.

5- 18 Ağustos 1992 tarihinde hazırladığı mayının patlaması sonucu Güney Kürdistan doğumlu **Kawa** kod adlı arkadaşımız şehit düştü.

6- 20 Ağustos 1992 tarihinde Mazgirt Kilbaba yolu kesilerek TEK'e ait bir araç yakılarak imha edildi. Araçta bulunan 1 adet telsiz, 1 adet dürbüne el konuldu. Olaya müdahale için gelen düşman askeri konvoyuna kurulan pusuda 5 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda yaralı verdirildi. 3 saat boyunca süren çatışmada gerilla birliğimiz kayıp vermedi. Ayrıca 1 düşman helikopteri açılan ateş sonucu yara almdı.

7- 24 Ağustos 1992 tarihinde Pertek alanında atılan bir pusuda 1 askeri cemse imha edilerek, içindeki 3 düşman askeri öldürüldü, 2 düşman askeri de yaralandı.

8- 26 Ağustos 1992 tarihinde gündüz saat 15.00 sularında denetime alınan Pülümür-Solpayan yolunda kimlik kontrolü yapılıp, TC kimliklerine el konuldu. Özel Madencilik Şirketi'ne ait bir araç ise yakıldı. Daha sonra geniş bir alan üzerinde mevzilenen gerilla birliğimiz ile düşman güçleri arasında 4 saat süren çatışma boyunca düşman mevzilere sokulmadı. Kayıpların ortaya çıkması ve bir helikopterin yara alması sonucunda düşman çaresiz kaldı.

9- 26 Ağustos 1992 tarihinde Erzincan-Kemah ilçesine bağlı Alp nahiyesinin bir köyü çevresinde düşmana atılan pusu sonucu 3 düşman askeri öldürüldü, 4'ü de yaralandı.

10- 28 Ağustos 1992 tarihinde Mazgirt ilçesine bağlı ... nahiyesine gerilla birliklerimiz tarafından yapılan baskında düşman karakolu roketlenerek 9 asker öldürüldü, çok sayıda asker de yaralandı. Ayrıca PTT binası, Ziraat Bankası, belediye binası, 1 otobüs, 2 taksi, 2 cip, 2 kamyon, 4 dozer tahrip edilerek yakıldı. Turistlere ait bir lokanta, bir dükkan, bir kahvahane ateşe verilip yakılırken gerici faşistlerden 1'i öldürüldü 1'isi de yaralandı.

11- 31 Ağustos 1992 tarihinde Ovacık ilçesine bağlı Iksor köyünde bulunan ajan Süleyman Yıldırım ölümle cezalandırıldı.

12- 7 Eylül 1992 tarihinde Karakoçan-Bingöl Karayolu ARGK birliğimiz tarafından denetime alındı, araçlardan indirilen kitleye propgaganda yapıldı, Aksu firmasına ait otobüs de yakılarak imha edildi. Yola atılan pusuda, müdahaleye gelen düşman aracı taranarak, 3 asker öldürüldü.

13- 7 Eylül 1992 tarihinde bir ihbarı değerlendiren düşman, 3 gün boyunca sığınak yaparak Ana Karargah Eğitim Birliği'ne yöneldi. Çıkan 3 saatlik çatışmada düşman çok sayıda yaralı vererek geri çekildi.

14- 7 Eylül 1992 tarihinde Erzincan-Erzurum kara ve demir yolu (E-23) kalabalık bir gerilla birliğimiz tarafından Muti mevkiinde kesilerek kontrol altına alındı. 250 aracın durdurulduğu eylem sahasında kimlik kontrolleri yapılarak 4000'i aşan kitleye propaganda yapıldı, buna karşı kitle "Biji Serok Apo, biji gerilla" sloganlarıyla yoğun tezahüratta bulundu. Kürdistan topraklarında geçersiz olması nedeniyle 500'ün üzerinde TC kimliğine el konuldu, şoförlerin sürücü belgeleri ve araçların kontakları da alındı. Düşmana ait bir resmi araç yakılarak imha edilirken, düşman subaylarının içinde bulunduğu bir araç da kaçma teşebbüsü sonucu tarandı ve bunlardan 2'si öldü, 5'i de yaralandı. Bir polisin tabancası kamulaştırılırken, 1 asker de esir alındı. Aynı anda kesilen demiryolu hattından da geçit istasyonu yakılarak imha edildi, gelen yolcu treni ise durdurulup taranarak tahrip edildi. Olaya müdahalede bulunan Kemah Jandarma Karakol Komutanı Orhan Sülter öldürüldü. Eylem esnasında halkın gerillaya yaptığı 10 milyon liralık gönüllü bağışla birlikte bir kişi de savaşçı olarak birliğimize katıldı.

15- 7 Eylül 1992 tarihinde Ovacık mıntıkasında YSE kurumuna ait bir şantiye ve 5 araç yakılarak tahrip edildi.

16- 7 Eylül 1992 tarihinde Kumık'de bulunan düşman karakoluna yapılan saldırıda ve aynı anda Karakoçan-Kiğı karayoluna pusu kuran gerilla birliğimiz gelen düşman panzerlerinden birini roketleyerek tahrip etti, 5 düşman askerini de öldürdü.

17- 9 Eylül 1992 tarihinde Dersim merkezine bağlı Zağge (Sarıtaş) köyünde karakol gölgesinde yaşayan halk düşmanı ajan Hasan Bayrak ARGK'ye bağlı devrimci intikam timleri tarafından ölümle cezalandırıldı.

18- 13 Eylü 1992 tarihinde Dersim-Ovacık yolu Munzur vadisi Peter köprüsü mevkiinde kesilerek pusu atıldı. Pusuya düşen düşmana ait 2 zırhlı araç gerilla birliklerimiz tarafından tahrip edildi. Olayda 12 düşman subay ve askeri öldürüldü.

19- 17 Eylül 1992 tarihinde Dersim-Ovacık karayolu saat 14.00 sularında kesildi ve kimlik kontrolü yapılarak birikken kitleye propaganda yapıldı.

20- 18 Eylül 1992 tarihinde Pülümür karayolu Dereboyu yol ayrımı yakınlarında pusu kuran gerilla birliğimiz gelen düşman gücüyle çatışarak 2 düşman askerini öldürdü.

21- 20 Eylül 1992 tarihinde Dersim-Ovacık karayolu Peter köprüsü yakınlarında kesilerek 2 saat süreyle denetim altına alındı. Yapılan kimlik kontrollerinin ardından kitleye propaganda yapılarak, TC'nin DSİ kurumuna ait olan bir resmi araç da yakılarak imha edildi.

22- 20 Eylül 1992 tarihinde Dersim-Pülümür karayolunda panzerler eşliğinde geçiş yapan bir konvoya gerilla birliğimiz tarafından kurulan pusuda Aksu Otobüs işletmesine ait bir otobüsün isabet alması sonucu 2 kişi öldü, 4 kişi de yaralandı.

23- 22 Eylül 1992 tarihinde Nazimiye ilçesine bağlı Uzuntarla köyüne baskın düzenleyen gerilla infaz timi Rıza Sağlam isimli ajanı ölümle cezalandırdı. Cesedin karayolu üzerine bırakılmasının ardından olay yerine gelen düşman, cesedin muhtelif yerlerini bıçak darbeleriyle kesip yaralamış ve işkence süsü vermeye çalışmıştır.

24- 25 Eylül 1992 tarihinde Pülümür ilçesi Kırmızıköprü Tasnik (Gökçekonak) köyü yakınlarında pusuya yatan düşman mevzisine yapılan baskında 1 subay, 2 asker öldürüldü, 2 düşman askeri de yaralandı. Bu baskında gerilla birliğimiz 1 adet B-7 (Bisiving) roketatar ve 1 adet G-3 silahları ele geçirmiştir.

25- 25 Eylül 1992 tarihinde Dersim'in Kortasor (Yeşilkaya) köyüne baskın düzenleyen Halk Kurtuluş Ordumuz ARGK'ye bağlı devrimci intikam timleri Ahmet Karataş isimli işbirlikçi ajanı ölümle cezalandırdı, bu şahsın beşli kırmasına el konularak kamulaştırıldı. Bu ajan 12 Nisan 1992 tarihinde bir gerilla grubumuz hakkında ihbarda bulunmuş, ihbar sonucu **Berxwedan** kod adlı yoldaşımızın şehadetine sebep olmuştu.

26- 29 Eylül 1992 tarihinde Pülümür-Erzincan karayolunun Dağyolu mevkiinde pusu kuran gerilla birliğimiz, 1 panzeri imha etti. Olayda 1'i yüzbaşı olmak üzere toplam 5 düşman askeri öldürüldü.

27- 3 Ekim 1992 tarihinde Hozat-Ovacık sahasındaki Zaxgar köyünde düşmanla çatışmaya giren gerilla birliğimiz 1 astsubayla 1 eri öldürdü, 4 eri de yaraladı.

28- 3 Ekim 1992 tarihinde Pülümür bölgesinde esir alınan 1 düşman askerinin mahkemesi yapılarak serbest bırakıldı.

29- 3 Ekim 1992 tarihinde kontra tarafından daha önce katledilen **Musa ANTER** için Dersim esnafı bir günlük kepenk ve kontak kapattı.

30- 3 Ekim 1992 Pülümür ilçesi Kırmızıköprü (Uzunevler) mevkiinde pusu kuran düşman mevzisine yapılan baskında 2 düşman askeri öldürüldü.

31- 4 Ekim 1992 Pülümür ilçesi Çirik (Sağlamtaş) köyüne pusu kuran düşman güçleriyle çatışmaya giren **Beşir, Sidar, Newroz** adlı yoldaşlarımız şehit düştüler.

32- 5 Ekim 1992 tarihinde Dersim ve Pülümür esnafı Sağlamtaş'ta şehit düşen 3 yoldaşımız için kepenk ve kontak kapattı.

33- 8 Ekim 1992 tarihinde Elazığ'ın Karakoçan ilçesi Hamurkesen köyü yakınlarında saat 9 sıralarında çatışmaya giren gerilla grubumuzdan 11 yoldaş şehit düştü. Olayda en az 9 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda yaralı verdirildi. Ayrıca bir köylü çoban da düşman tarafından katledilip gerilla diye yansıtıldı.

34- 8 Ekim 1992 tarihinde Dersim halkının direnişini desteklemek amacıyla Ovacık esnafı kepenk kapattı.

35- 8 Ekim 1992 tarihinde Dersim-Pülümür arasındaki Zağge mevkiine pusu kuran gerilla birliğimiz 1'i yüzbaşı toplam 7 düşman askerini öldürdü, 6'sını da yaraladı.

36- 14 Ekim 1992 tarihinde Dersim merkezdeki polis kontrol noktasına baskın düzenleyen gerilla grubumuz 2 özel tim elemanını öldürdü, 1'ni de yaraladı. Ayrıca 1 özel tim aracı da kullanılamaz hale getirildi.

37- 14 Ekim 1992 tarihinde Dersim-Pülümür karayolunun Uzuntarla mevkiinde pusu kuran gerilla birliğimiz bir düşman panzerini imha etti. Olayda 1'i subay 4 asker öldürüldü, 2 asker de yaralandı.

38- 17 Ekim 1992 tarihinde Ovacık ilçesi Tornova mevkii Dumantepe köyüne giren bir gerilla grubumuzun ihbar edilmesi sonucu operasyona geçen düşman güçlerinden bir zırhlı aracın devrilmesi sonucu 10 asker öldü, araç kullanılamaz hale geldi.

39- 20 Ekim 1992 tarihinde Pülümür mevkiinde düşmanın boşaltmış olduğu mezraya pusu atan gerilla grubumuz düşman mevzilerini tarayarak, düşmana kayıp verdirdi.

40- 22 Ekim 1992 tarihinde Dersim'in Tewnaşi yakınındaki sahada düşmanın hareketli birliğine kurulan pusuda toplam 10 düşman askeri öldürüldü, çok sayıda yaralı verdirilmiştir.

41- 22 Ekim 1992 tarihinde Mazgirt ilçesinin Akdivan köyünde düşman karakoluna erzak taşıyan Fazlı ... adlı kişiye ait bir minibüs yakılarak imha edildi.

42- 24 Ekim 1992 tarihinde Elazığ-Karakoçan ilçesi Bağran (Geyizgölü) muhtarı Hüseyin Ali Gül düşmanla girdiği işbirliğinden dolayı ölümle cezalandırıldı.

43- 24 Ekim 1992 tarihinde Elazığ-Karakoçan ilçesi Komis (Ormancık) köyü muhtarı Ali ... adlı ajan tüm uyarılarımıza rağmen ihanetinden vazgeçmediğinden dolayı ölümle cezalandırıldı.

44- 28 Ekim 1992 tarihinde Dersim-Pülümür karayolu üzerindeki Pağali köyü yakınlarında düşman panzerine kurulan pusuda 1 Alman yapımı panzer içindekilerle birlikte imha edildi.

Kahraman Dersim halkı!

Yukarıda sıralanan eylemler eyaletimizdeki gelişmeleri açıkça ortaya koymaktadır. Bundan sonra devrimci operasyon ve intikam eylemlerimiz devam edecektir. Bugün Kürdistan'da yürütülen savaşın tek sorumlusu faşist TC ve onun işbirlikçileridir. Kanımıza, canımıza, namusumuza kasteden bu güçleri ülkemizden söküp atmak hepimizin onur, şeref ve haysiyet sorunudur. Bu temelde partimizin öncülüğünde ERNK ve ARGK saflarında örgütlenip savaşalım! Çocuklarımızı faşist TC ordusuna askere göndermeyelim! Kardeş kanının akmaması için bu zorunludur. Gençler hızla kendi orduları olan ARGK saflarına katılmalıdırlar. Serihildanlarımızla düşmanı çaresiz ve sefil bırakmalıyız. Bu, yurtseverliğin ve yiğit Dersimli olmanın yegane ölçüsüdür. Gün, sömürgecilerden hesap sorma günü, intikam alma günüdür. Böylesine onurlu bir görevi yerine getirmek için tüm halkımızı görevlerine daha sıkı sarılmaya çağırıyoruz. Zafer partimiz öncülüğünde kahramanca savaşan yiğit halkımızın olacaktır!

- **Kahrolsun sömürgecilik ve her türden işbirlikçilik!**
- **İhanete ölüm!**
- **Yaşasın PKK, ERNK ve ARGK!**
- **Biji Serok APO!**

6 Kasım 1992

ARGK - Dersim Eyaleti Ana Karargah Komutanlığı